

 Edebiyat Defteri

Aygün Deniz -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
23 Haziran 2021 Çarşamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

ANILAR GÖZYAŞLARI

İnceden bir yağmur yağıyor .Leylak kokuları doldururken odamı,ben pencereden yağmuru seyrediyorum.Bir şarkı dinliyorum...(Yaşarken de ölünür.)Evet yaşarken de ölüyor insan ,yaşarken de kahroluyor acılarla.İnsan ;derdine çare arıyor çare düşünüyor,düşünürken kahroluyor ,eriyor için için.
Yağmurun yağışı ayrı bir hüznün veriyor,güneşin batışı ayrı bir hüznün.Her şarkı da yeniden kahrolup çaresiz kalıyor.Gözlerim hızını artıran yağmura dalıyor...Eski günleri tek tek diziyorum,camdaki yağmur tanelerine.
Elimde siyah okul çantam ,gamsız kedersiz ,dağınık saçlarımla derslerimden başka düşüncem olmadan yürüyorum okulumun yolunda .Sonra sevinçler okuma arzum,gelecekteki düşüncelerim mini mini öğrencilerim...
Hepsi ama hepsi hayal oluyor.
Neden niçin diyorum,umutlarımın yıkılması.Ezilmem hep ezilmem neden diyorum.Anlamıyorlar yıkıyorlar vuruyorlar ,öldürüyorlar beni...Sonra sessiz yaşantıma devam ediyorum...Ediyorum ama umutsuz ezik çaresiz, tüm düşünceleri karanlığa gömülmüş olan ben:yaşamak buyusa yaşıyorum...Camdaki yağmur devam ediyor tüm deliliği ile,yine bir şarkı inliyor,acı dolu gözyaşı dolu.

HÜZÜN MEVSİMİ

Bir gün seversin umutsuzca,
Sevdiklerin, umutlarını alır götürür.Yaşamak; paslı bir hançerin verdiği acıya döner.
Dertler birikir içine, dertler ki kurtulamazsın.
Akşamları özlersin, güneşin batışında; Akşamlar ki; şarkıların verdiği acı kadar insafsız.
Sokaklar nemli , sokaklar; yağmurun ıslaklığı ile ışıltılı.Sokak lambalarının ışıkları, neden sisli, neden soluk ışıklı? Neden hüzünlü her şey.
Ya benim yağmurlarım, ölesiye dökülen yağmurlarım, neden dinmiyor.
Yıllar ca ızdırap çektim: neden ıstıraplarım dinmiyor.
İçimde bir hıçkırık var,sonsuz dek susmayacak, hıçkırıklarım...
Hiç dinmeyecek gözyaşlarım var.Ve, değişmeyecek bir mevsimim var.
Varsın sarı yapraklar dökülsün, dallardan, çam ağaçları da süsler umutlarımı. Varsın yapraklardan sızan yağmur suları aksın yanaklarıma.
Ben kendi mevsimimde de mutluyum...
Hüzün mevsimi de olsa Sonbahar.

RÜYAMDA

Adım adım sarı yapraklar topladım dün gece rüyamda.Neden topluyordum sanki bu yaprakları...Kuru değilmiydi bunlar, o ne, yapraklar gözyaşı döküyor ellerime.Her yer sapsarı yürüyorum yavaş yavaş yaprakların ağladığını sanarak onlara basmamaya dikkat ediyorum,ama bazıları eziliyor...Bu eziliş sesleri birer feryat gibi geliyor bana.Sarı yaprakların feryatları ezilişleri. Hiç insanlar yok,bakıyorum ağaçlar sarı sarı yerler sarı sarı...Güneşin battığı yerde,toplu halde ağaçlar görüyorum,oraya ulaşmak için hızlı hızlı koşuyorum.Ama hep yerimde saydığımı görüyorum.Oraya yetişemiyorum.Yine sarı ağaçlar arasında bir kulube. Hemen kulubeye giriyorum.Ateş yanıyor ocakta...Etrafta alevlerin gölgeleri oynaşıyor.Bir kadın yaşlı ,saçları bembeyaz ,ocağa odun atıyor. Korkuyorum,[Neden korkuyorsun] diyor.[Ben senin yaşlı halinim.O yeşil yere varamayacaksın sen yeşilleri çoktan geçtin...Sen diyor genç olabilirsin ama sen bu sararmış alem içinde yaşayacaksın.Neden diyorum oysa daha umutlarım var...Demek artık yaşlandım diyorum, Ağlıyorum ağlıyorum öyle hıçkırarak ağlıyorum ki Uyandığında gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmıştı.

Hüzün hüzün hep senin hayatın,
Bakma uzaklarda erişemeyeceğin yeşilliklere
Geçmedi senin çağın ama...
Sen onları bıraktın geride.

Aygün DENİZ GAZİANTEP .

Varlık Ve Yokluğa Karşı.

Varlıklılar varlık içinde ,yoklar ,yokluk içinde,yaşamaya mahkumdur.Bu,doğanın bir kanunudur.Varlığa bolluğa alışanlar,yokluğu çekemezler.Bir anda kaybetmişlerse ,bu onlar için bir yıkım olur.Bu varlık içinde ,hangi yöne başvuracaklarını şaşırın sosyete sınıfı ;batılılaşmayı marifet sanırlar.Vatan millet göreneği nerede kalıyor! Ama yokluk içindeyse insan;zamanında ,yokluğun yoksulluğun acısını duyuyorsa,az da balsa ,onun mutluluğunu buram buram duyar içinde.Yoklukta şükretmeyi beklemeyi de bilir.Var olduğu zaman,mutluluğu duyar. Ama tüm soru yiyeceğin giyeceğin mi sorunumu dur.Ya manevi bakımdan umutsuz olanları düşünürsek;Bunlar için hiç umut yoksa yaşamaktan yana?..Yine de vardır insanlar için umut. Yeter ki kendimizi bu duyguya kaptırmayalım. Evet sofraları binbir çeşit olanları düşünelim:Niçin düşünelim ?düşünmeye değer mi.Bunlar bizim için sorun mudur...Hayır hiç de değil . Yaşamları ,çeşitli giyim yiyecek,eğlence yerlerinde sabahlamaksa,tüm duyguları içki ve eğlenceye saptanmışsa, acaba onlar,acıyı duygusallığı biliyorlar mı.Bir de yokları düşünelim:Onlar yokluk da isyan etmezler Şükrederler Ceblerinde bir miktar ekmek parası var sa onu el açan bir dilenciye vermekten çekinmeyen bu yoksul insanların ne suçu ne günahı var ki kalpleri iyilikle dolu olduğu halde acı çekiyorlar. Ama ne de olsa diğerlerine göre yine mutludur onlar.Mutluluk yaratırlar az da olsa.Kibarlık ve moda yarışına girmez kadınları.Saçları elleri kuaförde şekilden şekile girmez.Kendi yaşamlarına uyar onlar.Evlerinin hem hanımı hem de hizmetçileridir Ya haksızlık yapılan kadınlar;Tüm duyguları, evliliği yaşamı,ailesinin istediği gibi olur.Bazıları başlığı fazla verene köle gibi satılır.Gaddar ,ruhsuz ,duygusuz insanlara yem edilir. İşte bunda suçu ne ,Anadolu insanının. Evet sadece eğlenmek ve yemek le mi mutlu olunur.Aynı insanlar değilmiyiz tümümüz.Bir milletin Vatanın insanları değilmiyiz...Köyü ve Kenti de.Aynı candan değilmi.Köydeki insanlar hepimiz için sürmüyor mu toprağı.Topraktan alacağı ürünleri alın teriyle yoğuruyor..bizim için,değil mi.Hepimiz için değil mi Unutmayalım:ATATÜRK;(Köylüler şehirlilerin efendileridir) Öyleyse ayrıcalık sorunları girmesin aramıza

Aygün Deniz Gaziantep

NOT:Kardeşim için yazdığım kompozisyon dan bir parçaydı..

SENİN İÇİN

Umutla doğar sabah güneşi.Tan yerinin ağarmaya başlamasıyla,etrafın sessizlik içinde duruşu,bana umut dolu şiirleri anımsatır.

Akşam güneşi hüznüldür. Grup nasıl güzel olursa olsun, ardında karanlığı bırakıp gidiyor.

Akşam güneşi ise içimde;hüznü şiiirlerin doğmasına sebep olur.

Aslında mutluluk;ne sabah güneşinde ne de akşam güneşinde saklıdır.

Mutluluk ,insanların kalplerinde,duydıkları,sıcacık sevgi ve şevkattir.

Ya bunlar yoksa:Bunları bilmeyen duygular, nasıl mutluluk şiirleri yazabilir.Hiçbir zaman yazamaz.

Sana içimden gelen duygularımı sunuyorum.

Günay Koçak K. G.ANTEP

BİR FIKRA : İNİYMİDİM ÇİHIYMIDİM

Kahvede oturan erkekler,aralarında konuşuyorlarmış:

Biri demiş ki:ben de yaşlandım yahu; Karımı sokakta gördüm, tanıyamadım.

Öteki hemen cevap vermiş: Yahu o da bir şey mi, ben geçenlerde, merdivenlerden çıkarken; durdum düşündüm, iniymidim çihiyimidim (iniyor mu idim, çıkıyormu idim.) diye durdum düşündüm...demiş.

Öteki de: Aman siz de bunamışsınız, demiş. Ve masaya küt küt vurmuş...sonra kapıya doğru dönüp:

Kim o demiş .Sanmış ki kapı çalıyor.

Aygün deniz

Bir HALFETİ fıkrası Halfeti dili ile.

ANILAR

Ŗu halime bak. Saçlarım darmadağınık.Yanaklarım soluk...Bir fotoğrafla sergilemek isterdim bu görüntümü sana. Dışarısı tabiatın hışmına uğramış. Gürlemeler ve şimşekler yarıyor sokakları,caddeleri.

Bazı anlar tatlı bir hışırtıyla ruhumu yıkayan bahar yağmuru,odamdaki sarı ampul ,duvardaki Filistinli kız savaşçı, tasvirini yapamadığın gepgeniş çevrem. Birinin yokluğunu hissediyorum. Gözlerim ağır ağır geziniyor etrafta. Defterimizin ilk yaprağında duraklıyor ve oradaki Sen in gözlerinle karşılaşılıyor.

Sol omuzuma eğilen başım, sensizliği sana bakarken hissettiriyor tüm vücuduma.Ve öylece seninle uyumak, iki elimi bir edip,avuçlarımın arasına seni almak,çiseleyen ılık yağmur altında ,bir orta çağ sarayında dolaşmak istiyorum uyurken rüyamda.Pırıldayan dudaklar,camsı gözler çizikleşmemeli.Hep ama hep gülmeli, daima parlamalı .

Bir gün bu halim gider dersen, sana gülerim. Gitmeyen varmı ki üzüleyim. Hayat belirli bir süredir.

Duracak değil ya yerinde.Ölümsüzleşmek ; ancak gözlerinde, senin yanında ve seninle olduğum zamanlar benim kanımca.Fasılalı ayrılıklar ,upuzun yollar,sanmaki beni senden uzaklaştırıyor.Aksine yaklaşıyor, yaklaşıyor,dahada yaklaşıyorum. Dışlerinin oyuğuna, saçlarının arasına, illede kalbine girmek istiyorum. Senin bir parçan olarak.

BİR İSTANBUL AKŞAMINDA

Istirap şiirlerini okuyorum...daha bir acı oluyor yaşamak. Senin yokluğunu duyuyorum, yüreğimde; şarkılar, acılığını,şiirler anlamını yitiriyor usumda.
Güneşli bir Ekim sabahında, yine güzel İstanbul, yine deniz esrarlı...ama bu güzellikler nedense hep,acı veriyor yüreğime.

Her akşam gün batımı; uzaktan denizin o güzel renklerini, ufukta yanışını seyrederken güneşin...içimde bir şarkı dolanıp durur.

(Akşam oldu hüzünlendim ben yine.)

Sonra martıların, uzakta süzüldüğünü,yuvalarına çekildiğini seyrederim...batan günün ardından.

Dünya,günün son kızılığında, bir günü daha ardında bırakıyordu.

Gece başlar,bitmek bilmeyen karanlık geceler,uykusuz geceler,kabuslar içinde, sona eren geceler.

Ve ,yorgun bir gecenin sonunda sabah olur. Sıkıcı ,azap verici günler.Ama her şeye rağmen, biraz huzur vardır içimde...Şükrederim Allah a , daha kötüsü olmasın diye.

/16/ Ekim 1977 /İSTANBUL./

BİR ŐİR GİBİ

Güzel arkadaşım. Niçin bu kadar düşünceliyiz? Üzgün mü kalacağız hep ? Suskunluk ve acı çekmek mi bizim hakkımız. Niçin neşelenmiyoruz. Yapmacık da olsa, içten gelse de...
Bu günü kutlayalım istersen. Nasıl biliyormusun? İki tahta tabure, bir boş masa ve karşılıklı oturup, şiir okuyalım. İstersen hayalcilik oynayalım.Kendimizi bir sahilde ,lüks bir restoran da ,içkiler, havyarlar, karidesler donatılmış, biçimli ve çiçekli vazolu bir masada karşılıklı oturmuş düşünelim.Hoşuna gitmedi mi?
Öyleyse gel bir disko ya gidelim. Loş ışıklar, kırmızı kırmızı...Bolca sigara dumanı, boğucu ve sıcak bir , havasızlık.Bir yanda müzik ve danseden çiftler. Sanırım bu da hoşuna gitmedi.Gözlerinden belli.
Bana dik dik bakma öyle.....Hah şöyle gülümsesene....!
Haydi gel bir sinemaya gidelim...Sesler gürültüler...Bunu da beğenmedin biliyorum.
En iyisi biz boş masamıza dönelim.Bu günü kutlamamız böyle daha iyi olacak sanırım.
Sen bana bak ben sana.Ben konuşayım ,sen de konuş...Ellerimiz birlikte, olmasa da olur...
KALPLERİMİZ BİR YA.

NOT: Etkilendiğim bir film den, duygular.

NE YAZIK

Yine gurbetin yalnızlığı sinmiş içime.

Gözlerim ağlamak ağlamamak arası yorgun; Öyle kaçınılmaz dönemindeyim ki acıların...Kalemi elime almak bile yetiyor: Her şey beni eskilere ,sıla akşamlarına götürüyor,o an bir düğüm oluyor acılar içimde.

Çekemiyorum çekemiyorum ,gurbetin kahrını, yalnızlığın acısını duyuyorum her zerrem de

Kapansın istiyorum, bu acı yaşam bitsin !..

Hıçkırıklarım son bulsun bir akşam sonrası gibi. Sevinç gözyaşları titreşsin kirpiklerimde...Olmasın artık, gurbet akşamları, doğmasın güneş, puslu ve silik...istemiyorum.

İstemiyorum gurbetin yaşantıları sona ersin.

Anlatamıyorum acılarımı , dinletemiyorum kimselere...Ne yazık!..civıl civıl bir yaşam , olacakken dünyam da... Tüm acıların durağı ben oldum.

Günay Koçak K. /6 /7 /1980 / Almanya /

NE GÜZELDİR

Aynalarda kaygısız gülmek; ne güzeldir.
Baharlarda baharları yaşamak ,ne güzeldir...
Gerçek bir sevgiyle içimizde;
Aşkı yaşamak ne güzeldir.

G.K.K.

HATIRA DEFTERİ

HATIRA DEFTERİMİ KARIŞTIRIRKEN, ORTAOKUL YILLARINDAN ÖĞRETMENİMİN BİR YAZISINI DA YAZMAK İSTEDİM.

Kıymetli Öğrencim,

Şiirlerini yazılarını, ve bir kaç hikayeni okudum.Sende büyük ümitler var kızım.

Şiirlerinde ve yazılarında coşkunluk var.Yazarken çok duygulanıyorsun. Zaten iyi bir yazar veya şair olabilmenin önemli bir özelliği de çok duygulanmak hatta coşmak değil midir ? Buna mukabil duyguların oluşturduğu sözcükleri akıl süzgecinden geçirmek kaliteli eserlerin ortaya çıkmasına yardım eder.

Kızım, hayatın ancak dörtte birini yaşayabildiğin halde bir çok olayların etkisi altında kalmış havası var sende.

Hele bilemediğim bir takım olaylar var ki ,seni bir (duygu çağlayanı) haline sokmuş.

Bunu nereden çıkardığıma gelince ; yazılarından ve şiirlerinden .

Yazılarının birinde bazen çok heyecanlanıp , sinir buhranları geçirdiğini yazıyorsun. İşte o zaman (duygu çağlayanı) çok fazla coşuyor. O coşkunluktan istifade edebilmek için hemen kalemi kağıdı alıp yaz.

Yazdıkça açılacak, yazdıkça rahatlayacaksın.Sonunda aradığın _fakat yazılarında belirttiğin gibi hiç bulamadığın_ mutluluğa kavuşacaksın.Daima yaz çünkü çok ihtiyacın var yazmaya.Yazarsan bunalımlardan kurtulmuş olursun.Yazmazsan karamsarlık seni daha da etkiler. Çünkü sen yazarken çok mutlusun.

Şiirlerinde hüznün teması hakim.Mutluluğu çok aradığını fakat bulamadığından şikayetçisin.Yalnızlıktan dem vuruyorsun. Hayır kızım , hiçbir insan yalnız değildir. Yeter ki yalnızlık kuruntusuna kapılmayıversin. O zaman tabii ki yalnızlık duygusu onu kahreder.Sen hiç bir zaman yalnızım dememelisin! çünkü senin yalnızlığını paylaşacak kalemin olacaktır.

Sana bunları bir öğüt gibi yazdım. Fakat gelecekte seni iyi bir edebiyatçı ve mutlu olmuş iyi bir anne görmek temennisiyle esenlikler dilerim.

Necmi MENEKŞE ED. Derslr. ÖĞRT. G.antep.

AKŞAMLARIN HÜZÜNLÜ GÜZELLİĞİ

Hüzünlü bir şarkıdır akşamlar.Fusunlu bir güzelliği vardır,batan güneşin.O an tüten bir sigara dumanında gömülürüm hatıralara...bardağımdaki çay grup kadar kırmızı.

Kendimi bir gemi güvertesinde bulurum : HATIRALAR alır götürür beni o günlere...İstanbul da bir akşamı yaşarım.Orada akşamlar daha güzel.

Muhteşem boğaz içinin o esrarengiz akşamlarında insanın hayatı sevmemesi, şair olmaması mümkün değil.

Avni Anıl ın bir şarkısı dilimde :(Akşamın olduğu yerde bekle diyorsun gelmiyorsun) (Seni çok çok sevdiğimi biliyorsun gelmiyorsun.)

Bir an insan mutlu oluyor hatıralarla , sonra yeniden gerçeklere dönüyor...yalnız olduğunu ,tüm insanlar doldursa bile evreni,hep yalnız olduğunu düşünüyor.Hayatı sevmese bile ,akşamların güzelliği insana yaşama arzusu veriyor. Ama bu da bir an sürüyor.

Hep eskilerin sıcaklığını , eskilerin güzelliğini düşünüyor insan. Bir şarkı o an sürükleyip götürüyor beni

eski günlere...gözümde yaş varsa neye yarar o yaşlar, beni yıpratmaktan başka...şarkılar ağlatıyor sa neye yarar o şarkı. Ama yine de şarkılar güzel...hüzünlü de olsa akşamlar güzel.

Çoook eski bir anılarımdan...

ANILAR

Yağmur yağıyor şu an...seni düşünüyorum,
Yağmurlu bir günde dönmelisin diyorum ben...
Şu an Orhan ı dinliyorum:

(İlk göz ağrım ,son aşkımsın)
(Sen Tanrıma ver ver diye)
(Yalvarışımsın.)

Ne yapsam teselliler boşa gidiyor ...
Sana bir şiirimi yolluyorum .

N'OLUR

Çağır hadi (gel) de n'olur ,
Çıkılmaz zorlarda olsam gelirim sana...
Hani bendim, gök kuşaklarındaki sevgin ?
Bendim yalnız tek sevilen.
Bu gece masal ülkelerinden
Sana gelebilirim;
Ellerimde umut çiçekleri...
Gözlerimde aşkın en güzel ışıkları ile.
Bu gece ;
Sana en güzel şiirleri yazabilirim,
Tüm acılarımı dökebilirim kağıtlara...
En güzel şarkılarımızı ben söylerim;
Yeter ki , (gel) de bana,
Bu gece ,
Masallar ülkesinde yasaksız ,
Koşarım el ele ve göz göze...
Aç susuz yaşarım...
Yeter ki , bitsin bu hasret !
Bitsin , n'olur.

CİVCİVİN HİKAYESİ

Civciv almışlardı çocuklara,oyalansın diye anneleri.Çocuklar,bulguru öyle çok dökmüşler ki civcivlere.Çok fazla yemişler böylece,adım atamıyor civcivler midelerinin şişkinliğinden.

O gün gelmiştim kardeşime,ziyarete...çocuklar hemen bana koştular, (hala hala civ civ ler ölüyor kurtar.) Diye. Ben ne yapabilirdim,düşündüm.Onlardan birini aldım, sırtını ovaladım ama imkan yok ,ölmek üzere.

Onun midesini boşaltmak gerekiyordu.Civcivin midesini boşaltmaya karar verdim.

Hemen bir ameliyat yeri hazırladım. İğne iplik,jilet,kolonya.Civcivi aldım, midesini alkolle ovdum,sonra hızla bir kesik attım...Not: bunu yapmazdım ama civcivin biri zaten ölmüştü,belki bunu kurtarırm diye düşündüm.Evet bu kesikten bulgurları hızla boşalttım.Ve hızla iki üç dikiş attım.O, hala yaşıyordu. O nu yatırdım,yaptığım yatağına.Diğerleri ölmüştü çoktan...bu, hala yaşıyordu...sonra dört beş saat kadar yaşadı o da.Sonra bu civcivi de kurtaramadık.Çocuklar bana kızıyorlardı.Hala öldürdün civcivimizi...asıl onları siz ve anneniz öldürdü çocuklar...hiç civciv oyuncak diye alınır mıydı.Lütfen böyle yapmayın,çocuklar oynasın diye canlı civcivleri, almayın.Çok yazık dört civciv ölmüştü.Ben se ümitlenmişim acaba midesini boşaltırsak yaşar mı diye.

GURBET

Bu ıssız ve sessiz sokakları seyrediyorum her gün.

Kendimi, karanlıklarda yaşıyor sanıyorum,günlerce burada hat da aylarca güneşin yüzünü görmediğimiz oluyor. İlk geldiğim zamanlar; her şey daha bir acı yabancı geliyordu.Şimdi biraz alışabildim gibi ama ne de olsa burası gurbet...

Burası Almanya ; buraları hiç görmeyenlerin rüyalarını belki süsleyen ; gelmek için can atanların Almanya sı.

Aylardan şubat...Geçen yıl iki şubatta Berlin e oradan da Frankfurt a geldim.Tam bir yıl oluyor.Bu bir yıl içinde, nasıl geçti yıllar aylar...bilemiyorum şimdi,düşünemiyorum da...Bir kabus,bir rüya gibi !..Rüya derken; korkulu rüyalar gibi.Ve; uzayıp giden acı dolu yıllarım.

18 şubat Almanya

ÇÖPTEKİ YAVRU KEDİ

Belki bir on , on iki yıl oluyor ve ben çok hastayım...hep yatan artık hiç ümitler kalmayan bir haldeydim.Mart ayı idi, herkes apartmanın bahçesinde piknik yapıyor diye yandaki arkadaşım bana gelip (-Hadi seni de çıkarayım hava al biraz) dedi. Ben, iki adım yürüyemeyecek kadar halsizdim, o nun ısrarı yardımı ile çıktık bahçeye. Bir banka oturduk,hava güneşli ve güzeldi...her kes bir şey le meşgul ,top oynayan çocuklar sanki bir eğlence yeri gibiydi bahçe.Uzun zaman dışarı çıkmamıştım,hava beni canlandırdı gibi ama bir insan hep aç mideyle nasıl iyi olurdu...bu arada çöp kutularının birinden bir sesler geldi,arkadaşıma bakmasını söylediğimde o bir gazete parçasına sarılı bir şey getirip ayaklarımın dibine bıraktı.Bu bir yeni doğmuş kedi yavrusu idi... Gözleri henüz açılmamış,üzerindeki kordonu ise gazeteye yapışmış bu kordonun etrafında dönüp duruyor mız mız ağlıyor gibiydi kedicik.Arkadaşım:- burada açık havada ölsün bari dedi. Allahım kim bunu böyle bir et parçası gibi sarıp atmıştı çöpe!

Dayanamadım öyle seyretmeye,çocukları çağırıp,zaten seyrediyordu birisi, onlardan markete gidip bir kutu bir jilet alıp gelmelerini istedim...istediklerim gelince,jiletle kedinin gazeteye yapışık kordon ucunu kestim...ben de bu arada biraz canlanmıştım,kediye öyle içim acıyınca.Sonra onu kutuya koyup yine arkadaşın yardımı ile eve geldim. Artık bu kedi ile ilgilenerek nasıl hayata geri döndüğümü, ikinci bölümde yazacağım.

ÇÖPTEKİ KEDİ YAVRUSUNUN DEVAMI

Evet, daha önce yazdığım,çöpte bulduğum,bir kedinin hikayesinin devamı.Böylece kedinin bakımları beni çok oyalamaya başlamıştı...geceleri üç defa kalkıp onun sütünü içiriyordum.Hastalığımı unutmuştum...hastalık dedim se sadece yemek yemelerimi bırakmış olduğumdan artık midem almıyordu yemekleri.Sonra kedinin bakımına dalınca ben de düzelmeye hayata dönmeye başlamıştım.Kedimin gözleri açıldı hızla iyileşmeye başladı...ellerimi yanında hissedince kendini ellerime bırakıp ellerimin içinde uyuyordu.

Bir gün uzak bir yere gitmek gerekiyordu ,onu komşuma bıraktım. dönünce aldım ama kedim hastaydı.Ne kadar onu düzeltmeye çalıştımsa da kedim bir gün sonra öldü.Komşu onu soğuk banyoya bırakmış.Orada üşütmüştü.Ona çok kızdım,ne yapabilirdim, bazen hiç bir şey yapılamıyor,her kes bu konuda o kadar dikkatli değil. Ben çok üzülmüştüm kedimin ölmesine.

GURBETİN GRİ AKŞAMLARI

Birtanem;

Biliyormusun, Frankfurt zamanlarımın bazı günleri ayları nasıl geçiyordu.

Bir gün akşam yemeği yenmiş, mutfakta bulaşıkları yıkayıp çayı koydum. etraf sessizliğe bürünmüş gibiydi...herkes nereye gitmiş bakayım diye kapıya gittim,mutfağın kapısı kapalı,kilitliydi.Sonra gelip oturdum,çayı demledim,otuz dakika geçti hiç ses yok...bir saat geçti yine kimse yok. O zaman anladım kapıyı kilitleyip gitmişlerdi. O zaman büyük bir öfkeye kapılıp,hem kapıyı yumrukluyor hem ağlıyordum.

Akşam geçmişti, neden diye düşünürken iyice anlamıştım ki bu acılar içindeyken bile bana daha da acılar çektiren ruhsuzlar vardı. Zaten acılar yetiyordu,yeniden ağlamaya başladım...Sonra nasıl bir öfke içinde ,iskemleyi alıp pencereye getirdim,şu an ki öfke bana bunu yaptırıyordu.

Pencerenin kenarına oturup aşağıya baktım,altıncı kattaydım,bir an acılar bitecek işte diye düşündüm. Acaba bitecekmiydi...bir ayağım pencere kenarında diğeri iskemlede...öyle ağlıyordum ki şu an gözümden her şey silinmişti.Sonra nasıl bir mucize oldu dersin Birtanem ; içimdeki kıpırtı beni engelledi...hamileydim ve bunu yapmamam lazımdı...gök yüzüne baktım: - şimdi değil Allahım şimdi değil! öleceksem de Vatanımda öleyim diye düşündüm...ben kendimi bırak bir küçük cana daha kıyacaktım.Allahım affet!

Bir tanem;

Görürsün ben neler düşünmüşüm.Hayat ne tuhaf ve ne acı idi .Biliyorum bana kızacaksın.

Gece yarısı saatin alarmı ile uyandım,henüz uyumuştum, saati kırmak istedim. Tam da uyuyup biraz unutmuşken. Ama bazen alarma kızmıyordum ; yalnızlığında seslenen bir ses vardı...

Bir tanem ;

Bazen bir rüya görüyorum,eve doğru koşuyorum, tam kapıyı çalacağım,şimdi annem açacak derken uyanıyorum...bu ne kadar acı biliyormusun bir tanem. Yatağımda oturup, ne çok böyle geceler gözyaşı döktüm bilsen...hayat çok tuhaf !

Bu olaydan bir ay kadar geçmişti ki,bir akşam mutfakta oturuyorken kapı açıldı babam karşımdaydı ,babam gelmişti sevincimi bilemezsin. Nasıl boynuna atıldım ,ağlıyordum,o da ağlıyordu.

(Tamam kızım tamam bak burdayım, ağlama artık.)

O gün sanki bir küçük çocuk olmuştum yine ben; babamın etrafında dönüp duruyor, o na neler ikram edeceğimi bilemiyordum. Babam nemli gözlerle beni seyrediyordu.

Bir tanem ;

Sonraki günlerde babama mutfak olayını anlattım ,çok endişelendi. Ve bana bir çok öğütler vererek,söz verdirdi bir daha duymayayım diye...tabi sebep olanlara da çok kızdı.

Ne olursa olsun hayat yaşanmaya değer diyordu. Bir daha duymayayım,burayı istemiyorsan birlikte gideriz yeniden dediğinde çok sevindim,mutluydum.Bir an sana kavuşmuş gibi oldum.

Bir tanem ;

Artık günler güzel geçiyor bazı sıkıntıları saymazsam,yanımda babam olduğu için,her şeyi atlatıyordum.

Onunla geziyor, onunla çay içiyor, onunla yazılar şiirler yazıyorduk.

Bir sabah uyanıp mutfaka geldiğimde babam uyanmış çayı demlemiş,defterime bir şeyler yazıyorken buldum. Baktım şiir yazıyordu :

Şiirinin ilk dizelerini buraya yazıyorum:

(Seher vakti uyanırım,düşünürüm sonumu,) (Benim gözüm yaşlı ,seninki de dolu mu.)

Diye uzayıp giden şiirini yazmış,bana hatıra bırakmıştı.Bunu kaybetme dedi..ben kaybedermiydim hiç.

Gözlerim yaşlarla dolu bir tanem.

Aradan bir kaç ay geçti,artık babam gidecek ti. Türkiye de işleri onu bekliyordu, evdeki kardeşlerim onu istiyordu.Ben de onunla gideceğim diye çok mutluydum...ama doktorum izin vermeyince kaldım.

Babam teselliler etti ,yine geleceğini söyledi...artık inanmıyordum.Her zaman bana şans gülmezdi.

Öyle de oldu birtanem;

O gitti ,benim de sıkıntılarım devam etti...yine yalnız ve kimsesizdim.

Yine rüyalarım kabuslarla dolu...

İçimde vatan hasreti....sevdiklerimin hasreti.

Artık hergün yürüyüşlere çıkıyor gördüğüm bana değişik gelen bitki çiçek herşeyi inceliyordum.

Kütüphaneye gidiyor kitaplar alıyorum okumak için birgünde okuyup ertesi gün götürüp yenisini alıyordum.

Alman dilini öğrenmeye çalışıyordum, arkadaşım İngrit ile çalışıyorduk.

Ben ona türkçe oda bana almancayı öğretiyordu.

Biraz İngritten bahsedeyim sana birtanem:

Oturduğum katta komşum, o türkleri çok seviyor müslüman olmak istiyordu sonraları onunda müslüman olması için ne gerekiyorsa yaptık.

Birtanem;

Yazacak çok şeyler var sana diğer mektuba bırakıyorum.

Bu gurbetin bitmeyen günlerini...

GURBETİN MOR AKŞAMLARI

Birtanem;

Bana gelen kasetlerdeki şarkıları dinledim...bunları dinlerken,ne kadar göz yaşı dökceğimi bilmiyor muydun.

Birinde diyorsun ki ;

(Uzaklardaki sevgili şimdi neredesin)
(Taş mı oldu o kalbin, niçin gelmezsin.)

Kalbim taş değil ; yaş ve hicran oldu bir tanem!

Bazen bir telefon kabini önünde saatlerce sıra bekliyorum ,sizlere ulaşmak için.Soğuk ve yağmurun altında...telefonu o kadar çok tuşluyorum ki, bir türlü çıkmıyor.Sonra bir çıkıyor,konuşuyorum seslerinizi duyunca dayanamayıp ağlıyorum.Sonra kabinden çıkıp kendimi Mark Plasın soğuk taşlarına atıp ağlıyorum...taş olan bir kalp bu kadar üzülür müydü.

Bir tanem ;

Aradan uzun zamanlar geçti bu arada evimizin yeri değişti.Şehrin dışında ve orman kenarında bir yerdi.Bu arada işsizdim ve bir gün kardeşim gelip bana bir iş bulunduğunu söyledi...onunla gidip iş yerini öğrenecektim.

Ve, gittik.Evden iki otobüs, üçüncü ise tren istasyonundan biraz şehir dışına doğru...bir saat belki.

O gün onunla gidip iş yerini öğrendim ve de hemen işe başladım. Kardeşim de aynı beldede olduğu için biraz rahattım. Ama çoğu zaman göremezdim onu.Bazen ise uğrar beni görmeye, o zaman çok mutlu olur yalnız olmadığımı hissederdim.

Ertesi sabah yalnız olarak ilk defa yola çıktım,acaba orayı bulabilecek miydim.Büyük pasaj içi ve çok karışıktı, biraz aradıktan sonra buldum...sevincimi sorma Bir tanem.

Ve, böylece işe başladım.Fazla Alman dilim olmadığı için,şimdilik mutfakta çalışacaktım... bu işimi sevdim,daha önceki tekstil işleri yorucu,tozlu ve havasız yerlerdeydi. Şimdiki ise cafe .

Bir tanem;

Önceleri mutfaktaki işimi düşününce, arkadaşlarım bana ne diyecekler diye üzül müştüm.Arkadaşlarım iyi meslekler seçmiş çoğu öğretmendi...benim bu çok sevdiğim mesleği yarım bırakmıştım.Hep bu yüzden hala göz yaşı döküyordum.

Sonra şöyle düşündüm, alın teri ile yapılan her iş kutsaldı, benim için.

Bir tanem;

Artık her gün bu uzak yolları çekmek varmış kaderde...önceleri beni oyuyor acıları unutturuyordu.

Ama en çok akşam dönüşleri zor oluyordu,karanlıklarda o orman yolundan geçmek çok korkutucu oluyor,bir akşam öncede bir drakula filmi izlemişsem çok daha korkunç oluyordu.

Ana caddeden otobüsten inince beni bir bekleyen yoktu ki eve huzurla gideyim.Bu saatlerde de insanlar tek tük oluyordu,bazen otobüsten iki üç kişi iniyor onlarda hemen en yakın evlere giriyor yine yalnız yola düşüyordum. Yolun karşısı karanlık mezarlıktı bu beni çok korkutuyordu.Böylece koşarak nefes nefese eve varıyordum.

Bir tanem ; biliyorum yanımda olsaydın beni hiç bu korkulu yollarda yalnız bırakmazdın.

Eve geldiğimde asansör bozuxsa o beş katı nasıl çıktığımı sorma,bazen ışıklar bile olmuyor karanlıkta o merdivenleri ellerimle yoklayarak çıkıyordum.Kapıyı açınca evin bütün ışıklarını açıyorum,karanlık beni çok korkutuyordu.Hangi odanın penceresine baksam karanlık ormanlar...perdeleri çekiyorum görmemek için.

Radyoyu televizyonu açıyorum,sessizlik de korkutucu.Bir tanem, biliyor musun; iş yerindeki arkadaşlarım her biri ayrı bir yabancı.Fransız arkadaştan biraz Fransızca,iş yeri zaten İsrail e ait, Dalya dan israil dilini öğreniyorum,İtalyan Marya dan biraz İtalyan dilini,Rus Marya dan Rus dilini öğrenmeye merak sardım ve çalışıyordum,bunlar beni oyalıyordu.

Şimdi bana gülüyorsun biliyorum bir tanem; bu kadar iş içinde nasıl öğreniyorsun diye.

Bilmez misin benim hırslımı ,inadımı ve çok seviyorum öğrenmeyi de araştırmayı da.Bir yandan da böyle yaparak

kendimi avutuyorum...acılarımı unutuyorum. Bilsen bu kadar koşturma arasında ne yaptım biliyormusun:

Her gün iş yerine gelirken,kafenin bitişik dükkanı resim atölyesi,vitrinde bir ressam resim yapıyor,yağlı boya tablolar,ben biraz seyredip işe gidiyorum.dükkan sahibi, kadın,oğlu, kocası bazen bana bu ne anlar ki, der gibi bakıyor kendi aralarında konuşup bana dudak büküyorlardı...çünkü başörtüm vardı ve sanıyorum bu yüzden.

Bir gün hafta sonu,ben de bir resim malzeme satılan yerden,boya,fırça ve gereken neyse alıp, hafta sonları resim yaptım...resim kuruyunca onu o resim atölyesine götürdüm.

Bir tanem ;

Ne oldu dersin: Resmi onlara gösterdim,kadın önce inanamadı,(Bunu sen mi yaptın) dedi.

Tabii hep Alman dili konuşuyorum,ama zorlanarak...bazen yanlış söylediğim bir cümle onları güldürüyor ve bana doğrusunu öğretiliyorlar.

Kadın bana ; iş teklif etti bu dükkanda çalışıp resim yaparmısın dedi.

Ondan intikamımı almıştım.Hayır dedim ben cafe de çalışacağım.

Artık onların dasevilen bir arkadaşı olmuştum.

Bazen oğlu kafeye geliyor bana: Bir çorba istiyorum yada kahve ve pasta diyor...onları istiyor.

İstediklerini hazırlayıp Dalya ya bunları sen götür onlara, ben onların hizmetçisi değilim, diyorum.Dalya bazen gülüyor bana, bazende benim götürmemi söylüyor...mecburen götürüyorum.Çoğu zaman çorbayı kafalarına dökmek istiyorum.

Neden mi bir tanem;

Onlar bana tepeden baktıkları için ama benimde resim yapabileceğimi görünce davranışları değişti... bana da saygı gösteriyorlar.

Bir tanem;

Bu günlük bu kadar.Gurbetin bitmeyen günlerinde,bitmeyen acılarını yazacağım.

Mutlu huzurlu günler ,Türkiye'n de sana.

GURBETİN MOR AKŞAMLARI -2-

BİR TANEM ;

Neden bu defa ,gurbetin mor akşamları diyorum, biliyor musun :

Bahar gelmişti, yine işe giderken otobüsün beni alıp götürdüğü o güzel manzaralı orman yollarında açan leylakları mor çiçekleri seyretmek önceleri çok güzeldi...her gün aynı yollar ve çiçekler ve ağaçlar artık geçtiğim her yeri gözlerim ve beynim ezberlemişti. Şimdi bu dönüşte şu ağaçlar şimdi şu çiçekler diye öyle gözlerime dizilmişti ki geçtiğim yollar.Artık bıktırmıştı beni yokluğunda...

Leylaklar ve mor çiçekler bizimdi BİR TANEM .

Bir gün yine otobüsün saatini beklerken,duraktaki küçük kafeye doğru yönelip orada hem beklemek hem de bir kahve içmek için baktığımda; kafenin bitişiğindeki çiçekçi dükkanında mavi güller gördüm.İnanmaz gözlerle bakıyor acaba gerçek güller mi diye o tarafa yönelip dükkana girdim, çiçeklere baktım gerçekten mavi ve canlı güller.Bir tane aldım.O gün elimde mavi bir gül ile iş yerine geldim. Arkadaşlarım bana -bu gün doğum günün mü diye karşıladılar. Neden elimde bir gül olunca doğum günüm oluyor diye düşündüm.Bu mavi gül ile sanki dünyaya güneş doğmuştu...bana da...

O gün bir gül beni mutlu etti bir tanem.

Yine bir akşam iş dönüşü,otobüste baş örtümü arka sırada oturan iki Alman genci başımdan çekip açtığına yine içimdeki öfke ile elimdeki çantayı kafalarına indirdim...onlara yarı Alman dili birazda tükçe küfürler savurmuş, şimdi polise gidiyorum diye ağlayarak tehditler etmişim. Nedense sesleri çıkmamış, suskun kalmışlardı...oysa otobüste tek Türk bendim,Allah beni korudu bir tanem !

Bir tanem, bazı olaylar bıktırmıştı burada yaşamaktan.

Yine bir akşam dönüşü eve giden birinci otobüsü kaçıncı, ikinci otobüse yetişmek için hızla yürüyüp giderken, Aldı Marketin önünde yerde bir kadın çantası dağılmış bir halde duruyordu.Onları toparlayıp aldım aynı hızla yola devam ettim...burada hayatımızın dakikaları sayılı ve önemliydi.

İkinci otobüsüm gelince eve gittim.O kadar yorgundum ki, çantaya bakmadan, mutfağa girip çayı koydum...çantayı sonra polise götürürüm diye düşündüm.Zaten akşamın dokuzu olmuştu,tek gidemezdim. Neyse o akşam çantayı polise verdik.Çantada çok para vardı,polis incelerken gördüm.

Ve böylece otobüs günleri devam ederken...bazen o kadar çok yağmur yağıyordu ki,sağnaklar camlarda dışarıya bile görülmüyordu.Bazen de o karlı günleri hatırladım da; otobüsün penceresinden seyrederken,lapa lapa yağışı beni donduruyor sanıyordum.

BİR TANEM ; burada ne çok kışlar baharlar, yazlar geçirmiştim.Hala da devam ediyordu.Hiç izne gitmeden uzun yıllar! Bir gün iş yerine gelip bir saat çalıştıktan sonra,şef: -bu gün bayram var,eve gidin dediğinde çok sevinmişim. Bir günüm vardı ve ne çok şeyler yapacaktım.Hemen hazırlanıp çıktım.

Ama yine şansım bana gülmemişti.Neden mi bir tanem ; her zamanki durakta bekliyorum, Frankfurt Offenbacha giden otobüsler geçmiyordu...bir saat bekledim,sonra başka bir durakta yine bir saat bekledim.Yok yok otobüs gelmiyor zaten akşam yaklaşmıştı,nihayet kardeşim tesadüfen geçiyorken,beni görüp aldı,görüyorsun ya bir tanem,şans hiç yardım etmiyordu.Eve sinirli ve yorgun döndüm...bu gün ne çok şey yapacaktım,işler temizlik yemek yapacak ve kitabımı okuyacaktım ve uyuyacaktım.Ama yine bana zaman kalmadı. Süprizler bitmiyordu, birgün işe geldiğimde şef: yarın artık gelme biz offenbacha taşınacağız bir hafta sonra şu adrese uğra dedi.

Önce üzülmüştüm artık iş yokmuydu.Sorduğumda; hayır taşınacağız sonra gelirsin dediler.

Neyse bir hafta geçti...bu bir haftanın öncesini anlatayım ben sana: bu arada iş öncesiydi benim bebeğim yedi aylık o ara çalışmıyor, kısa işler olursa gidiyordum. Önemli bir olayı daha sana yazmak istedim birtanem.

Gecenin üçünde bir iş ve evden servis alıyor ben karanlıklarda işe gidiyordum, ama korku filmi gibi geliyordu bana. Yanımdaki yabancı insanlarla büyük bir iş yerinde çalışıp sabahın sekizi yine servisle eve geliyorduk.Eve geldiğimde ilk gün evde hiç kimse yoktu, sanıyordum ki çocuğun yanında birirleri olur.oysa onlarda sabah işe gidince bebeğim evde yalnız kalmış, odaya korkarak girdim bebeğim uyuyor baktım gözleri kızarmış demekki çok ağlamış ve uyumuştur, bende yorgun ve üzgün bir şekilde yattım.

O gece yine işe gittim sabah artık kalbimde çarpıntılarla eve geliyor kapıyı açarken heyecandan öleceğim sanıyordum. Bebek tam 2 saat yalnız kalıyordu. bu böylece üç gün devam etti, üçüncü gün yorgun ve uykusuz işe gittiğimde hem korkutucu hemde mucize olayı sana anlatmadan geçemeyeceğim...

Bir tanem; servisten inip o büyük iş yerine doğru yürüdüm,her kes bir yerlere dağılmıştı.Ben de karşıdaki odalara doğru yürüyordum, öyle uykusuz ve yorgundum ki sanki ruh gibi gidiyordum.Ancak böyle yürürken, bir el sanki kolumdan tuttu...durdum,dönüp etrafıma baktım, hiç kimse yok o koca salonda...yere doğru baktığımda ayaklarımın hemen dibinde koca havuzu gördüm,bir anda toparlanıp işimi yapacağım odalara doğru gittim.

Eve dönünce,bir karar verdim.Artık bu işe gitmeyecektim.

Bir tanem ; Bu işten ayrıldıktan sonra cafe de ki işime başlamıştım.Ve , bu arada bebek on aylık oldu.Yine bir gün,kardeşim Türkiye ye gidecekti ;beni bir oyuna getirip,bebeği de onlarla Türkiye ye yolladılar.

Nasıl mı; Bunu her yazdığımda veya her hatırladığımda,hala göz yaşları döküyorum.Gelecek mektupta sana anlatırım...

Gurbetin karanlık günlerinden selamlar.

GURBETİN KARANLIK GÜNLERİNDEN MEKTUPLAR

Bir tanem ;

Bebeğin Türkiye ye gitme olayı da şöyle oldu. Çocuğu bakıcıya vermek için, sabahın beşinde kalkıp yollara düşüp, çocuğu bir bakıcıya bırakıp oradan da işe gidiyordum. Akşam dönüşü alıp bin bir güçlkle eve, böylece hiç dinlenmeye vaktim olmuyordu. Evdekiler bebeği Türkiye ye yollayalım dediler...ben pek istemiyordum, gitmesini. Bir gün Berlin' den kardeşim geldi, o akşam bizde kalıp ertesi gün, bebeği de alıp yola çıkacaklardı. O akşam, bebekle birlikte bir odaya çekilip onunla uyumaya çalışıyordum, ancak çocuk çok huzursuzdu. Gideceğini anlamıştı sanıyorum...ben de aynı huzursuzluk içindeydim.

Gidip onlara bebeğin hasta olduğunu yarın doktora götüreceğimi söyledim. Tamam dediler. O akşam huzurla uyudum. Artık rahattım, gitmeyecekti.

Sonra ne yapmışlar biliyormusun, bir tanem;

Sabah ben uyurken, çocuğun bütün eşyalarını arabaya yükleyip, hazırlanmışlar, onları yollayacağım diye ben de diğerleri ile sakin ,indim. Arabada bir bebek daha var, kardeşimin, o da on aylık, yengem benim bebeği kucağımdan alıp: (Bana ver bakalım arabaya yatırayım diğer bebekle anlaşacak mı) dedi. Nereden bilebilirdim, öyle deyip hemen çocuğu benden kaçıracaklarını...araba hareket etti, ben hala dönüp duracak sanırken yola çıktı...hala şaka sanıyordum. Böylece gittiler. Ne kadar koştum arkalarından, geri dönmediler.

Bir tanem;

O günü, o ayrılığı, bebeğimi öpmeden gidişini hiç bir zaman unutmadım. İsterse yüz yıl geçsin unutmam!

Hep göz yaşları döktüm, günlerce hala da dökmüyor muyum ?
Bana yapılan haksız acıları kabul etmiyor yüreğim !

Her gün bir ruh gibi işe gidip geliyordum. Hiç kimseyle konuşmuyordum, soracak olsalar, sadece ağlıyorum cevap bile vermiyordum. Hayat, bütün acı oyunlarını bana mı oynamıştı. Bazen hiç kabul edemiyordum bazen de hep dua ederek boyun eğiyordum, hayatın zorluklarına.

Bu arada da yeniden cafenin bulunduğu Offenbach a taşınması olayı ve ben on gün sonra verilen adrese gittiğimde ,cafeyi orada buldum, arkadaşlarımı da .Bu bir mucize olmalıydı...bazen de hayat bana bir ödülleri veriyordu.

Nasıl mı bir tanem ;

Her sabah evden çıkarken; hep bir dualar ve sureler okuyor bu iş yerine gidinceye kadar sürüyordu. Bir gün yine otobüste o yollardan giderken dua ettiğimi ve bunun da işte şimdi gerçek olduğunu görüyordum.

Hiç unutmuyorum: (Allah ım ne olur bu iş yeri evime yakın olsa.) demiştim, hiç unutmam.

İşte Cafe buraya taşınmış, benim ev de iş yerine yakın bir yere taşınmıştı. Artık sabahları yürüyerek işe gidiyordum. Akşamları daha rahat eve geliyordum, ormanlar yok, karanlık olsa da şehrin içi ve ışıklar vardı.

Bir tanem, bu günlük bu kadar yazdım, gurbetten selamlar.

GURBETİN HÜZÜNLÜ AKŞAMLARI

Bir tanem;

Olayları sana yazarken,iş yerimin mucize bir şekilde bulunduğum şehre gelmesi.Sonra aynı zaman içerisinde şehrin dışında, ormanların hemen hemen içinde olan evimizin,şehrin merkezine gelmesi...yani taşınmıştıkt yine. Bana iki kolaylık iki mucize olmuştu.

Bu durumdan memnundum.Artık daha erken yollara düşmüyor, üç otobüs değişmiyor,akşamları ise üç saat erken evde oluyordum.

Yine böyle günlerden birinde yine bana tuhaf korkulu olaylar zinciri:

Nedir biliyor musun ; Bir akşam eve döndüm.Kapıyı her zamanki gibi, bana açacak kimse olmadığı için,ben, açıp girdim. Hemen girişte çantamı,ceketimi bırakıp salona doğru gidecektim ki ,bana yine tuhaf bir huzursuzluk geldi. Odada bir nefes duyuyordum sanki; dua okuyarak içeri doğru yürüdüm,salonun kapısına gelince ne oldu dersin bir tanem : karşı koltukta üç kişi oturmuş üçü de gözlerini bana dikmiş öyle bakıyorlar.

Ben de donmuş bir halde onlara bakıyorum,kalbim çarpıyor yine,bunlar bir adam,bir kadın ve bir çocuk. Adam:(gel yenge gel, seninki camiye gitti bize: siz oturun,şimdi gelirler rahatsız olmayın dedi.)Kendilerini tanıttılar, güya hemşeri imişiz. Ben kendimi toparladım desem yalan olur,öyle görünüp,hoş geldiniz deyip mutfağa gittim.

Çayı koydum ama ellerim titriyor,nasıl korkmuştum,tahmin edersin,bir tanem. Ve, bana bunu yapanlara ne dersin,onu da biliyorum.

Her zaman ki hislerim yine yanılmamıştı;onları hiç gözüm tutmamıştı.

Sonraki günlerde de her akşam bize geldiler.Artık iş yerinde yorulduğum yetmiyormuş gibi bir de bunlara hizmet ediyordum. o zamanlar,bazı şeyleri toparlayabiliyordum ama hala çok çocuktum.

Ben, çalışmaya başlayınca paramın bir kısmını bankaya yatırmaya başlamıştım.Böyle günler geçerken, hala hemşeriler (!) bize gelmeye devam ediyorlardı...ama ben tedirgindim.

Bir akşam yine geldim yine bizde oturuyorlar ve evin sahibi yine cami de. Çantamı koltuğa bırakıp mutfağa gittim...yine yorgun halde onlar için koşturdum.

Ertesi gün,iş yerinden çıkıp bir markete alış veriş için gittiğimde yine bir his bana,önce parama bakmamı söyledi sanki ! evet param yerinde yoktu,bir yerlerde düştü diye düşündüm.Meğer o bize her gün gelenler çantamdan almış...bunu da çok sonra öğrendim.

Bir tanıdık onlara bizde rastlayınca:(Bunlara dikkat et.) demişti ama ben anlamamıştım.Ama sonra evden banka cüzdanımda kaybolunca olaylar çözüldü ama ben ne yapabilirdim.

Ertesi sabah bankaya gidip cüzdanın kayıp olduğunu bildireyim dedim, henüz çok erken olduğundan banka kapalıydı.Benim, erken gidip iş yerini açmam gerekiyordu.Ve, gittim,huzursuz halde çalışıyordum.Arkadaşlarım gelince sordular olayı öğrenince, şef beni Alman Renata ile tekrar bankaya gönderip olayı çözmemizi söyledi.Paramın bir kısmı çekilmişti.Kalan parayı ise cüzdan olmadığı için alamadık.Kimlerin çektiğini sorduğumuzda tarifleri aynen bize gelenlere uyuyordu.Ama ne yapabilirdim tam bilemeyince.

Bu olaydan sonra hemşeriler bir daha bize gelmediler.

Bir sabah yine saat dokuz gibi işe geldiğimde, şef : (Polis aradı yarın dokuz gibi merkeze çağırıyorlar.)Dedi.

Biraz endişelenmiştim,neden ne için beni çağırıyordu,kafamda hep bu sorularla çalıştım durdum.

Ertesi gün eşimle gittik.Korku içindeydim,ne olmuştu...oysa korkuyu gerektirecek de bir şey yoktu belki heyecandı.

Polis elini uzatıp beni tebrik ederek,bir zarf uzattı,bunu alamıyordum öylece bakıyordum,almamı ve bu hediye benim olduğunu söyledi...aldım.Bakmamı söyledi;baktım.Zarfın içinde ikibin beş yüz dm. vardı.Bu senin dedi.Teşekkür ederek çıktık.

Yeniden iş yerine geldim.Şef de merak ettiğinden,hemen sorguya çekildim.Tabii durumu öğrenince de; O bulduğun para daha çoktu neden onu alıp gitmedin,Türkiye ye ailene dönerdin, derken,şef beni hiç bir zaman bırakmak istemezdi,çünkü benim çalışmamdan çok memnundu.Bana böyle söyleyince de ben üzülmişim.O yine

devamla:(kim görecek ti parayı alabilirdin.) dediğinde o na;(Yalnız Allah görür.) demiştim.

Bir tanem; bu olaydan sonra şef, kafenin anahtarını bana vererek (Artık iş yerini sen açacaksın) sabahları altı gibi ve kasa işini de bana vermişti.

İşlerim yoğunlaşmıştı hiç bana zaman kalmıyordu yine...bir yanda da iyi oluyor düşünüp ağlamak için zaman yoktu.

Yalnız kasada para alıp para üstü verirken çok zorlanıyordum,şefi yardıma çağırdığımda,biraz yardım ediyor sonra (sen yaparsın) diye bakmıyordu,bu da işe yaradı tabii,hepsini öğrenip yapabiliyordum artık.İnsan isterse her zorluğu yenebiliyordu.

Böylece cafe işleri beni oyalamaya içimdeki acıları unutturmaya biraz yardımcı oluyordu. Buradaki arkadaşlarımın beni sevmesi ,iyi davranışları mutlu ediyordu.

Zaman böylece kısalmış olan şimdiki yollarda geçip gidiyordu.

Yine yazacağım,bir tanem. Gurbetten selamlar.

GURBETTEN MEKTUPLAR...

Bir tanem,

Senden ayrılıp gurbetin soğuk akşamlarına gittiğimden beri artık hiç dinmeyecek gözyaşlarım orada hep yağan yağmura karışacaktı sana olan hasretim.

O gün senden ayrılışın artık tarihini yazmış : İki şubat yıllarında Berlin e inmiştik.Büyük bir heyecan içinde doğudan batıya geçecektik...Doğu Berlin'de uzun kontrollerden sonra artık gurbetçiler adını aldığımız diğer yolcularla birlikte bir servise dolup batıya doğru yol aldık.

O akşam heyecan içindeydik.Ağabeyim beni elinde bir bardak çay ile karşılamıştı. Kardeşim soğukta üşümüş diye... Çayı alıp yudumlarken arabaya dolup eve geldik. O akşam heyecan ve yol yorgunu olduğumuz için yatıp uyumuştuk.

Sabahın dokuzu ağabeyim bizi uyandırıp dışarı bakmamızı söyledi. Dışarısı diz boyu karla dolu, oysa bir gün önce hiç kar yoktu ki!.. Çocukluk yıllarım geldi gözlerimin önüne mahalle arkadaşlarımla oynadığımız kar topu, kızak kaymalarımız... İçimi tuhaf bir sevinç kapladı kar'ı görünce.

Böylece günler geçiyordu Berlin'de. Önceleri bana eğlenceli gelen günler sıkmaya başlamıştı. Çünkü hasretin iyiden iyiye kalbime hissettirmeye başlamıştı.

Bir tanem,

Senden ayrılışın yeni dönemlerinde içimdeki ayrılık acıları beni buralarda heyecanlı heyecanlı gezmelere rağmen avutamuyordu yalnızlığımı, senden uzaklarda kalışımı. Gizli gizli gözyaşları döküyordum, içime gömüyordum acılarımı.

Bir kaç hafta sonra ailemizin bir kısmı Frankfurt'ta olduğu için Servet'le ben oraya gittik. Giderken baktığım her yerde seni görüyordum. Gözlerimin nemlenişi yerini gözyaşlarına döküyordu.

Artık burada koşturmalarım başlamıştı... Burada hemen işe başladım. Sabahın karanlığında yollara düşmek varmış! İş bitiminde yine akşamın karanlığında eve dönüyorduk.Artık mavi bir gök yüzüne hasret kalmış, günlerce güneşi görmüyorduk. Zaten hava hep kapalıydı. Sanki güneş bizim memleket için vardı. İnsanlarının yüzüne bakıyordum da bembeyazdı. Anladım ki; burada güneş kendini ara sıra gösteriyor, insanlar güneşe hasrettiler.

Günlerim karanlıklara gömülmüş gibiydi. Nasıldı yaşamak burada, ben de bilemiyordum canımın içi.

Bir tanem,

Ben nereye gelmişim? Önceleri heyecanla geçen günler artık sıkıcı ve acıydı. Özlem ve yalnızlık bana işkence veriyor, huzursuzluğun zirvesindeydim.

Artık ayrılığın ve vatanımın acıları beni benden almaya yetiyordu.

Aylar geçti, hatta yıllar... Bir tanem çok uzaklardaydım artık senden, vatanımdan tüm sevdiklerimden. Aradan nice yıllar geçecekti ve ben daha gelemeyecektim vatanıma, sana.

Bir tanem,

Şu gurbetin kaldırım taşlarına bir gelip sorsan, sana döktüğüm göz yaşlarımı onlar anlatır...Yağmurlarına sorsan onlar anlatır sağnaklarla yarışan göz yaşlarımı.

Ve yine dilimdeki o şarkı ile yürüyorum (Gurbete düştüğüm günlerden beri, Ömrümün öksüzüdür zevki kederi.)

Hayat sanıldığı gibi parlak değildi burada... Ağladığımda göz yaşlarımı silecek ne babam, ne de kimsem var burada... Bazen acılar bile acıkmayı unutturmuştu bana sokaklarda yürürken! Sana bir sıcak çay veren, bir dilim ekmek veren yok! O hasretler bizim insanımıza, ülkemize ait olduğuna bir kez daha şahit oldum. Bencilleşmiş insanlar burada.

Artık yalnızlıkla, zorluklarla, ayrılıkla savaşmak var burada. Ne yapayım; direnmek zorundayım bu zorluklara karşı.

Bir tanem,

Ne kolaymış meğer vatanımda yaşıyorken tüm sevdiklerimle beraber olmak, onlarla sevgi dolu muhabbetler etmek!..

Oysa; Şimdi sana bunları yazarken gözlerimdeki yaŐın yüreğimi nasıl yaktığını ah bir bilsen? Ben sizlerden gelen mektuplarla ancak yaŐayabilirim, özlemlerimi dindirebilirim. Sakın beni mektupsuz, habersiz bırakma!

Bir tanem,

Yine yollara düştüm yalnız ve kimsesiz: Hava çok soğuk üşüyorum! Varlığını, sıcaklığını nasıl aradım bilsen!

(Gurbete düştüğüm günlerden beri.) (Ömrümün öksüzdür zevki kederi.)

Ne zaman geleceğim ,ne zaman geleceksin meçhul!..

Dualarını üzerimden eksik etme bir tanem.

GözyaŐlarıma hasretimi, sevgilerimi sarıp yolluyorum...

Aygün DENİZ

Not: Arkadaşlar, sitemizde ilk yayınladığım mektuptu. Yeniden düzenleme yaparak tekrar yayınlıyorum.

GURBETİN KARANLIK AKŞAMLARI

Bir tanem,

Yine bitmeyen yollarda gidip geliyorum her gün.

Sensiz kimsesiz yorgun nasıl katlanıyorum, şimdi suskun, sessiz, sabah- akşam yürüyorum hiç durmadan.

Yine dilimde hep o şarkı :(Gurbete düştüğüm günlerden beri),(Ömrümün öksüzdür zevki kederi)

Sizlere vatanıma ne zaman dönecektim. Gök yüzünün o mas mavi rengini ne zaman görecektim. Gurbetin sisli sabahları sisli ve karanlık akşamları ne zaman bitecekti. Bazen, hem göz yaşlarımın ıslaklığı ile hem de o hiç dinmeyen yağmurların yüzümü ıslatan yağmurla göz yaşlarımın karıştığı günler ne zaman bitecekti.

Şimdi vatanımdaki o güzel günleri hatırlıyorum da ne çok boş günlerimiz varmış. Sabahları uykudan bazen kuş sesleri ile bazen de yağmurun camları döven sesleri ile uyanırdım.

Çoğu zaman arkadaşlarla geçen, sabah kahvaltılarımı özlüyorum. Onlarla koştığımız sokaklarımızı, caddelerimizi birlikte gittiğimiz kitapçımızı, ne çok boş zamanlarımız varmış. Ya şimdi, dinlenmeye zaman bulamıyordum. Sabah kahvaltılarımı unutmuştum.

Bir tanem,

Bazen erken çıktığım zamanlar yolumun üzerinde bulunan bir arkadaşına uğruyordum. Ne zaman gitsem, Seher ablanın hamuru hazır çayı hazır. Evin ortasında kocaman bir soba var ve ne zaman gitsem bu sobanın üzerinde çayı kaynıyor. Evde yaptığı ekmekleri de bu sobanın üzerinde pişiriyor, bana bunları ikram etmeden bırakmazdı. Yine böyle bir günde çayını içerken, Türkiye den ne haber var, çocuklar nasıl diye sorunca hiç cevap vermeden ağlamaya başladım. Lokmalar boğazıma dizilmiş yutamıyordum. Her gittiğimde aynı şeyler oluyordu nerdeyse... Biraz teselli bulayım diye geldiğim bu arkadaşımda. Orada biraz sıcak aile ortamını yaşıyordum. Seher abla iki çocuğu ile evin içinde o kilolu halinde hiç yorulma bilmeden döner dururdu. Sonra oradan biraz rahat biraz mutlu ayrılırdım.

Yine böyle bir günde onlardaydım... Sobanın yanında otururken yandaki yatak odasının kapısı açık duruyor, gözüm oraya ilişince karşıda bir bebek arabası yeşil renkte... içimden: (Bu benim bebeğin arabasına çok benziyor) diye bakarak odaya doğru gittim. Baktım bir de bebek karyolası duruyordu, işte bunlar benim bebeğin eşyaları idi. Oraya nasıl gelmişlerdi. O gün eve geldiğimde bana attık demişlerdi... demek buraya getirmişler. Ve ben o gün de çok üzülmüş, ağlamıştım. Şimdi onlara dokunuyor ve sanki bebeğimi yeniden bulmuş gibi bir hisse kapılmıştım. Arkadaşım yanı başımda bana :(Bak böyle yaparsan bir gün o Türkiye ye de gidemezsin, boş ver biraz yaşamaya bak)diyordu.

Belki haklıydı, artık bir çeki düzen vermem lazımdı yaşamak için.

Bir tanem,

Her gün böyle sana yazmak beni mutlu ediyor. Bir alışkanlık oldu yazmak, sana olan özlemimde olabilir bu alışkanlığım. Yokluğunda seninle dolu anılarımı hatırlıyorum. Sanma ki ben buralarda mutluyum. Bitmeyen bir acının girdabına yakalanmış ne olduğunu bilmeden yaşıyorum.

Bir tanem, senin gözlerin ve sen yoksun !

Düşünüyorum ölürcesine,

Ah çekmekle giderilseydi acılar, çoktan biterdi.

Bir tanem,

Bir yol varmış, iki küçük yolu birleştiren, mavi mavi... neden koparmışlar bağlarımızı... kızmak hakkım değil mi

Tüm sevenler adına sevgiler için. Tüm insafsızlara, engelleyenlere haykırmak istiyorum... Dünyamıza kör kör bakanlara... gittiğinden beri güneş doğmadı dünyama.

GEL

Akşam bitimlerinde

Dökülen göz yaşlarımı kurut !

Gel!

Hiç sabahı olmayan

Karanlıklarında

Ben varım!

Bir tanem,

Bir şarkı dinliyorum şu an ,yüreğimi burkuyor...ne acı bilsen. Ölürcesine ağlamak istiyorum! Hep ağlamak hep üzölmek, kendimi nasıl avutayım bilmiyorum.Yine bir gurbet türküsü,yine yaşlar ,yine kendim ağlayıp kendim siliyorum göz yaşlarımı.Çünkü göz yaşlarımı silecek kimsem yok benim.

İçime acıları atıyor, neden ben de duygusuz ve katı olamıyordum.Neden her anın mutluluğunu yaşayamıyordum.İçimdeki bu burkulan acı var ya izin vermiyor.

Gurbetten selamlar.

GURBETİN HÜZÜNLÜ AKŞAMLARI

Birtanem,

Yine bir gün, evden erken çıkıp kütüphaneye gittim. Elimde kitaplarımın bir kısmı, hepsini getirememiştim. Onları bu kütüphaneye verecektim,alırlarsa...çünkü orada Türkçe kitaplara çok az yer ayırmışlardı,benim bir çok kitap ve romanlarım vardı,onları giderken geri götüremezdim.Burada belki benim gibi kitap arayanlar ve okumayı sevenlere bırakacaktım.Öyle de yaptım.Kitapları götürüp kütüphaneye bıraktım.Önce beni anlamadılar,onlara : (hediye ediyorum) deyince aldılar. Ve kitapları birinci kata çıkarıp onları elimle dizdim.Orada kitaplardan birinin ön boş kapağına uzun bir yazı yazdım.Ama ne yazdım şu an hatırlamıyorum.Keşke o yazının bir kopyasını yanıma alsaydım...hep merak ediyorum ne neler yazdığımı,ama hatırladığım etkileyici bir yazı idi .

Sonra işe döndüm.Biraz geç kalmıştım,Dalya hemen sorguya çekti, (nerede kaldın) diye.Çünkü ben her zaman iş saatinden hep erken gelirdim.

Bir tanem,

Burada sık sık bayram ve özel günler oluyordu. Yine böyle bir günde akşam yediye bazen de sekize kadar çalışıyor ve eve geç geliyordum...tabii ayaklarım yorgunluktan acıyor,her iş dönüşü çarşığı ve kalabalık yerleri geçince artık bir adım daha atacak hali kalmayan ayaklarımdan ayakkabıyı çıkarıp yalın ayak eve gidiyordum. Ayaklarım serin taşlara bastığında nasıl rahat oluyordu.Birileri bakıyor ne diyor diye hiç umurumda değildi...Burada hayat öyle zordu ki, hem zorluk hem vatan hasreti içimi çok acıtıyordu.

Şimdilik sessiz ve suskun geçiyor günler...ama benim sabah akşam koşturmalarımla.

Bir tanem,

Yine babamla ilgili bir anımı yazıyorum sana :

Bu gün bayram olmalıydı. Pencereden baktığım her yer güzel görünüyordu gözlerime.Gökyüzü mavimiydi ne ? Her zaman ki baktığım pencereden dışarının o güzel muhteşem manzarası : Karşıda akan, main denilen bir nehir,tren yolu,ve gök yüzündeki gelip geçen uçaklar,ben aynı anda,uçağı,treni,akan bir nehri, gelip geçen araba ve uçan kuşları seyrediyordum.Bunları ancak şimdi fark ediyordum...çünkü yanımda babam vardı.Nehrin karşısında bahçeli evler,küçük korular,ormanlar, baktığımda bu manzara bir tablo gibi, renkler ve güzellikler.

İşte her zaman seyrettiğim bu,görmeden seyrettiğim güzellik, tam da şimdi bir güzellik içindeydi.Diğer günler ben bu güzellikleri göremiyordum.

Şimdi yanımda babam vardı ve ben cennet kadar güzel, güzellikler içindeydim.Bu günler hiç bitmesin istiyordum.Ama bitti ve gitti.Yeniden hicran günler,hüzünler, yaş dolu gözlerimle yollarda koşturmalarım başlamıştı.

Gurbetin hüznü akşamları ne zaman bitecekti !

Uzaktaki uzaklığın çok yaman,
Ellerini gözlerini bırak da git bana
Özledim !
Şarkılar dinliyorum
Her şarkı senden bir çağrı
Kuşların ötüşünde sesin
Yağmurların yağışı
Seni anlatır bana.

Selamlar gurbetten.

GURBETİN HÜZÜNLÜ AKŞAMLARI 3

Bir tanem,

Leylaklar tomura durdu bahar geliyor.Şu sıralar kendimi her şeye boş vermişliğe vurup yaşamaya çalışıyorum.

Neden mi ? Herkes uzak, benim içimdeki alevden duyguları asla bilmediler.Bense boş verip yaşamaya çalışıyorum...böyle karar verdim.Artık bir robot gibi!

Ta ki bu gün, tv de bir müzik programında tuttuğum şarkıya kadar.İnanmayacaksın, benim sevdiğim bana gelen bir şarkı idi bu :(LEYLA)

O an da kalbimin yoğunlaşan acısını hissettim...ben asla o uzak şarkıları,o uzak vatan aşkını unutamıyacaktım.Silemiyecektim gönlümdeki sevgileri...

Kendimi sokağa atıp,soğuk buz gibi rüzgarı yüzümde hissederek açılmaya nefes almaya çalıştım.

(Aşkınla yaktın sinemi) (Aldın gittin benden beni) (Viran eyledin hanemi) (Vurdun taştan taşa Leyla)

Ne kadar yürüdüm bilmiyorum.Kendimi main in kenarında buldum. Nehir sessiz durgun akıyordu. O akarken ben kenarında oturup göz yaşlarımı salı verdim...tıpkı bu akan nehir gibi.

Yalnız ve kimsesizim,sen olsaydın belki daha iyi geçerdin bu gurbetin acı günleri.

Akşamın gölgeleri uzarken eve döndüm.

Yarın iş günüydü ... yine koşturmak vardı sokaklarda ,yine hep aynı yaşantı...ama işe gitmek en iyisi oluyor ve ben acılarımı biraz da olsa unutuyordum.

Yarın için yemek yaptım biraz zamanım var diye. Sonra resimlere baktım ...onlarla biraz avunmaya çalıştım. Türkiye ye mektup yazdım. Onu yarın yollarım diye düşündüm.

Çantamı hazırlayıp uyumaya gittim.

Sabahın beş buçuğu kalkıp hazırlanıp yine yollara düştüm.Bu gün hava yine yağmurlu yine gök ağlıyordu.

İşte böyle bir tanem, günler geçiyor, nasıl geçiyorsa bana sor ! Yine yazacağım.

Frankfurt dan selamlar.

GURBETİN HÜZÜNLÜ MEKTUPLARI

Bir tanem,

Soğğun aynaları çatlattığı şu gurbetin akşamlarında yine yalnız koşturuyorum, bir iş çıkışı ,yorgun ve üşümüş olarak.Yine evdeki yalnızlığa koşuyorum...yine bıkmış yaşamaktan: Sabretmek zor yokluğuna bir tanem ! öyle zor ki ...gözlerimde yine sensiz yaşlar,soğuk yanaklarımı ateş gibi yakıyor ! Bazen yaşamak bile güçleşiyor senden uzakta...ağlıyorum ! Dilimde gurbet türküleri ile adımlıyorum sokakları.

Bazen hayallerimde mutlulukları yakalamaya çalışıyorum.Mesela köşeyi döndüğümde seni karşımda bulsam! bu sevinçle ben ne yaparım diye düşünüyorum.Ya da ; eve geliyorum,tüm ailem evde,bana kapıyı açıyorlar...dilim tutuluyor sevinçten ! Evde yemek kokuları...bir sofraya oturuyorum sadece bu gün, bu yorgunluk üzerine mutfağa girmiyorum,her şey hazır. Hiç konuşamıyorum,gözlerimde sevinç yaşları.Mutlu bir uykuya dalıyorum.Sanki Alis'in rüyalarına koşuyorum.

Sabah uyandığımda, bu bir rüya değilmiş, (İşte gerçek bir mutluluk) diyorum.

Neredee...hayal etmek bile güzeldi.Yine erkenden çıkıp, telefon etmeye de zaman ayırayım diye yollara düşünüyorum...Dünkü hayallerden sonra herkesin sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Gelecek mektupta buluşmak üzere bir tanem.

,

GURBETTEN SANA

Birtanem,

Bu gün gurbetin hüzünlü akşamlarından sana mektubunun cevabını yazıyorum. Bir müddet işe gidemedim.Nasıl giderim...kendimi iyi hissetmiyorum bir tanem.

Evde yatarken sana yazayım dedim.Bazen evde olmak iyi ama hasta olunca hiç önemi yok.Çünkü şurada hasta yatarken birinin bir çorba yapması ne kadar önemli...ama yok kimsem. Yine ben kalkıp zar zor bir çorba yapmaya çalışıyorum...çorba pişti,ben yatıyorum yeniden dinlenmem lazım,çorbayı sonra içerim.

Annem burada olsaydı ben daha rahat olurum.Çünkü o bana iyi bakardı...

Nasıl önceleri okuldan eve dönünce evde beni bekleyen sıcak aile yuvamı,sıcak karşılaşıları ve o tüm kardeşlerimle geçen akşam yemek saatlerinin güzelliğini ,derslerimiz bitince ,masal saatlerinin gelmesi ve sonra tatlı rüyalarla uykulara dalışımızı ne çok özlüyorum bir tanem. Gözlerim buğulandı yine.Şu an yatarken bunları hayal ediyorum. Ne çok özlüyorum memleketimi,Türkiye'mi.

Yine bir gurbet türküsü dudaklarımda: (Gurbete düştüğüm günlerden beri) (Ömrümün öksüzdür zevki kederi) Sonra kalkıp çorbamı içtim ve yattım.Dinlenmem lazım yarın işe gideceğim.

Bir tanem,

Bu gün kendimi iyi hissettiğim için hemen kalkıp kahvaltımı yapıp yollara düştüm yine .

Kuşlar gibi hafifim şimdi,bazen içimde küçük sevinçler ve kelebekler var... neden mi ?

Çünkü senin mektubunu okudum. Bu beni tabii ki mutlu etti...onun için yanımdan geçen her kese selam veriyorum, onlar da alıyorlar tabii selamımı.Acaba bu kim mi diyorlar, ne diyorlar...umurumda değil, ben senin sesini duyduğum için çok mutluyum bir tanem. Tabii ki mektuptaki sesini,yazıtını.

İş yerine geldim,Dalya mutluluğumu fark etti: (Ne oldu) diye sordu.(Yoksa bu gün doğum günün mü,bir mektup mu aldın ?) Ona mektubu gösteriyorum ve onu Dalya yı öpüyorum.O da mutlu oluyor. Hadi gel kahve içelim şu an iş sakin diyor.Oturuyoruz,kahveyle şvatz vilde kirş adlı pastadan yiyoruz.(Siyah kara orman pastası) Ben bunu çok seviyorum. Sonra bu gün mutlu işlere dalıp gidiyoruz.İtalyan arkadaşım Marya da bize katılıyor.

Bir tanem,

İşte görüyorsun,sizlerden bir güzel haberler almak,hasta da olsam beni iyileştiriyor mutlu ediyor.

Akşam eve dönüyorum, bu dönüşte koşturmayacağım,iki üç saatimi kendime ayıracağım.Caddede yavaş yavaş yürüyorum,marketlere bakıyorum kendime bir şeyler almak istiyorum.Ne mi aldım dersin? Bir bebek aldım,çok beğendim almak istedim ve aldım.Sonra çikolata aldım,bir defter ve kalemler aldım.Yeniden yürüyorum eve doğru Bu günüm güzel geçti Bir tanem. Yarına Allah Kerim. İnşallah iyi olur.

Selam ve sevgilerim sizlere Frankfurt' an. Yine yazacağım.

GURBET MEKTUBU

Bu gün yine sabahın o sessiz ıssız zamanında yollara düşünce... kaç Bahar geçirdiğimi düşünerek,bu orman yolunda düşünceler içinde yine gözümde yaşlarla yürüyorum. Önceleri ; içimde Vatan hasreti ile de olsa bu yolun güzel görüntüsü ile birazcık mutlu olurum. Yol kenarında açan leylaklar katır tırnakları ve renk renk çiçekler ...o büyük ağaçların dal ve yapraklarının arasından süzülen güneşin huzmeleri verdiği küçük küçük gölge oyunları...ve kuşların, çeşitli kuşların ötüşlerinin birbirine karıştığı bu keçi yolunda ilerlerken düşüncelerim beni alıp nerelere götürürdü her defasında. Sabah ıssız ve sessiz yine birtanem. Şimdi içimde başka bir acı ile yürüyorum.Şu günlerde benden alınıp ,ayrılıkların en acısını yaşatan küçüğümün, yokluğu henüz yeni iken bu yollarda göz yaşları ile yürüyordum.Ancak ana yola varıp,otobüsüme kavuşunca,her gün karşılaştığım aynı saatlerin yabancı dostları ile selamlaşıp yerime oturuyorum. Onlar her gün karşılaştıkları beni de arkadaşları kabul edip bir selam veriyorlar. Bu beni mutlu ediyor...birazcık acılarımı unutturuyordu.

Bir tanem, işte her gün böyle hemen hemen aynı olan bu olaylarla gidip geliyorum iş yerine.

Önceleri de dediğim gibi hep aynı acı,ayrılık işe koşturma...şimdilerde bu on aylık bir bebeğin ayrılığı,hepsinin üzerine çıkıyor acısıyla. Ben nasıl dayanacaktım,insan her gün gözyaşları ile yaşayabilirmiydi. Yine bir sabah o güzel manzaralı keçi yolunda yürürken içimdeki o acı ayrılıkla ,bir an içimden bir ses bana : (kendine gel böyle yaşayamazsın.) dediğinde kendime sözler vererek yürüdüm.Sildim gözlerimdeki yaşları ...Vatanıma dönmek için güçlü olmam lazımdı...direnecektim acılara.

Bir tanem, bazen sabahları hazırlanırken bir kaset dinliyor bu arada ya bir çay ya kahve içip,küçük şeylerle meşgul olurken unutuyordum ağlamayı ,bazen de vaktimden on dakikam varsa ,yarım bekleyen resimlerimi boyuyordum.

(Devam edecek.)

O renklerin içinde kayboluyordum. Yazmak gibi resim yapmak da beni mutlu ediyordu.Bunu en iyi sen biliyorsun.

Yine Sonbaharın o güzellikleri her gün benim yolumun üzerinde.

Bazen ılık bir havada yürürken,bazen de ,fırtınalı bir havada yağmurlarda koşturuyordum.Dökülen Sonbahar yaprakları başımda,ayaklarımın altında ...onlara basmamaya çalışıyordum,bazen onlarla konuşarak geçip gidiyordum.Renklerini beğendiğim yaprakları alıyordum...bazen de çiçekleri.

İstasyondaki son otobüse geldiğimde beklemem gerekiyorsa ,buradaki küçük kafede oturup saatimi beklerken bir kahve içiyorum.Burada çalışan kızla arkadaş gibiyiz...o her gün bana sormadan kahvemi getiriyor.Onunla küçük sohbetler ediyoruz...zaman olmadığı için.

Mevsim değişikliklerinin dışında,işte her gün böyle geçiyor, birtanem.Daha kaç mevsim geçecek gurbette bilmiyorum şu an.Kalbimde hep tekrarladığım tek şey ; bu sene gideceğim diye hep teselli buluyorum.Ama yine uzuyor yıllar.

Bir tanem beni unutmayın,bana yazın...tek tesellim bunlar.

Frankfurt'tan selamlar.

GİTTİ CANIMIN CANANI

Bu şarkı beni yıllar öncesine götürüp, bu hikayeyi yazmama neden oldu.

İçimdeki ateşten duyguların gözlerimdeki hala bitmeyen yaşların...bu hiç bitmeyecek olan yüreğimdeki sevginin beni asla terketmeyeceğini anladım. Diyen arkadaşım hikayesini anlatmaya devam etti.

Serin bir sonbahar akşamıydı, evimden çıkıp arkadaşına doğru giderken sokağımızın köşesini dönünce karşımdan gelen öğrencilerle karşılaştım, bir an içlerinden biri ile göz göze geldiğimde inanılmaz sarsıldım, ben sürekli bakarken o gözlerini indirip dudağını ısırıldı. ben o anda bir suç işlediğimi sandım, ben de yoluma devam ettim. Ama gözlerimden taşan yaşlara engel olamıyordum. Arkadaşa gelip kapıyı çaldım...o açınca (ne oldu neden ağlıyorsun) diye sorunca ben: (Bilmiyorum bazı olaylar beni duygulandırdı.) dedim. (Ne oldu) diye sorunca ona olayı anlattım. Arkadaşım: (Bir görüşte aşık oldum,deme sakın) dedi.

Ben ise hiç dinmeyen göz yaşları döküyordum. Daha sonra sakinleşince, kendi kendime konuşurken arkadaşım bana endişeli gözlerle bakıyordu. Neden bu kadar beni duygulandırmış neden gözyaşları döktürmüştü.

Bu olayın üzerinden iki gün geçti.

Bir akşam üzeri yine sıkılıp kendimi dışarı atmıştım caddede yürürken bir kitapçının önünde bazı indirimli kitapları sergilediklerini görüp içeri girdim. İşte karşımda duruyordu. Bir kitap seçip aldım. O da bana bakıyor, nereden hatırlayacağını düşünüyor gibi geldi bana. Sonra ismimi ve nereden olduğumu sordu bana. Ben söyleyince : (Sen o değil misin) dediğinde: (Evet ama, ben de sizi tanır gibiyim) dedim. Ben (O) yum deyince yıllar önceki arkadaşımı tanıdım ama yıllar bizden çok şey alıp götürmüştü...o gün de yine arkadaşımın gidip çok göz yaşları döktüm.

Böylece bu bitmeyecek olan hiç bitmeyecek olan; küllendi sandığım ateş yeniden ateş aldı...Okulu

bırakmıştım...o,yeniden başlamam için ısrar etti. Artık esiri olduğum duygulara yenilip o hep ne diyorsa onu yapıyordum.Okula başladım. Aynı okulda ama ayrı sınıflardaydık.

Her şeye rağmen yine aramızda engeller vardı. Hiç bir zaman beni kabul etmeyen ailesi onu okuldan alıp uzak bir yerdeki yatılı okula göndermişlerdi.

Bana göre : (Aşığa Bağdat sorulmaz)derler (Ufukları aşar gider.)

Biz ayrılık acısı çekerken yine haberleşiyorduk. Her mektup bir şarkı ile başlıyor, göz yaşları ile bitiyordu.

Yine bir gün okul dönüşü evde beni mektubunun beklediğini gördüm.

(Nasihatim sevdiğimdir.) Diye başlayan,mektuptan çok hatıralara benzeyen yazılardı... notlardı bunlar :(Bu kadar acı bu kadar karamsarlık hangi insanı öldürmemiştir sevdiğim hangi insan bu kadar bedbaht olabilir ?

Kim kendini bu denli yıkabilir.

Eğer sevmek buysa ben bu sevgiyi bütün aşıklar adına, bütün sevenler adına hatıraların huzurunda lanetliyorum. Sana birazcık umut vermiş isem,yıllar yılı sevgiden yoksun gönlüne girebilmiş isem,hepsi senin mutluluğuna, hepsi senin iyiliğine bir tanem.

İstedüğün bir sevenin olması değil mi ? sevenin olması gibi sen de sevmiyormusun ? sana : (sevmiyorum) dersem (yalan) demez misin ? (Sen beni sevmiyorsun) desem, parmağınla dudaklarımı susturmaz mısın? Başkasını sevmiyormuşsun . Bundan sana ne, bana ne !.. Biz (Karınca kararınca) mutluyuz ya!.. seviliyoruz ya !..

Fazlası şımartabilir,azı yön ve kişi değiştirebilir. Ben kararlı aşkın tarifini bu şekil biliyorum. Her halde ayrı düşünemezsin.

Sana şöyle bir soru yöneltmek geldi aklıma : Sana göre acı, bana göre fazlaca abarttığın bu zehirli hayat, bir gün bitmeyecek mi ? yaşamının bu karanlık kesiminin aydınlanması için ne gerekli ?

Eğer bir can kurban istiyorsan,bu can sana kurban birtanem. Yoksa benim varlığımın da mı faydası olmuyor, güzel gönlüne. O zaman (defol) de çıkayım oradan. Ama acılara yuva olan (Mavi Gülüm) en zalim yaratığa bile acı çekmez. Bunu bir ben bir de Allah bilir.

Bazı insanlar da acı çekirme hastalığı vardır, birtanem. Bu insanlar; (hayat baharı) denen sevlilmeye muhtaç oldukları an sevgilerden,onun meyveleri aşktan, yaşattıkları benim (Mavi Dünyam) onların (toz pembe) dünyalarından mahrum edilirler.

Bu kısıtlama sonrası bir acı başlar onlarda. Haklıdırlar (yerden göğe kadar) bir zalim kaderin girdabına yakalanırlar. Ya bir kardeş ya da bir baba, ya da bir üvey anne zehirli ağlarına düşürürler bu zavallıları. Gözleri kör gerçekleri görmeksizin artık onlar için hayat bir hiçtir.Sevgiden yoksun ; buz gibi soğuk bir yapı inşa ederler.Çaresiz,umutsuz...bu yapıya sonradan (mutluluk) ismini takarlar.Mutsuz ve acı günler birbirini kovalar. Aradan yıllar geçer ve bir gün bu acılara sahne olmuş hayatından bıkar. Ölümü isterler. Ölüm her şeyi halledecek güçte midir,değil midir bilmezler. Ölümün sadece bedeni aldığını sevenlerinin de kendileri gibi acılara gömüleceğini bilmezler. Aşk kör etmiştir onları...

Bu kadar ızdıraptan sonra, çöl kumunun suya hasretliği gibi sevgiye şefkate susarlar.Günün birinde yeniden doğar bir sevgi. Karşılıklı severler ve de sevilirler.Çevre zehir saçar ortalığa. Acıdan sonra sevdiği genç aşkını sınırlar...ürkektir tazedir . Hayatı hep ortamla yaşamla mücadeleyle geçmiştir.

Bütün bunları anlıyorsun ve biliyorsun değil mi bir tanem.

Bu genç henüz orta basamakların sonuna varmıştır. Onun da bir özlemi vardır.O da sevgiye muhtaçtır.Çok sevilmiştir eskiden, çok da sevmiştir.Ama bu sevgi herkesinkinden fazla gelmiştir ona. daha ayrı,daha başkadır, bu varlık. Adeta büyülemiştir onu. Ama bir büyücü gibi değil bir sahtekar gibi değil de bir annenin evladını sevmesi, onun şefkati gibi büyülemiştir...

Aşka bu kadar susamış çilekeş birtanem bütün sevgisini arzulayıp ta bulamadığı hayatı birtanesinden ister.Fakat istedikleri çoktur.(!)...Aradan uzun fakat mutluluklardan kısalmış günler geçer...ayrılık kokuları hissedilir ve o gün gelir çatar. Hayatla bu kadar kavga eden her cefaya katlanan bir tanem bu ayrılıktan korkmaya başlar. Ona göre bu ayrılık sevgi bağlarını koparabilir. Bulduğunu (Geç buldum tez yitirdim) misali kaybetmekten korkar. Sana şunları söyleyeyim birtanem ,gerçek tek aşkım : Sevgimden şüphe mi ediyorsun ? Ben seni ahirette bile seveceğim.Orada seni Allah'dan isteyecek kadar sağlam ve ölümsüz bir aşka sahibim,hiç olmazsa seni orada aşikar severim.Artık yaza yaza yoruldum.Düşünmeliyim,daha gerçek daha güzel şeyler yazmalıyım birtanem e ...

Mutlu olmuştum onun yazdığı bu mektupla.Sonra cevabını yazdım.

Bir tanem,

Devam edecek. ikinci bölümde.

Aygün DENİZ.

NEFESSİZ KALİYORUM

Çaresiz nehirler gibiydim sana gelen,
Ama dağılıyorum yollar bölünüyor.
Kaç parça oluyor sorular... cevap yok !
Sıkan eller var yürek kaslarımı ,bir cendere gibi,
Nefessiz kalıyorum, karanlıklarda.
Dağılıyorum acıların ellerinde... zor yaşam !
Bir güz şarkısında yitiriyorum mutluluğu...
Derman yok dizlerimde ,sürünüyorum...
Sana gelen yollarda... dualarım çaresiz !
Ağlardım hiç olmazsa ,sıkıldığımda,
Şimdi çekilmiş sanki,gözyaşı bulutlarım.
Yüreğimde hiç geçmeyen acılar var çaresiz !
Bir güz şarkısında yitiriyorum umutlarımı,
Ağlamak tek çaresi...gönlümün !
Acıların tırnakları batıyor içime...
Başımı dayayıp yağmurlu camlara...
Gelmen için dualar ediyorum,
Ne zaman ge /lir / sin...

Aygün Deniz

BENİ SALT ŞİİRLERİM SEVDİ

Hani sevmek vardı yarınları,
Hani hep umutlar vardı ellerimde,
Ah...Çaresizliğim yansırken sokaklara
Hep aynı acılarla yığılım karanlıkara
Damarlarımda bile acın dolaşır
Gözlerimde öyle büyüdü ki hasretin
Yapayalnızım kimsesiz ve acılı.
Karanlık gecelerde korkulu düşlerim
Uzanamadığım anılarla avunurum
Her gece.
Sanma ki sen yoksun... uzaktasın diye,
Unuturum seni,anıları,gözlerini...
Unutamam unutulmazım, yürek sızım !
Şimdi sen yoksun,hiç kimse yok, hayat yok...
Şiirlerimdi salt acılarımı paylaşan.
Acı ve karanlık gecelerimi,
Benimle paylaşan şiirlerimdi.
Beni bu yalnızlığım içinde
Beni salt, bir şiirlerim sevdi !
Bir de bırakmayan gözyaşlarımdı gözlerimde,
Sen neredesin !... gelsenn !..

Aygün Deniz

O MÜTHİŞ GECE

"O MÜTHİŞ GECE " adlı yazıyı olayı ilk defa okuduğumda orta okul üçüncü sınıftaydım. Yazı veya o gerçek olay beni çok etkilemiş ve ben onu defterime yazmıştım. Şimdi ben bu gerçek hikayeyi yazacağım.Ancak ben unutamayacağım gibi unutulup gitmesini de istemediğimden defterime geçmişim o yıllar da.

1918 yılı,Rusların ihtilal yılları ile ilgilidir.

Bu ihtilal zamanındaki en korkunç ve en dehşetli gün 16 temmuz gecesi meydana gelen katliamdır. Ancak uzun yıllar bir sır perdesi altında kalan bu olay yakın bir zamanda açıklanmıştır.

Olay ; Çar ikinci Nikola'nın ve ailesinin on altı Temmuz gecesi ; insafsızca öldürülmesiyle ilgilidir. Bu açıklamayı ,katillerden biri ölüm döşeginde iken Amerikan gazetesine açıklamıştır.

O MÜTHİŞ GECE

Anlatan :(Katil PİOTR ERMAKOF)

(Çarı getiren tren Ekaterimburg garına girdiği vakit ben de oradaydım...)

Bu sözleri söyleyen adam demir bir karyolada yatıyordu.Ağzının iki yanında şerit halinde kan sızmıştı,sırtındaki gömlek de yer yer kanlanmıştı. Yatak çarşafında bile kan vardı.Berberimdeki tercüman bu sözleri çevirirken o, alev alev yanan siyah gözlerini benden ayırmıyordu.

Ben hastanın başucunda oturuyordum.Soluğum kesilmişti adeta. Giriştiğim ümitsiz teşebbüsün sonuç vermek üzere oluşu heyecanımı arttırmıştı.Kırksekiz saat süren bu Sibiryaya yolculuğundan sonra, bir gün önce Moskova'dan buraya gelmiş; ve işte ,aradığım şahsı bulmuştum.

Ekaterimburg'a daha doğrusu ihtilalden sonra Sverdlovsk adını alan bu şehre gelmekteki amacım Çar ikinci Nikola, Çarıçe Aleksandra ve çocuklarının katledildikleri 16 Temmuz 1918 gecesi hakkında ayrıntılı bilgi toplamaktı. Benden önce aynı amaçla yola çıkan bir çok meslektaşım, hiç bir sonuç alamadan geri dönmüşlerdi.Belki de bu yüzden toplu bir şekilde infaz edilen bu idamlar hakkında o tarihten bu yana ortalıkta akıl almaz söylentiler dolaşmış,türlü iddialar ileri sürülmüştü. Bu dedikoduların hala arkası kesilmemişti.

Yalnız herkes bir konuda birleşiyordu : İdamdan sonra imparator ailesinin cesetleri derhal yakılıp kül haline getirilmiş ve bu küller havaya savrulmuştu.Sovyet makamları, bu iddiayı doğruluyorlardı.Ama olayın geri kalan kısmı tam bir esrar perdesi ile örtülüydü.

Oysa New York'ta genç bir kadın yaşamaktaydı. Bu kadın kendisini Çar'ın kızlarından Anastasya olarak tanıtıyor ve o gece ki katliamdan bir mucize sonucu kurtulabildiğini iddia ediyordu.Acaba onun söyledikleri gerçekmiydi. Nasıl olmuşta ölümden yakasını kurtarmayı başarmıştı Anastasya? Hem bakalım,imparatorla birlikte daha kaç kişi Çar'ın akibetine uğramıştı ? infaz işini kaç kişi yapmıştı,silahları nelerdi ?...

Bütün bu teferruat hakkında şimdiye kadar kamuoyuna en ufak bir bilgi sızmamıştı. İşte benim gayretim de bu esrarı aydınlatmak içindi...

Bu güne değin hiç bir gazeteci,cinayet failleriyle karşılaşmayı başaramamıştı... Çar'ın katillerinden yalnız Piotr Zakaroviç Ermakof adında bir bolşevik'in hayatta olduğu söyleniyordu. Bu adamın Ekaterimburg cezaevinde gardiyan olduğu da biliniyordu. Fakat Ermakof , o güne kadar mahut konuda hiç kimse ile konuşmamakta direnmişti. Ben teşebbüsün bütün ümitsizliğine rağmen bu Ermakof 'u arıyordum işte...

Sverdlovsk'a gelince ilk işim ,idamların yapıldığı evi ziyaret etmek oldu. Ruslar burasını müze haline getirmişlerdi. Evi gezdikten sonra da ceza evine gidip gardiyanı görmeye sıra geliyordu.

Oysa daha ceza evine ayak basar basmaz bir memur beni göğüsleyip sordu : - Kimi arıyorsun ?

- Piotr Ermakof'la görüşecektim .

- Ermakof yoldaş hasta.Evinde yatıyor.

Geri dönmekten başka çare yoktu.Sonuçtan hiç ümitli olmadığım halde, bir de Ermakof'un karısına telefon ettim.Bu sefer hiç ummadığım bir cevap aldım : Kadın,kocasının bir kaç dakika görüşebileceğini söyledi.

Az sonra Ermakof'un evindeydim.Daha kadına ilk sorumu sorarken yanımızda kapalı kapının ardından bir ses yükseldi. İnsana ürküntü veren ve sık öksürüklerle kesilen hırıltılı bir ses ... Bu Ermakof'un sesiydi...Gırtlak kanserine yakalanmış olan Ermakof ölmek üzereydi.Öleceğini kendisi de biliyordu. Ama büyük sırrını mezara götürmek istemediği için ecel saati çalmadan önce benimle konuşmaya razı olmuştu.

Ermakof elli altı yaşında iri yapılı bir erkekti.Ama gözlerinin ferisi sönmüş ,yanaklarını sakallar bürümüştü.Çarlık rejimi sırasında Sibiryada dokuz yıl sürgün kalmıştı.Bu yüzden içi, haneden ailesine karşı kin doluydu. İhtilalin ilk günlerinden beri ,siyasi polis örgütü Çeka da görev almıştı.

Ermakof'un söylediğine göre Çar ikinci Nikola'yı Sibiryada ki Tobolsk'tan, büyük muhafaza tedbirleri altında getirmişlerdi.Çarı ve ailesini Bolşeviklerin gazabından korumak için bu şekilde Tobolsk'a Kerenski hükümeti göndermişti. Fakat o arada Kerenski devrilmiş ,iktidara bolşevikler geçmişlerdi.Bunun üzerine Beyaz Ruslar'ın

,İmparatorlar temas kurmalarını önlemeye çalışılan bölgecikler,Çar'ı eşini ve çocuklarını kızıklarını hakimiyeti altında bulunan Ekaterimburg şehrine yollamışlardı. Ermakof, kesik cümlelerle Çar'ın getirilişini anlatmaya başladı.Sesi boğuk ve hırıltılı çıkıyordu : Çar özel trenden beraberinde Çariçe ve kızları Marya olduğu halde indi. Öteki dört çocuğu Tobolsk'ta kalmıştı.Daha yeni bir hemofili kanaması geçiren Çareviç Aleksî (Çar oğlu) yolculuğa dayanamıyacak kadar zayıf düştüğü için gelmemişti.

Ermakof durdu; derin bir nefes aldı.Sonra aynı hırıltılı sesle devam etti:

-Çar, çelimsiz ufak tefek bir adamdı.Rengi uçtu. Hüzünlü bakışları hala gözümün önündedir.Bu adam yüzünden hayatımın dokuz yılı ceza evlerinde sürünerek geçmişti, hem de sürgündeki arkadaşlarımla birer birer öldüğünü görerek.O gün bıraksalar , onu oracıkta boğardım her halde... Buna karşılık Çariçede herhangi bir zayıf belirtisi görmemişim.Bir Alman mürebbiyeyi hatırlatıyordu. Çariçe Aleksandra Feodorovna ,Alix Von Hesse adında bir Alman Prensesi olduğuna göre bu davranışı normaldi...

Ermakof yıllar öncesi cereyan eden bu olayı ,hayret verici bir hafıza berraklığı ile hatırlıyordu,hele Çariçe'nin potresini büyük bir isabetle çiziyordu: O gün Çariçe'nin pek sinirli ve tepeden bakan bir hali vardı,diye devam etti.Bana söylediklerine göre,Çarı ve bu hükümeti parmağının ucunda oynatan oydu.Onu yakından görünce bu söylenenlerin ne kadar doğru olduğunu kanaat getirdim.Daha o an bizi epey uğraştıracağı içime doğdu.Yaşlı sayılmazdı Aleksandra. Ancak kırk beşinde gösteriyordu.Fakat saçlarına iyiden iyiye ak düşmüştü.

Çariçenin saçları hakkında Ermakof'un söyledikleri doğrudu. Nitekim Çariçe , Tobols'ta ki ceza evinden arkadaşı Anna Virubova'ya yazdığı mektupta,evlendiği sıralarda altın sarısı olan saçlarının kül rengine döndüğünü yazıyordu.Demek bu adam yalan söylemiyordu.

Kızları Marya on sekiz on dokuz yaşlarında olmalıydı . Çok güzel değilse bile, fena sayılmazdı.Bütün bunları anlatırken Ermakof'un nefes almak için her duruşunda benimde korkudan nefesim kesiliyordu.Öyle bitkin bir hali vardı ki ; sözü idam sahnesine getirmeden ölecek diye ödüm kopuyordu.Bereket Ermakof azimle konuşuyordu.

Başımızdaki komserlerden ikisi o gün tutukluları devraldı.Çar ailesinin muhafazası için bir subayın komutasında sekiz kişi görevlendirildi: Onlara ,kilise meydanındaki İpatieflerin evini hazırlamıştık.Çar karısı ve kızı, oraya arabayla götürülüyorlardı.Ertesi gün evin dört bir yanına üç metre yüksekliğinde sağlam bir duvar ördük.Tutukluların dışarıda Beyaz Rus taraflısı casuslarla bağlantı kurmalarını önlemek istiyorduk.

Ermakof anlatırken sanki o günleri yaşıyor,yine aynı büyük heyecanı duyuyordu :

- Çariçenin beraberinde getirdiği çamaşırları,perdeleri ve örtüleri bir görmeliydiniz, diye devam etti.Eve ayak basar basmaz yiyeceği yemeklerin listesini, baş köşesinde yıldızlı taç bulunan kartlara yazmaya başladı. Tabii derhal ona haddini bildirdik. Askerlerin ve işçilerin yediklerinin tıpatıp aynısını yiyeceklerdi.Yemek herkes için aynı mutfakta pişiyor,ögle yemeğinde verilen çorba ve sebze akşam yemeğinde değişmiyordu...Üç hafta sonra İmparator ailesinin özel doktoru Botkin ve öteki üç kızı ve oğlu da Tobolsk'tan Ekaterimburga getirildiler.

Yeni gelenleri karşılamaya yine ben gittim. Veliht Aleksî vagondan bir deniz erinin kucağında indi. Rengi bembeyazdı.Halinden çok hasta olduğu belliydi. Arabaya kadar onu taşımamız gerekti. Bu sonuncularla birlikte tutuklu sayısı bir düzineyi bulmuştu : Çar , altı kişilik ailesi, doktor botkin,bir uşak.Anna Demidova adındaki bir hizmetçisi saray mutfağına ait iki aşçısı. Bunlardan birinin adı leonitti ve çarın oğluyla aynı yaştaıdı... Ermakofun verdiği bilgiler benim daha önce duyduklarımın tıpatıp uyuyordu.Başlangıçta ben onun bir sahtekar olduğundan şüphelenmişim. Şimdi artık emindim: Ermakof yalan söylemiyordu. Çar ailesinin muhafaza altında geçen günleri de ilgi çekiciydi. Sabahları bahçede yirmi dakika gezinti yapmalarına izin verilmişti. Fakat ziyaretçi kabul edemeyeceklerini kendilerine bildirmiştik. Beyazlar her geçen gün şehre biraz daha yaklaşıyorlardı.Onların asıl maksadının Romanof Hanedanının bu son temsilcilerini kurtarmak olduğunu biliyorduk. Doğrusu burnumuzun dibinden çarı kaçırmalarına mücadele edemedik..

Bu arada cereyan eden bir olaydan da bahsetti Ermakof:

-Birgün Aleksinin muhafızı olan denizciyi tutuklamak zorunda kaldık. kısa bir süre sonrada kurşuna dizdik. Onun bazı uygunsuz hareketlerini görmüştük. Gerçekten de beyazların şehri ele geçirmeleri üzerine sorgu yargıcın açtığı soruşturma sonucunda düzenlenen rapora göre bu deniz eri, Aleksinin yatağının baş ucundaki altın zinciri çalarken, kendisini yakalayan nöbetçiyi vurmuş ve idam edilmişti...

O vakit Aleksiyi taşıma işiyle başkasını görevlendirdik, doğrusu Velihtın ıstırapı büyüktü.Üstelik bir adım bile atmaktan acizdi.Ama biz ihtiyatı elden bırakmıyor,tuvaletlerin önünde bile devamlı nöbetçi bekletiyorduk.Böylece oralarda herhangi bir dalavere çevirmelerine meydan vermemiş oluyorduk.

Ermakof ' un bütün sözlerinden en çok Çariçe'ye kin beslediği anlaşılıyordu.

Tutuklular arasında, Çariçe hariç kimse bu yaşayış tarzından şikayetçi değildi. Çar Nikola'nın da bir şey söylediği yoktu. Yalnız sabahtan akşama kadar bir bir arkasından sigara içmekteydi .

Artık hükümdar olmadığını alelade bir Rus Vatandaşı,bir tutuklu olduğunu farketmiş gibiydi. Hala onbeş güne kalmadan Pedrokrata döneceklerini ümit ediyordu.Hatırımında kaldığına göre bu riyakar herifin akşamları incil okumak adeti de vardı. Masanın üzerinde ,Hanedanın üç yüzüncü yıl dönümü vesilesiyle bir kaç yıl önce basılmış kalın bir tarih kitabı dururdu. Üzerinde (Romankoflar'ın evi) yazılı olan bu kitabın sayfalarını ,sık sık karıştırırdı.Çariçeye gelince o, söylenmek için daima bir bahane bulurdu.Bir keresinde benden ,kapısının önündeki askerlerin fazla gürültü etmemelerini istemişti.Şu cürete bakın siz. Ama aldı benden ağzının payını ,burada tutuklu olduklarını söyledim.Şamar gibi geldi bu sözler ona.

Ermakof'a biraz da Çar'ın kaldığı evden bahsetmesini söyledim.

Hatırimda kaldığına göre,tek yemek salonu vardı.Bu yüzden sık sık ,imparator ailesine bizim tutuklularımız olduğunu hatırlatmamız gerekiyordu.Netice de Avdiyef ve muhafızlarla birlikte yemek yemeye mecbur ettik onları.Ben de bazen sofralarına otururdum.Fakat Avdiyef öyle sarhoş olurdu ve adamları öyle münasebetsizlikler yapardı ki sofradan hiç zevk almazdım . Sonunda Avdiyef'de tahmin ettiğim gibi sert çıkmadı.Zamanla gevşemeye başladı,Çarın önünde yumuşadı. Muhafızlar da bayrakları indirdiler.Onları bir kaç kere kızlarla gevezelik ederken ve şakalaşırken yakaladım.SonradanÇarın kendilerine ikram ettiği sigaraları da kabul eder oldular.Bu elbeteki böyle devam edemezdi.İpin ucu iyice kaçıyordu. Bu gevşek ortamda tutuklularımızın kaçmaları içten bile değildi.Şehirdeki Çeka'nın başı olan Yuroski'yi hemen haberdar ettim.Adamların hepsini kapı dışarı etti. Sözlerinin burasında Ermakof'u yeni bir öksürük nöbeti tuttu ve yastığının üzerine yığıldı. Ben de bu aradan yararlanarak yanımdaki tercümana fısıldadım :

- Prensesler hakkında sorguya çeksene onu...Tercümanım da Çarın dört kızının nasıl vakit geçirdiğini sordu. Aralarında bir sürü oyun oynarlardı dedi Ermakof .Ama daha çok sohbet ederler ve çok kitap okurlardı. Hepsi kardeşleri Aleks'i'nin üzerine titriyorlardı.İçlerinden birini daima çocuğun başında nöbete bırakırlardı.Aleks de sevimli bir çocuktu doğrusu. Kızların büyüğü Olga da kayda değer bir özellik görmedim. Marya'nın yaş gününü ceza evinde kutladılar.Muhafızlardan biri onlara pasta getirmişti. Çar en çok bu kızına düşküdü.Bahçede daima ikisi beraber gezerlerdi.Anastasya'ya gelince onun yaşı on yediden fazla değildi. Olga ile Marya arasında Tatyana vardı.Bana kalıra içlerinde en güzeli ve şahsiyetlisi oydu. Herkesin yardımına koşardı.Biz de en çok onu severdik. Ermakof bir an sustu,yerinden doğruldu.Bu fırsattan yararlanarak Çarın idamına nasıl karar verildiğini anlatmasını istedim.Fısıldar gibi güçlükle konuştu : -Bunu Yurovski ile ben yaptık dedi. Kararı ben yazdım o okudu.Beyazların yaklaşmasından korkuya kapılan Moskova,imparator ailesinin ölüm hükmünü çoktan imzalamıştı. Ekaterimburg dan Moskova'ya bir komser yollanmış ve onun gerekli talimatı Merkez komitesinden alıp getirmesi istenmişti.Moskova'da verilen talimat tek kelimedede toplanıyordu : İdam !..Bunun sonucu olarak Yurovski 12 Temmuzda doğru bu işle resmen görevlendirilmişti. O kendisine yardımcı olarak beni seçti ve cesetlerin imha edilebileceği uygun bir yer aramamı söyledi. Moskova her şeyin çok gizli cereyan etmesini istiyordu.Cesetlerden en ufak bir iz kalmayacaktı.Bütün dava Beyazların eline bir ipucu vermemekti.

Ermakof'a kararın yazdırma şeklini sorduğumuzda : (Dostlarınız olan Beyazların sizi kurtaracağını sanıyorsanız yanılıyorsunuz , İngiltere'ye kapağı atıp sonra tekrar Çar olacağınızı sanıyorsanız bu da gerçekleşmeyecek bir hayal. Ural bölgesi Sovyet örgütü sizi ve bütün ailenizi Rus halkına karşı işlediğiniz suçtan dolayı ölüme mahkum etmiş bulunuyor. Ermakof artık rahatça anlatıyordu.

Arkadaşlarla aramızda 12Temmuz da son bir toplantı yaparak planlarımızı nasıl uygulayacağımızı kararlaştırdık.İnfaz tarihi olarak 16 Temmuz gecesi tesbit edildi. Bana cesetlerin imha işi verilmişti. Ancak Çar ailesinin son dakikaya kadar en ufak bir şüpheye düşmemesi için çok dikkatli olmamız gerekiyordu.Cesetler o şekilde ortadan kaldırılacaktı ki Beyazlar geldiği vakit bir kemik parçası bulamıyacaktı.

14 Temmuzda yanıma bir yardımcı olarak şehrin 18 klm. uzağındaki bir maden ocağının bulunduğu yere gittim. Burası artık çalışmıyordu...Cesetlerin yakılması için buradan uygun yer bulunamazdı.Sonra hazırlıkları yaptık .Ertesi sabah oraya bir kaç bidon benzin ve iki büyük bidon sülfirik asit le beraber bir kamyon odun gönderdim.

İnfazların yapılacağı 16 Temmuz günü

Devam edecek.

O MÜTHİŞ GECE (İkinci Bölüm)

İnfazların yapılacağı 16 Temmuz günü :

Çar ailesinin tutuklu bulunduğu kilise meydanındaki İpatieflerin konağının önüne,gece yarısı on iki örtü getirmelerini emrettim. Yine aramızda kararlaştırdığımız işaret verilince ,bir kamyon gelip evin zemin katının girişinde duracaktı . Şoföre ,mümkün olduğu kadar kapıya yanaşmasını motorunu durdurmamasını hat da devamlı çalıştırarak elden geldiği kadar fazla gürültü çıkarmasını söyledim. Hele arada egzoz patlamaları olursa daha da işimize gelirdi. Böylece harekete hazırlanmış gibi motorunu çalıştıran kamyonun homurtuları arasında,bizim silahların sesi dışarıdan duyulmamış olacaktı.

Ya idamların sorumlusu kimdi acaba ?...

Ben bu soruma Ermakof'un cevap vereceğini sanırken o, yine anlatmaya başladı :

İdamların yerine getirilmesi işini Yurovski üzerine almıştı.

Kararımız gereğince,yalnız Çar,Çariçe ve beş çocuğunu değil, onlarla birlikte özel doktoru, Çariçe'nin oda hizmetçisini aşçıları ve uşağı da ortadan kaldıracaktık. Hepsi on bir kişi ediyorlardı. Şüphe uyandırmamak için ailenin işlerini gören Bolşevik hizmetçi kadınla on dört yaşındaki aşçı yamağı Leonit'i de aşağıya indirecektik.

Fakat onları öldürmek niyetinde değildik. Ateş edeceklerin dört kişiden fazla olmamasını Yurovski ile ben kararlaştırmıştık. Yani ondan benden başka Vaganof ile nöbetçilerden biri ateş edecekti. Yurovski ile nöbetçi de birer nagant marka tabanca vardı. Vaganofla bende ise birer mavzer bulunuyordu. Fazla olarak hepimiz yirmişer mermi almıştık. O gün öğleden sonrayı evin içinde idamlar için en uygun köşeyi aramakla geçirdik. Sonunda uygun bir yer bulabildik.Burası mahzende nöbetçilerin kaldıkları büyük bir odaydı.Yurovski, nöbetçilere de tüfek dağıtmıştı. Fakat bu silahları yalnız, bir karışıklık çıkarsa kullanabileceklerdi.Oda,yol seviyesinin altında olduğu için patlamalar etraftan pek duyulmayacaktı.Odanın ölçüleri de istediğimiz gibiydi.Altıya dört metre.Üstelik çıkış yerlerine de çok yakındı. Cesetleri taşıyacak kamyonu hemen önüne çekeceklerdi.

Bir öksürük nöbeti Ermakof'u susturdu.Çar ailesinin katili tekrar konuşmaya başladığında sesi yine hırıltılı çıkmaya başlamıştı :

-Odanın dip tarafında zemin katın koridoruna açılan iki kanatlı bir kapı vardı,dedi Ermakof. Planımıza göre biz dördümüz kapının eşliğinde duracak, içeriye aldığımız aile fertlerinin üzerine silahlarımızı boşaltacaktık. Dört kişiden fazla olsaydık, bunu yapamazdık. Çünkü daha fazla insanın eşikte yan yana durması imkansızdı.

Ermakof anlattıkça ben heyecanlanıyordum.Onunda yatağında titrediği görülüyordu.

-Vakit gece yarısına gelmişti nihayet ,diye devam etti.Yanıma Vaganof'u alarak kamyonu kilise meydanının karşısına bıraktım.Şoföre de işaretimizi alır almaz hemen kapının önüne park etmesini söyledim.Yurovski ile yedi muhafız bizim dönüşümüzü ana giriş kapısında bekliyordu.Silahlarımızı tekrar gözden geçirdik. Her şey tamamdı.

Ermakof yatağından doğruldu ,sırtını yastığa dayadı koluma yapıştı. Gözleri yuvalarından uğramıştı adeta.

Güçsüz haline rağmen kolumu bir mengene gibi sıkıyordu.

-Çarın kapisını vuran Yurovski oldu. Çariçe ile oğlu Aleksı aynı odada kalıyorlardı.Yurovski onları uyandırıp içeriye girdi. Ben eşikte kaldım. Arkadaşım : Çarpışmalar şehre çok yaklaştığı için onları uyandırdığını söyledi. Sözde kendi güvenlikleri için derhal giyinip aşağıya inmeleri gerekiyordu.Sözde bir otomobil gelecek onları oradan alacak ve hiç değilse bu geceye mahsus başka bir yere götüreceklerdi. İmparator ailesinin hazırlanması epey sürdü; sanırım bir saat kadar. Dışarıda beklerken onların odalara girip çıktıklarını ve kendi aralarında konuştuklarını işitiyordum. Ermakof'la el eleydik şimdi. Ben de heyecanla onun bileğine yapışmıştım."Çabuk anlat " der gibi soluyordum.

Düşüncemi sezmiş gibi devam etti :

-Yurovski sabırsızlanıyordu, dedi. Yanlarına gidip acele etmelerini söyleyeceği sırada ,kapı açıldı, Çar dışarı çıktı.Aleksı kucağındaydı. Her ikisi de askeri üniforma giymiş başlarına kasketlerini geçirmişlerdi.Ötekiler peşlerinden geliyorlardı.Çariçe ile kızları beyazlar giyinmişlerdi. Her birinin kolunda bir el çantası asılıydı. Kızlardan ikisi ayrıca birer yastık taşıyorlardı.Arkada çariçe nin oda hizmetçisi Anna geliyordu,onunda elinde iki yastık vardı. Kadınların arkasında da doktor Botkin , aşçı uşak ve bizim bolşevik hizmetçimizle Leonit yürüyordu . Hiç biri durumdan şüphelenmemişti.Üst kat koridoru karanlıktı diye devam etti Ermakof . Çar, peşinde Yurovski olduğu halde kucağındaki ağır yükü titrek adımlarla ilerliyordu . Aleksiyi ben kucağıma alıp aşağıdaki odaya götürmek istedimse de Çar kabul etmedi. Yurovski onların hepsini merdiven alt basamağına kadar indirdi.Ve bizim orada kendisini biraz beklememizi söyledi.Bir dakika sonra da Vaganof'la yanıma geldi : Vakit tamam çocuklar dedi.

Devam edecek..

Aygün Deniz

O MÜTHİŞ GECE (Üçüncü Bölüm)

Ben hemen muhafızlardan birini, meydanın öte tarafında beklemekte olan kamyonla gönderdim.Şoförün arabayı kapının önüne park etmesini motoru da susturmamasını tembih ettim ; Çok geçmeden kamyonun motor sesi duyuldu ve uğultu her yanı sardı. Bu sırada biz mahzene inmiştik. Arkamızdan yedi muhafız geliyordu . Bir kısmı tüfeklerinin ucuna süngülerini takmıştı. Çar'la beraberindekileri aşağıda Litvanya'lı muhafız göz altında tutuyordu.Odada üç sandalyeden başka eşya yoktu,birine Aleksî oturdu. O kadar bitkindi ki ayakta duramıyordu.Çar ikinci sandalyede Aleksî'nin yanı başına çöktü. Çariçe ise sağda duvarın yanında pencerenin tam altındaki sandalyede yer almıştı. Anastasya ayakta onun yanındaydı. Silah sesleri biraz daha az işitilsin diye ben önceden pencereyi çivilemişim. Doktor Botkin Aleksî'nin arkasında ayakta duruyordu. Oda hizmetçisi Anna sağ tarafta dipteki köşedeydi. Elindeki iki yastığı sıkı sıkı göğsüne bastırmıştı.Soldaki, öteki köşede aşçı ile uşak bulunuyordu. Olga ,Tatyana, ve Marya sırtlarını karşı duvara dayamıştı. Kızların hepsi mantosuz ve şapkasızdı. Solda kapının dibinde, Bolşevik hizmetçi ile küçük Leonit dikilmişti. Yurovski Vaganof ve ben her hangi bir yanlış harekette bulunmayalım diye rollerimizi önceden bir çok kere tekrar etmiştik. Yurovski benim yazdığım ölüm kararını okuyacaktı ,sonra dördümüz aynı anda ateş etmeye başlayacaktık. Yalnız Yurovski bizden ,Çar'la Aleksî'ye ateş etmemizi istemişti . Onları kendisi vuracaktı. Benim hisseme, Çariçe ,doktor Botkin, aşçı ve uşak düşüyordu. Vaganof'la nöbetçi de dört kızla oda hizmetçisini öldürecekti.

Ermakof'un şu an ölmemesi için içimden dua etmeye başlamıştım. Oysa onun soluğu gittikçe kesiliyordu. Kelimeler duyulmaz oluyordu.Ama azimle anlatmaya devam ediyordu.

Devam edecek.

Bizler daha odaya yaklaşırken kamyonun gelmekte olduğunu motorun sesinden anlamıştık.İmparator ailesi de aynı sesi duymuştu. Çar ayağa kalktı Aleksî kasketini giydi. Uşak Çar'ın sandalyesinin üzerine konmuş olan yastığı aldı. Bunlar olurken kamyonla gelmiş dışarıda bizim beş metre ötemizde durmuştu. Zemin katın çıkış kapısının tam önündeydi. İhtiyar motor bütün gücüyle homurdanıyordu. Ermakof kesik kesik anlatmaya devam etti.

Ben kaşla göz arasında Bolşevik hizmetçi ile Leonit'e dışarı çıkmalarını işaret ettim. Onlar dediğimi yaparken Yurovski elinde idam kararı , ileri bir adım attı ve motorun gürültüsünü bastırabilmek için sesini yükselterek kararı okudu. Çariçe o anda anlamıştı, sert bir hareketle yerinden doğruldu. Ötekiler donmuş kalmışlardı. Solukları kesilmiş gibi hiç konuşmıyorlardı. Yalnız Çar hala durumu kavramamış görünüyordu. Yurovski'ye dönerek, motorun gürültüsünü bastırmak ister gibi yüksek sesle ve şaşkın şaşkın sordu :

- Nasıl yani biz buradan çıkmayacak mıyız ? Yurovski'nin Çar'a cevabı tabancasıyla bir el ateş etmek oldu. Kurşun Çar'ın beynini delmişti.

Sözlerinin burasında Ermakof'un gözleri kan çanağına dönmüş gibiydi. Çıldırılmış bir halde devam etti :

Ben elimdeki mavzeri Çariçe'ye boşalttım. Aramızda iki buçuk kadar mesafe vardı. Koca Aleksandra Feodorovna iki saniyede öldü. Sonra doktor Botkin'i vurdum. Yurovski'nin Çardan sonra ateş ettiği Aleksî sandalyeden aşağı kaymıştı. Aşçı korkudan bulunduğu köşeye yığılmıştı. Ben , önce onun vücuduna sonra da başına ateş ettim . Uşak da devrilmişti. Onu da nöbetçi vurmuştu zannedersenem. Vaganof'da kendi payına düşen kızları vurmuştu. Oda hizmetçisi Anna'ya gelince galiba onu bir muhafızın süngü darbeleri öldürdü . Odanın içi duman olduğu için hedeflerimizi pek iyi seçemiyorduk. Bu yüzden doğru nişan alamamıştık. İşimizi daha çabuk bitirmek için dışarıda bekleyen Çeka'nın adamlarını yardıma çağırdık. Onlarda bir yandan ateş ederek, bir yandan süngüleyerek kurbanlarımızın işini bitirivermiştik.

Devam edecek..

O MÜTHİŞ GECE (Dördüncü Bölüm)

Aleksi hemen ölmemişti, inliyor ve yerde kıvrım kıvrım kıvranıyordu. Onun işini bitirmek Yurovski'ye düştü. Anastasya'da hala yaşıyordu. Muhafızlardan biri onu sırt üstü yere çaldı ve genç kızın yürek parçalayan feryatları arasında silahının kabzasıyla başına vura vura onu öldürdü. Evin başka tarafında bulunan muhafızlar silah seslerini duymuşlardı. Olup bitenleri anladılar. Bir çoğu cesetleri görebilmek için koşup geldiler. Ermakof'un gücü gittikçe tükeniyordu. Yastığından kayıp yatağa yan uzandı. Fakat hala elimi tutuyordu :

- Yurovski, gelen muhafızlara cesetlerdeki şapka, manto,kolye, kol saati ve yüzük gibi eşyaları almalarını ve bunları bir yere yığmalarını söyledi. Biz de cesetlerin hepsini örtülere sararak kamyonu taşıdık. Mahzeni temizlemek için geride bir düzine kadar adam bırakmıştık. Her taraf kan içindeydi çünkü : Vaganof'la birlikte ben de kamyonu bindim. Cesetleri o terk edilmiş maden ocağına beraber götürdük. Madene vardığımız zaman ortalık ağarmak üzereydi. Güneş doğuncaya kadar cesetlerin hepsini imha edecek vaktimiz yoktu. Bir kısmını ertesi geceye bırakacaktık. Onları, benzinin,sülfirik asitin ve bir gün önce getirdiğim odunların yanına yığdık. Ben, Yurovski'yi görmek için bir an evvel şehre dönmek istiyordum. Vaganof'u bir manga askerle orada bıraktım ve bütün civarı nöbetçi kordonu altına aldurdum... Artık sabah olmuş meşum 16 Temmuz gecesi sona ermiş ,17 Temmuz başlamıştı. O gün hanedan ailesinden artalan mücevherat ,aziz heykelleri, hatıra defteri ve mektuplar gibi eşyaları toplayıp Moskova ile irtibatımızı sağlayan siyasi komiserlerden birine teslim etmekle meşgul oldum. Maden ocağına döndüğüm zaman akşam olmuştu.Saat ona geliyordu. Fenerlerin ışığında cesetleri soyduk. Çarıçenin iç çamaşırlarına dikilmiş epey mücevherat elimize geçti. Genç kızların üzerinde de altın haçlar ve pırlantalar çıktı. Elbiselerin hepsini bir yığın yapıp ateşe verdim.Giyecekler alev alev yanarken bütün cesetleri orduya ait bir yük arabasına benzin,sülfirik asit bidonları ve odunlarla birlikte yükleyerek iki kilometre uzaktaki başka bir maden ocağına götürdüm. Buranın girişine de odunları yığıp bu yığın üzerine cesetleri ikişer ikişer üst üste dizdik. Hepsinin üzerine beş bidon benzin iki galon da sülfirik asit dökerek odunları ateşledik. Alevler bir anda odunları ve cesetleri sardı. Ortalığı bir yanık et kokusu kapladı. Ben her şeyin tamamen yanıp yok olduğunu gözlerimle görmek için sonuna kadar oradan ayrılmadım. Sonra geride kalan süprüntüleri bir kere daha çukurun içine iterek yeniden benzinle ateşledim. Alevler söndüğü vakit koca çar ailesinden kül ve tozdan ibaret bir yığın kül kalmıştı geriye. O gece sert bir rüzgar esiyordu. Bir kürekle külleri havaya savurdum. Rüzgar hepsini tarlalara ,ormanlara doğru alıp götürdü.

Pioti Ermakof'un yorgun başı artık yastığa gömülmüştü. Kendisine korka korka bir soru daha sordum :

- İdamdan ne kadar zaman sonra Beyazlar Hanedan mensuplarının hapishanesi olan eve geldiler ?..

Ermakof yeniden doğularak :

- Bunu da söyleyeceğim size diye fısıldadı. Cesetlerin yakılışından altı gün sonra bize şehri boşaltmamızı emrettiler. Beyazlar 18 temmuzda Çarın öldüğünü duydukları vakit birer çılgın kesildiler. 23 temmuzda bizi üç taraftan kuşatmışlardı . Yalnız demir yolundan batıya doğru gidilebilirdi . Biz de atlarımızı ve toplarımızı alelacele trene yükleyerek şehri boşalttık. Fakat hepimiz kaçamamıştık. Ertesi günü Beyazlar bu yolu da kapattılar.

Ben,Ekaterimburg da kalanlar arasındaydım. Fakat yanımda yirmi adamım vardı. İstedğim an kuşatmayı yaracağımı bildiğim için korkmuyordum.Beyazlar son derece düzensizdiler. Üniformaları da bizimkilerden farksız gibiydi. Aynı gece muhafızlarımla birlikte atlarımıza bindik ve yolu kapatmış olan Beyazların bir gurubuna saldırdık. Üzerimize ateş ettilerse de aralarından geçmeyi başardık.Ertesi sabah şehir onların eline geçmişti. Tabii ilk işleri Romanofların cesetlerini aramak oldu. Maden ocağı lafını duymuş olmalılar ki mezarları bulmak için orasını bile didik didik ettiler.Bu araştırmalar tam altı ay sürdü. Bula bula Romanofların elbiselerinin külleri bulmuşlar . Fakat herkes cesetleri bulduklarını ilan ettiler. Kalıntılarıda Pekin'de bir kiliseye sakladılar.

O sırada kapının zili çaldı . Ermakof 'un doktoru gelmişti. Benim içinde bu evde daha fazla kalmanın bir manası yoktu. Öyle ya, Ermakof'un anlatacağı başka ne kalmıştı.

SON

Aygün Deniz

SEVGİLİLER SEVGİLİSİNE YÜREKTEN..

KAINATIN SEVGİLİSİNE

Bu gülleri
Aşkın her dilinde
Her renk gülünde
Kalbindeki hangi renk gülde
Her gönülde
Tüm sevenler için
Gönül gözüyle
Yürek diliyle
Sevenler için
Allah aşkıyla
Sevenler için
Gönderiyorum.
Kutlu olsun sevgililer sevgilisine sevgiler.
Diyorum benden.

Herkesin Sevgiler Günü Kutlu Olsun. Saygılar.

Aygün Deniz. 14.02.2020.

FRANKFUT'TAN HATIRALAR

Sisli sabahların birinde yine pencereden seyrediyorum Frankfurt'u.

Hemen yolun karşısında tren yolu onun arkasında Main denilen bir akarsu, suyun karşısında ise bahçeler içinde evler var. Çok şirin görünüyorlar uçan kuşlar ağaçlar arasında.

Gök yüzü gri bu gün, tabii her zaman olduğu gibi. Hava yağdı yağacak. Burası vatanıma benzemiyor. Masmavi gök yüzü güneşli günler benim memleketimin havası renkleri ve güzelliğine ait.

Sıkıntılarla geçen günlerimde hep bu penceredeyim. Her an şu karşımdaki göklerde, bir uçak gelir biri gider. Uçakların sesinden başka kuşların cıvıltıları doldurur bu garip sessizliği.

Kalabalık ve sesli yerlerden buralara gelince bu ıssızlıklar sessizlikler ürkütüyor beni. Gün içinde her kes işinde tabii . Akşam saatleri yollar caddeler canlanır insan kalabalıkları ile. Bir de bol ışıklı ağaçları süslü çarşıları ile.

Ama vatanımın kokusu ve havası her yerden güzel. Orası cennet vatanım benim...ne çok özledim oraları. Her gece rüyalarımda oralardayım. Oradaki evimize koşuyorum ama tam kapıyı çalırken uyanıyorum. Öyle acı ki bu, böyle çoğu geceler göz yaşı döküyorum neden rüyada olsun o kapıyı açıp ailemi göremiyordum. Hep bir yıl sonra gideceğim diye çoğu zaman kendime teselliler verip dayanmaya çalışıyordum. Ama o bir yıl geçiyor ve ben yine gidemiyordum vatanıma.

İşe gitmek, yorgunluk ve akşam eve dönmek evdeki işler derken yorgunca uyumak, ruhum bedenim kabullenmiş gibi sessizce duruyorsa da içimdeki acılar uyumuyordu.

Yıllar geçti ve nihayet gurbet bitti derken... içimdeki gurbetin hiç bitmediğini bitmeyeceğini görüyordum. Neden mi?... Bilmiyorum.

Aygün Deniz 20.02.2020

MUTLULUK DÜŞLERİ

Yağmur yağıyordu, gök gürlüyordu.
Bu günkü ıstıraplarım delirmişti işte,
Bir fırtına ile gelen yağmurlar...
Benim öfkem, hüznüm , acılarımdı.
Attım kendimi bu delice yağın ,
Yağmurlar altına... bir yıldırım
Düşsün istedim başıma...
Bitsin gitsin acılarımla...
Alıp götürsün istedim beni de
Bu delice yağın yağmur.
Bilinmeyen meçhullere... dinsicin acılarım !
Sırılsıklamdım yağmurlar altında
Yüzüme yağmurla karışan göz yaşlarım,
Ve, bitmeyen çilelerle alıp götürsün istedim.
Her damla bir ıstırap şarkısı söylüyor ...
Yıldırımlar düşsün başıma... yok olmak istiyorum
Gelmesin mavi sabahlar ... bitsin kurduğum,
Mutluluk düşleri... çünkü hep düşlerde kaldı.
Anlatamam derdimi yağmura bile...
Yağmurlar alıp götürsün bütün ıstıraplarımı,
Ya da beni de birlikte , bir meçhule !
Esrik akşamlarımda erise gün, bir daha doğmasa !..

Aygün Deniz

FRANKFURT GÜNLÜKLERİ

Artık gitmeme birkaç ay kalmıştı... uçuyordum mutluydum.

İşe giderken caddelerde uçarak gidiyor yüzümdeki, gözlerimdeki mutluluğu hem ben hem her kes görüyor : ne oldu diyorlardı.

İş yerine gittiğim zaman, koşup Marya 'yı yanaklarından öpüyordum. Marya :

- Ne oldu mektup mu geldi Türkiye 'den. Diyordu. Ben : Hayır artık Türkiye 'ye ben gidiyorum bir kaç ay sonra. Diyordum. Marya üzülüyordu : Gitme biz sensiz ne yapacağız ?

- Ee ne yapayım, gitmem gerekiyor, çok özledim Vatanımı ailemi diyordum. Marya ise : Onlar buraya gelsinler. -Hayır ben gideceğim. Diyordum. Ve diğer arkadaşlarım da gitmemi istemiyorlardı.

Arkadaşlarım iyiydi, her şey güzeldi, ama Vatanım daha da güzeldi.

Buraların ne çok kahrını çekmiştim. Ne çok göz yaşı dökmüştüm .

Bir çok tanıdık tanımadık insanların bazen verdikleri çilelere üzüntülere katlanmak zorunda kalmıştım. Bunun yanında çok mutlu olduğum çok iyi arkadaşlarım da olmuştu. İtalyan Marya, Alman Renata, Ruth, Marya, Anna ve bir çokları. Rus arkadaşım Marya, Fransız arkadaşım Carlotta. Bu yabancılarla iyi dost arkadaş olmuşuk.

Ama her şeye rağmen Vatanın dostluğu hiç bir şeye değişilemez bence.

Hazırlıklarımı yapıyordum. Herkese birer hediye alıyordum, onları valizime diziordum. Artık işe gidip - gelmeler bana çekilmez bir yük gibi olmuyor, içimdeki mutluluk ve sevinç beni kuş gibi uçuruyordu.

Sabahın altısında cafeyi açıyordum. (Şef bu görevi bana vermişti.) Ve sabahın bu dokuza kadarki zamanı burada yalnız bana aitti. Yapılacak işleri bitirip , kahvaltımı hazırlayıp ,kahvaltı yaparken türkçe müzik açıyor onu dinlerken o günlük hatıralarımı yazıyordum.

Buradaki yalnızlığım da bunlar benim en mutlu saatlerimdi... bazen gelen mektuplarımı okur onların yanıtlarını yazardım. Gün içinde ise gidip postaya verirdim.

Saat dokuza doğru hareketlilik başlardı burada. arkadaşlar gelir,şef gelir cafenin her gün ki işleri devam ederdi. İşte bu günlerin beni hiç sıkmadığı bir zamanda ben uçarak evden işe -işten eve gidip geldiğim bu sırada artık günler kala gitmeme yeniden beni ümitsizliğe göz yaşlarına atan karar bir anda dünyamı yeniden yıktı. Bu sene de gitmiyoruz Türkiye'ye dedikleri zaman artık ellerim çalışmıyor ve ayaklarım yürümüyordu.

Bir kaç işe gidemedim hastaydım hep yatıyordum. Bu arada şef ten izin istemiş ve gelececeğimi söylemiştim. O da mecburen kabul etti. Nedenini soruyorlardı öğrenince de hepsinin sevincini gözlerinden okuyordum. Yalnız Marya beni teselli ediyor benimle göz yaşları döküyordu. Bu vefalı arkadaşımı hiç unutamıyacaktım. Yeniden kadere boyun eğip zor da olsa yaşantıma devam etmeye başlamıştım.

Aygün Deniz (Frankfurt'tan Hatıralar.)

ADINI DUYSUN İSTEMİYORUM CORONA !

Defteri her açışında her iki yazının veya şiirin biri corona isimli. Öyle sinir bozucu bu ismi görmeyeyim istiyorum. Beni yanlış anlamayın şiir dostları , evlerde çektiğimiz sıkıntılar bir yana, dışarıda bekleyen veya beklediğini sandığımız tehlikeler bizleri iyice gerdi.

Artık her şey bir yana deyip normal hayata dönünceye kadar bir polyanna ruhuna bürünüp acaba böyle geçştirebilirmiyiz zamanı diyorum ben .

Ne dersiniz ? ya da bir yarışma yapalım bu konu üzerine. Kim en çok zarar görmeden atlatacak bu günleri vee bayram yapacağız..

En güzel sağlıklı zamanları diliyorum herkese. Saygılar.

BAHAR HÜZNÜ..

Şen sesleri kuşların baharla çekip gitti bahçelerden. Yaza giriyoruz hüzünlü, tutsak. Nerede bahçede şen sesleri çocukların kuşlar gibi civıldaşarak. Korkulu rüzgarlara dönüştü daha yaza başlamadan hayallerimiz yaşantımız.

Yeşil dallarına dalıyorum bu pencerede ağaçların, ağaçların dallarında hüzün. Bilmediğim keşmekeşler içinde boğuluyorum.

Başka zamanlarda dört mevsimin güzelliklerine dalar ve hayaller kurarken, şimdi hayallerin rengi ahengi değişti. Sen gelseydin bu çekilmez bilinmez zamanların zorluğuna dayanırdım sanıyorum... şimdi dayanılmaz sancılar sarıyor yüreğimi.

Sen gelseydin yağmur bulutlarıyla ,bütün bu çekilmez karanlıklara razıydım. Sen gelsen biterdi yalnızlığım, çekilmez bu gurbetin karanlıklarında.

Bahar hüznü bitmedi bu dönemde, hiç bir şeyin eski tadı ve tuzu kalmadı her şey yalnızlığa mahkum.

Tadı yok şarkıların, akşamın ve içtiğim çayın.

Sen gelsen bir ilk baharda ; avuç avuç göz yaşlarımda özlemler ötesi umut veren güllerim olsan. Hayat versen hayatımın bu çekilmezine. Ya da bir rüya olsan , rüyalarımaya dolan... Karanlık pencerelerime ışığın yansa !

Hep sıcak göz yaşlarımda ıslattığı yanaklarımı parmak uçlarımla silsen razıyım rüyada olsa. Yine de severdim seninle dört mevsimi ve seviyorum. Rüyalarımaya, kalbimde her şeyde sen olduğun için.

Akşam sevinci yitti hüzünlü baharın. Kapkara bulutlar kaplamış gök yüzünü bulutlar ki çekilmez acılar gibi ...Hanidir kendi kendimle bile konuştuğum yok, şarkılar sustu dilimde, dört duvara kapandım kapanalı. Kalem bile yabancı ellerimde.

Üstelik hüzünlü şeyleri sever oldum. Garip gelmiyor artık bana ; olur olmaz şeylere ağladığımda.

Sabah kalkar kalkmaz ilk iş kalemi almak oluyor elime, sonra pencereden dışarı bakıp içimden " Günaydın " diyorum yeni başlayan güne... ama içim bir ezik !

Bir el zorluyor beni hep uzaklara gitmeye... Oysa sen yanı başımda gibisin "şimdi dur" diyorsun. Bir sigara dumanında gömülmek istiyorum yeniden anılara... anılarla dost oldum bu günlerde.

Hüzünlü geçti bahar , yağmurlu geceleri sever oldum, camlara vuruşu bana ninni söylüyor, onları dinlerken uyumaya çalışıyorum unutmak için.

Sever oldum yağmurlu geceleri böyle...ağlatan şarkılar dolanıyor dudaklarıma . Ellerim sigara paketlerine uzanırken çaresizliğim kaniyor kibrit alevlerinde.

Ne zaman gözlerimi kapatsam, bu baharın hüznü başlar alabildiğine sonra sen başlarsın ... Hayallerim alıp götürür beni çok çok uzaklara ... Bir masal ülkesinde seninle, masallar gibi güzel ve sihirli yaşamak isterim...

Aygün Deniz 02.06.2020

YAZIMI GÜN SEÇKİSİNE LAYIK GÖREN EDEBİYAT AİLESİ KURULUNA ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.SAYGILAR EFENDİM.

BİR BAHAR AKŞAMI RÜYASI

Mavi bir akşamın ufkunda, mutlu geçen günlerimin tablosu canlanıyordu gözlerimde.

Orada leylak rengi bir akşamın tülleri arasında mavilerin, pembelerin, tüm renklerini seyrediyorum. Mavi bir dünya canlanıyor gözlerimde:

Hayal aleminin sihre dalıyorum" Birtanem" fısıltıları kulaklarıma doluyor. Mutluyum, çok mutluyum.

Sonra güller ve leylaklarla kaplı bir cennet bahçesinde buluyorum kendimi...

Mavi güller, mor leylaklar doldurmuş her yeri , rüya gibi alemin içindeyim. Şarkılar çınıyor kulaklarımda , benim sevdiğim şarkılar.

Şarkılar seni söylüyor... şarkılarda sen varsın. Ne kadar yaşıyorum bu mutlu alem içinde bilemiyorum. Zaman bile bir başka geçiyor... Bir şarkı doluyor akşamlarıma :

" Bir Bahar Akşamı Rastladım Size " Kendime geliyorum bir an. Bu renkli dünyayı akşamın güzel renklerinde seyrettiğimi görüyorum.

Bakıyorum orada ufukta yerini , leylak renginden griye bırakan bulut kümelerini görüyorum. Maviler ise akşam karanlığına bırakıyor yerini. Ve yeniden içime bir akşam renginin karanlığı çöküyor.

Zaman avuçlarımda tutsak hiç geçmiyor. Ve ben tükenmek bilmeyen simsiyah bir gecenin esiri oluyorum.

Aygün Deniz (Eski bir hatıradan.)

" O " NA..

O,
Yüreğimde/ ki:
Bahçesine erikleri ekiyor.
Ben gecede baharı
Ben baharda leylakları severim.
Leylak kokan akşamlarda
Yağmurları severim.

O,
Gözlerimdeki
Hilalleri seviyor
Ben eylülde açan
Güz güllerini severim.

O,
Sardunyelerini düşünür
Benim güllerim mavidir
Gözleri yaşlı !
Ben hazan yaprakları gibi
Sürüklenirim yalnız
Ve kimsesiz sararmış !

Aygün Deniz 19.06.2020

TUZAK

Yalnız kalbim
Sensiz dünyam
Acıların meskeni
Zavallı gönlüm.
Neyine sanki yaşamak
Neyineydi doğmak !
Ve umutsuz sevmek...

Yok olmayı denedim
Bilemedim bilemedim.
Çok gördüler bana
Mutluluğu...
Onu da bilemedim.

Süzülürken göz yaşlarım
Onlar da ne dediler
Bilirmisin birtanem ?!
"Umutsuz bu aşk "

Kapkaralık bir dünya
Çatlıyor başım !
Çaresiz çaresizim
Mutluluk bana uzakmış
Harabolan bu gönlüm
Sana tuzakmış.

Aygün Deniz

ÖLÜLER ÜŞÜMEZLER Kİ ..

Kabuslardan uyandım
Barışık değil gözlerim
Uykularla...
Penceremde yağmurlar
Camları dövüyor damlalar
Bir serçe,ıslanmış ötemiyor
Mini mini... korkuyor...
Ağlamak istiyorum
İçim kaskatı
Bir serçe ölüyor yağmurda
Üşümesin diye
Alıyorum avuçlarıma
Ama ölüler üşümez ki
Şimdi o derin bir uykuda
Belki de pembe masallarda
Mor uykuların içinde
Belki de yeni bir hayatta...
Üşümesin diye ısıtıyorum ellerimle
Ama ölüler üşümezler ki
Belki de üşüyordur şimdi
Hayalleri donmuş soğukta
Yıldızlara uzanıyor sessizce
Orada öylece
Dalıyor rüyalara...
Olsun
Ölüler üşümezler ki.

Aygün Deniz 23.06.2020

TÜM HATIRALAR..

Hüzün
Bir yağmur du gözlerimde
Acılar
Paslı bıçaklar gibi dolaşıyordu içimde
Zamansız
Çılgınlıkları feryat ediyordu kuşların
Hüzzam makamında esiyordu
Bu akşam
Tüm yaprakları önüne katan o rüzgar.
Hazan
Kedere mateme gömüp gitti bu mevsim.
Güllerimiz soldu
Kurudu bitti !
Yollara düştü boynu bükük
Bülbül !
Gözyaşları
Bir aşk için döküldü yollara sokaklara
Sensizliğin acısı kaldı
Kapkara gecelerde.
Feryat etti serçeler, yapraksız ağaçlarda.
Bir hazan sabahında
Kimsesiz öksüz kaldı
Mor kanatlı o kuşlar
Ağlayarak hıçkırarak
İçimde öldü o umutlar
Kedere mateme gömüldü
Tüm hatıralar..

Aygün Deniz. 27.06.2020

UCU YANIK MEKTUP..

Sararmış defterimden
Sarı bir yaprağa yazdım
İçimdeki bitmeyen sensizlik şarkısını...

Kaç gün geçti uzat artık ellerini
Gülsün içimdeki bu
Kimsesiz çocuk.

Artık gülmüyorum
Kalbim de yok, yok ki
O anlatsın sana yazdıklarımı.

Bu akşam karanlıklar basmış
Gök yüzü yıldızsız
Gözlerin doğsun sensiz çığığım.

Ferdi'yi dinliyorum
Öyle derbederim.
İçimde gurbetin kahrı !

Dikenler içinde MAVİ bir GÜL
Ellerini uzatsan dikenler batar
Gel bitsin yakan yağmurlarım.

Bir muştı bekliyor kalbim
Kaf dağının ardına mı gittin ?
Gell..!

Aygün Deniz 29.06.2020

VEFASIZCA GİTTİN

Hep seninle hep gözlerinle
Vefasızca gittin ! insafsızca !
Elimde kupkuru bir mendille
Ağlamalı mıyım ?.. ben değil
Gözlerim görevli o işle
Biraz sonra
Sırılsıklam olan o mendil le
Sessizce gidene .
Olsun gitsin
Gelecek olduktan sonra
Beklerim.
" Beklerim bu sahillerde"
Hadi uzat artık
Ellerin nerede ?
Yalnız değilim ki ;
Gözlerin ben de
Karanlıklar var beni saracak
Islak kaldırım taşları var
Göz yaşlarımı bol akıtacak.
Göz yaşlarım var...göz yaşlarım
Ya onlar da olmasaydı
Kime sığırdım.
Zalimdir ayrılıklar
Mevsimler hep kış sensizlikte
Hatıralar buz !
İçimde pespembe bir aşk !
Masmavi günler...
Mor hayaller var.
Pembe yağmurlar yanaklarımda
Bir şarkı içimin radyosunda :
" Gitmek mi zor kalmak mı zor "
" O sabahı gel bana sor."
Tırnaklarım batmış topraklara
Gözlerimi serçelere sunuyorum...
Kalbimi kimseye vermem
Ben de değil ki ;
Hadi onu geri ver bana
Götürme beni...
Seninle burada yaşamak
Ölürcesine...

Aygün Deniz 01.07. 2020

BİR FRANKFURT HATIRASINDAN..

Buralara bahar geldi birtanem. Leylakların açması yakındır,onları bekliyorum kokularında Vatanım var, Vatan kokusu var.

Ne kadar bahar gelse buralara kışları hiç geçmiyor, hava hep buz gibi ve hep yağışlı. Sabahın o soğuk saatlerinde ben yollardayım. İçimde yanan o alevden hasreti bu soğuk buz gibi yüzüme çarpan yağmurları bir nebzecek gideriyor gibi . Sopsoguk sabahların iş dönüşü buz gibi akşamların karanlığını iliklerimde hissediyorum . Gurbet bitmiyor ben bitecek ümidi ile koşuyorum koşuyorum sabah akşam bu yabancı yollarda.

Gözlerimin denizinin bu yabancı sokaklara hep taşıtığını biliyormusun. Denizi olmayan bu şehirde denizlerim coşuyor.

Yok olmuşum sensiz sokaklarda böyle her gün koştururken gurbet akşamlarında. İçimin sensiz baharlarına ılık bir yağmur olup gelip karıştırmısın gözlerimdeki yağmurlarla.

Ve böylece gözlerimden sevincinin yaşları serinletir içimin yanan hasret ateşlerini.

O zaman ; ne gurbetin soğuk ve yağmurlu akşamları ne yokluğu ne kimsesizliği yıkamaz içimdeki mutlulukları umutları.

Kaç Sonbahar geçti bu gurbette, sensiz yağmur olup aktım koştuğum bu sokaklarda,sensiz fırtınalar savurdu ama bıkmadım , hep bir umutla yaşadım.Her ayrılığın sonu kavuşma, her kışın sonu bahardı nasıl olsa bitecekti ayrılıklar. Ayrılığın ölüme yenik düştüğü bu gurbeti de seviyordum. Neden mi ? çünkü ; ayrılıkların uzaklıkların yüreğimdeki sevgileri nasıl büyüttüğünü sonsuz kıldığını biliyorum artık.

Bu yüzden o kadar ayrılığa, yokluklara,yağmura, kara, buzdan soğuk akşamlara dayandım ve hiç yorulmadan koştum koşturdum bu yabancı sokaklarda , yabancı soğuk yüzlere direndim !

Ve içimdeki Vatan hasreti sevgisi beni yaşatmaya yetti.

Nasıl olsa dönecektim Vatanımın sıcak dost akşamlarına ,mavi denizine. Masmavi gök yüzünün altındaki sıcak akşamlarıma, dost yüzlerime dönecektim. Bu yüzden yaşadım ve direndim.

Selamlar gurbetten..

Frankfurt'tan

SERÇENİN ÇIĞLIĞI..

Kurumuş Son bahar dalında
Üşüyen bir serçe
Kuşuyum
Avuçlarına al beni
Bak, titriyorum.
Soğuk
Rüzgarlar
Karanlıklar
Korkutuyor beni
Al avuçlarına
Sussun çığlıklarım
Bitsin korkularım
Sığınayım sıcaklığına
Üşüyorum !
Buz dağlarındayım...

Aygün Deniz

GÖZLERİN Dİ..

Dün kayboldum Berlin'in sokaklarında
Savruldum Sonbahar yaprakları gibi
Gözlerim dolu dolu
Ben neredeydim, nereye gideceğim
Büyüdü gözlerimde
Uzayıp giden caddeler
Bir sel misali gelip geçen
İnsanlar yabancılar
Ama bir ben varım
Yalnızlığın girdabında dönen.
Yüreğimde ince bir sızı, sensizlikten
Sen olsaydın ya yanımda
Böylesine perişan kalırmıydım
Yabancılar sokağında
Gözlerim seni aradı.
Gelip geçenlere sordum
Neresi... nereye gideceğimi
Her şeye rağmen
Gözlerin yönlendirdi
Doğru adrese beni...

Aygün Deniz 12.4.2018. Berlin

KAYBOLUŐ

O gün de yalnızdım yine evde. Evdekiler iŐlerine gitmişlerdi. Sıkıntı ile pencerelerden bakıp duruyordum, Bir telefon alınca ağabeyimden, biraz canlandım. " Kalk butiğe gel sıkılma " dedi. Yolları ve otobüsün numaralarını verdi. Neyse hazırlanıp yola çıktım iki otobüs deĖiŐtirerek kolayca o gün bulmuştum varacağım yeri.

Ertesi gün yine gitmem için telefon gelince çıktım yollara. Artık rahattım nasıl olsa adresi sorup yola çıkıyordum. Ve ben yine iki otobüs değiştirip yola koyuldum. Meğerse bu defa yanlış numarayla gitmiŐim. Hiç bilmediğim caddelere gelince endiŐelenip sorduğumda Karl Max str. burası dediler, ama orası başka bir yerdı, belki başka bir yolda diye devam ettim ama gittikçe uzaklaŐıĖımı fark edince endiŐelenerek indim. İŞte bilmediğim bir kalabalık caddenin ortasındaıym. Bir anda endiŐelendimse de toparlanarak ve adresi sorarak yürüdüm. Hayır bulamıyorum. Sorduğum hep Türkler, ama onlar beni yanlış yöne gönderdiler. Gittikçe uzaklaŐıyordum. tam bu sırada yabancı dilenci elindeki kutuyu uzatıp para istedi. Onun kutusuna parayı atıp yürüdüm.

Türklere sorduğum halde bulamadım gideceğim yeri. Sonra bir yabancıya sorunca doğruyu bulmuştum. Uzun bir aramadan sonra adresi buldum. Ben trkm ve Türk'ten yardım istemiŐtim. Ama bir Alman yardım etti.

Alman Türk yabancı nihayet insandık hepimiz yeter ki insan olsun.

14.4. 2018 Berlin.

SANA MEKTUPLARIM..

Gecenin biri seni düşündüm.

Sensiz olmak...

Nereye baksam orada yalnızlığım vardı,üzüntülerim ve ıstıraplarım . Değişmez bir zamanın içindeyim, neyi nasıl değiştirebilirdik... Ama içten gülümseyen sözlerin gülümseten sözlerin bir yerde değiştirdi, duygularımı ve sözlerimi. Oysa öyle karanlık bir tünelde yönümü nereye gittiğimi bilmeden çarparak sert duvarlara canım acısa da yürüyordum, bir yerde yürüyüp ışığa varmak ve kurtuluşa ermek için.Hep bunun için koştum koşturdum.

Kah umudu yakaladım derken, yeniden yıkıldım ağladım, kahrettim, isyan ettim.

Ama vazgeçmedim çabamdan... Mutlaka her zorluğun bir kolayı, her gecenin nasılsa sabahı vardı.

Bir karıncanın da nasıl çabaladığını bilirim. Ben onun kadar olamayacak mıydım.

Aşk geldiği zaman seninle yeniden doğdum. Aşk neydi gerçekten, yeniden doğmak mı idi. Sevmek sadece uzaktaki varlığını hissederek beklemekse Sevmek bu olsa gerekti. Uzaktaki mutluluğum, sevmek buydu oysa...

Yeniden sevdim insanları, doğayı, en önemlisi de yaşamayı.

Biliyormusun, aşk geldiği zaman yaşamının anlamını bilmek, geceyi sevmek, gündüzü kucaklamak sabahla...Oysa daha önce sabahlara uyanmaktan nefret ederdim. Sonra yaratılan her şeyin anlamını daha iyi algılamak ve sevmek, gülümseyerek. Sadece gülümsemek bile bir şeydi seninle.

Sana mektuplarıma şimdilik burada ara veriyorum , yine yazacağım Selam ve sevgimle.

Aygün Deniz 03.09.2020 " GECE DE DUYGULARI GÖNLÜMÜN."

SANA MEKTUPLARIM - 2-

Ben hiç istemedim bu kadar çok hüznü.

Nedendi değişmeyen kaderim, Onu kim değiştirebilirdi. Belki bir gülümseme uzaktaki bir sıcak el değiştirdi... Öylede oldu. Bazen bir mucize oluyor tam da vazgeçmişken yaşamaktan.

Biliyor mu sun ; bayram sabahı sevinçleri olur ya çocukluğumuzun. İşte şimdi ben bu sevinci yaşıyorum. Yastığımın altında giysim ve kırmızı papuçlarım, ceplerimde renkli şekerlerim... ellerimde sarılmış, bayram sabahı çözülecek kınamın bezleri bağlı... sabahları onları açmanın avuçlarımdaki mis kokan kırmızı kınanın sevincini bilmem bilir mi sin. ? İşte ben de seni okurken bu sabahın sevincini duyuyorum yüreğimde. Gülümsüyorum içten her şeye... Ya sen ?

Sen de duyuyor mu sun benim duyduklarımı . Duy istiyorum. Zaten AŞK ; yüreğimizdeki yaşama arzusu,tutkusu, bir mucize değil mi ?.. Öyleyse şu içinde bulunduğumuz bizleri endişelere atan tehlikeler var ya, işte onları unutalım, unutabilir mi yim, unutabilir mi sin.

Unuturuz birlikte belki sevginin gücü her şeyi yener. Yeniden döneriz güzel mutlu günlere. Eski zaman aşklarının sihirli , masalsı, en saf haline.

Acaba bu bir rüya mı ?...

Hoşçakal yeniden yazıncaya kadar.

SANA MEKTUPLARIM - 3-

Sanki kalbim tanıyordu seni, sanki görmeden önce gözlerim gözlerini. Bazen içimde yağmur öncesi bir sıkıntı gibi zaman... Gök gürleri sağnaklar boşalır sonra bulutların arasından güneş yüzünü gösterirken rengarenk bir gök kuşağı aydınlatır dünyamı... İşte bu gök kuşağı gelişindi bana... taa o zaman . Ya sen ?..

Kalbin aynı duygularda mı ? Bir meçhul hikaye mi anlattığım yoka Leyla ve Mecnun'un hiç mutluluk bulamayan yazgısı mı duyduğum yüreğimde. Bir bilinmeyen ya da sonu merak edilen bir roman gibi ilerleyen bir an da doğan gerçek mucize !

Bunun adına ne denir ?.. Sen ne dersin ?..

Ve bir gün her güzel şey gibi bu da bitecek. Yine gözlerim hüznün yaşları ile mi buluşacak, yine kalbim acılarla mı burkulacak, yine yağmur yüklü camlarda buğulara mı yazacağım adını ve şarkını ve ayrılığı. Bunlar olmasın, çok zor olur benim için. Bir çocuğun elindeki en sevdiği oyuncaklarının alınması gibi... umutlarının çalınması gibi... bayram sabahlarının artık hiç gelmemesi gibi.

Bunlar olmasın bir tanem... ne olur çocuk gülüşlerimi silme, çalma ,alma dudaklarımdan. Olur mu... Ağlamaklı uyuduğum gecelerin sabahında umutla uyanayım, ne olur bitmesin benim dost gecelerim. Bana ilhamları veren, duygu yükleyen dost gecelerim. Yalnızlığımı paylaşan umut ışığım beni saran dost gecelerim. Her şeye ortak olan sırdaş gecelerim ve içinde sakladığım senle... Ya sen ?..

Aygün Deniz 07.09.2020

SANA MEKTUPLARIM - 4 -

Bazı şeyleri unutmak istiyorsun sanıyorum. Neyi unutursan unut, ama beni unutma.

Unutmak, unutulmak kadar acı değil bilsen ! Sensiz dinlemek şarkıları , kuş seslerini rüzgarın sesini Eylülün gelişini hep sensiz izlemek. Bu yalnızlığım içinde, ne kadar uzak olsan da sen, yine benimlesin ,ruhumda, aşkımda, şarkımdasın... kalbimde, gözlerimde, kanımdasın. Ya ben ? ben neredeyim, sende miyim ?

Sen de yalnız mı sın oralarda benim gibi ıssızlığını, sessizliğini , dolduruyor mu kuş sesleri, gök yüzünün yıldızları , ay ve güneş doldurabiliyor mu yokluğumu.

Sen de diyebilir mi sin ; Sen uzak olsan da yüreğimde , içimde, her zerremde, yanımdasın, diyebiliyormusun. Öyleyse bu sevginin adı : Bir sevgi, bir aşk, şu kalbe girdikten sonra ne uzaklar ne de yalnız olmak bunu söylemez. Artık onunla uyur, onunla uyanır, o her şeyin olur. Ya sen ? sen de aynı mı ?

Sevmek bir hicran şarkısı oldu,yalnızlığımda, ama seninle dinlediğim bir hüzün şarkısı. Oysa kendimi avutuyorum bu sözlerle...hep beklemek, seviyorsam hep bekleyeceğim. İnan sevince beklemek de güzel oluyor. Hep bir umut içinde bekleyişler.

Şimdi çalmayan, söylemeyen bir şarkı dinliyorum, karanlıklar içindeyim, karanlıklara gözlerimi alıştırıp gözlerini görmek istiyorum. Sonra karanlıklara bakıp bir dilek diliyorum : " Allah'ım o gelecekte bir renk göreyim, bir ışık göreyim. " o kadar dikkatle bakıp karanlığı delen bakışlarımdan bir ışık hızı geçiyor ... bir yıldızın kayması gibi ... birden bir sevinç kaplıyor içimi , " gelecek gelecek " diye uyumaya çalışıyorum.

Ya sen ?..

İyi geceler iyi uykular diliyorum.

,

SANA MEKTUPLARIM - 5 -

Eylül güneşiyile ışıdı tüm düşlerim. Çiçeğe durdu gönlümün umut bahçesi. Paslı prangaları kırmanın zamanı geldi... Hüzün denizim mavi yakamozlarda.

Bir mutlu şarkıya akortlandı yüreğimin telleri. Bayram sevinci mutluluklar pencerelerde... Eylül yağmurları camlarda şarkılar söylüyor. Gecelerime, o dinlediğim eski zaman masallarının büyüleri doluyor.

Bölük pörçük tutkularım bir bütün oldu, yüreğimde MAVİ GÜLLER açıyor.

Gönlümün güz bahçelerine beşinci mevsimin güzellikleri doluyor... renk ve ahenk, şarkı ve nota şiir güzellikleri ile mutlu.

Kalbimin her vuruşu en güzel besteleri yapıyor. Artık her düşen yaprak ; Sonbaharda gök kuşağı renklerini serecek gözlerime ve gönlüme.

Hayalimde de olsa ; bir bitmeyen mutluluğun sevincini hiç yitirmeyecek yüreğim.

Ya sen ?..

Aygün Deniz 11.09.2020

SANA MEKTUPLARIM - 6 -

Biliyormusun ?

Her sabah pencereme gelen mavi kuşların günaydınları ile uyanıyorum güne... senden uçup gelen mavi kuşlarım. Sonra güne umutlarla kalkıp çayımı kaynamaya bırakıyorum. Ve demleme hazırlığı içindeyken; balkonumdaki çiçeklerime su verip onlarla konuşuyorum. Lavantam ve gülüm , sardunyam, aloe veram, reyhanım, çekirdeğinden büyüttüğüm avokado ağacım, bu henüz küçük bebek daha. Sedef çiçeğim ,diğer gül fidanlarım, papatya ektim henüz çıkmadı. Lavantam büyüdü iki yıllık ama açmıyor, nedense bilemedim seni mi bekliyor açmak için acaba ?

Böylece çiçeklerimin bakımı suyu bitince seninle kahvaltıya oturuyorum. Tabii hayalimdeki senle . Pencereimde rüzgar, penceremdeki ağacım daları ile camlara dokunup " günaydın" diyor, rüzgar ıslığı ile "günaydın " diyor bana. Yalnızlığımıza arkadaş olup teselli ediyorlar beni.

Hep evde olmak her an çıkamamak sıkıntı oluyorsa da bütün bu işlerle uğraşmak da biraz oyuyor beni. Düşünüyorum da önceleri ne çok şeylerden şikayet ederken meğer biz neleri kaybetmişiz. Asıl şimdi bir çıkılmaz dertler içindeyiz. İstedığımız zaman çıkıp gezemiyoruz,rahat değiliz. İnsanlarla hele her an yakınımızda bulunan komşularla bile görüşemiyoruz. Biz neleri kaybetmişiz ne kadar acı. En yakınlarımız kardeşlerimiz annemiz, onlarla da görüşemiyoruz. Biz asıl şimdi en zor dertlerin içindeyiz. İşte bütün bu problemler içindeyken , kendi içimizde, kendimize bir dünya yaratıp yaşamaya mutlu olmaya çalışıyoruz. İşte böyle geçiyor benim günlerim.

O sabah- akşam caddelerde işe koştuğum yorulduğum zamanları özlüyorum.

Keşke her şey normal olsaydı yine ben sabahları işe gitseydim. Akşamları yorgun dönmeninde güzelliğini özledim. O zamanlardaki korkular meğerse bir hiçmiş. Şimdi korku endişe daha bir zor dönem içindeyiz.

Diliyorum her şeyin yine eski güzelliğine dönmesi, bizler bahçelerimizde çocuklarla o temiz havanın , güneşin, yağmurun, gök yüzünü sınırsız görmenin güzelliklerine döneceğimiz zamana kavuşmak umudu ile inşallah diyorum. Yeniden, yine, her zaman.

Aygün Deniz 14.09.2020

ISTIRAP

Papatya fallarıyla avunuyorum, biliyormusun ?..

Ak yapraklara umutla bakıyorum... önce ; seviyor sevmiyor, gelecek ,gelmeyecek gibi çocukça merak ediyorum. Sonra gülüyorum kendi kendime... Yeşil kırlara dalıyor gözlerim... güneş dağların ardına çekiliyor yavaş yavaş. Dilimde bizim şarkımız ; " Akşam güneşi aşıyor."

Buğulu bakışlarım arasında ; kıvılcık , mor , pembe bir tabloda tüm hayatımı seyrediyorum.

Bu tabloda hüznün ve göz yaşını görüyorum. Yılların verdiği acılarla solan yüzümü semaya çeviriyorum : "Bana bu acılar içinde yaşarken sabır ver Tanrım , beni kötülüklerden koru" diyorum. Çaresizim, başka bir şey gelmiyor elimden.

Tek kelimeyle ıstırap benim hayatım !

Ben yine papatyamızın ak yapraklarına anlatıyorum seninle hikayemizi.

Aygün Deniz 29.09.2020

" İÇİMDE BİR HİS VAR AŞKTAN DA ÜSTÜN"

AŞK..

Aşk ne ki birtanem, ben sana anlatamayacağım duygular içindeyim.

Bende bir sen yaşamaktasın... Gördüğüm her şeyi senin gözlerinle, tattığım her lezzeti senin dilinle duyuyorum.

Aşk ne ki bir tanem !

Ben sevgimi bu üç harfle anlatamayacağım sana.

Sana kalbimin dili anlatır sevgimi, gözlerim anlatır aşkıyı.

Aşk ne ki bir tanem,aşktan da üstün duygularım var.

Aygün Deniz.

N İ L G Ü N . .

Hava hafif rüzgarlıydı, gök yüzü bulutlarla kaplıydı. Caddeden yapraklar kağıtlar uçtu. Oysa Sonbahar değildi. Bir kaç yeşil ve sararmış yaprak düşmüştü. Rüzgardan olsa gerekti.

Acele ile insanlar gelip geçiyor , kimi neşe ile gülüyor kimileri ise kederliydi. Hava öyle bozulmuştu ki her kes aceleyle sığınacak bir yer arıyor bir kısmı da yakınsa evlerine koşuyordu. Genç kız ağır ağır yürüyor bu telaşlı hava içinde, o bunlara aldırmandan sanki başka bir dünyada gibi saçları rüzgara kapılmış ayakları nasıl yürüdüğünü bilmeden öylesine adımlıyordu. Bakışları dalgın, saçları perişan bir halde, saçlarını eliyle bir tarafa çekerek gök yüzüne baktı. "Biraz sonra yağmur yağacak diye düşündü." Gök yüzünde bir şeyler arar gibi bir daha baktı... içini çekti, gözleri nemliydi. " Ah tek mavilik bile yok, şu yağmur da yağmasa. " O hep ; yağmur yağacak zamanı böyle derdi. Yağmurun gelmesi havanın bozukluğu canını sıkardı. Ama yağmur da inince onun camları okşayan, saçlarını ıslatan, yüzünü yıkayan damlalarından hoşlanırdı. " Yağmur ıslatmadan gideyim diye düşündü."

Ve yine gözleri boş sokaklarda onu aradı. Yoktu.

Sonra evine geldi. Çaydanlığı su ile doldurup ocağın üzerine koydu. Biraz sonra çaydanlıktan ısıklar çıkmaya başlayan sesinden kaynamanın yakın olduğunu anlamıştı. Çayını demledi. Çayını yudumlarırken bu gün olanları düşündü : Bir arkadaşı ile buluşup gizli bir sınav için başvuru yapacaktı. Ama arkadaşı gelmemişti, belli ki ona da engel çıkmıştı. Yeniden gözleri buğulandı... Camdaki buğuya baktı sonra kalkıp bu buğulara bir resimler çizip yazılar yazdı, unutmak istiyordu içindeki acılarını kaygılarını.

Bu dönem okulun bitişi üzüyorsa da Nilgün'ü , yeni bir okulun sevinci ile teselli buluyordu. Nasıl olsa eski arkadaşlarını unutamayacağı gibi , yeni arkadaşlarının hayali de onu mutlu ediyordu.

O sabah hazırlandığı sınava girmek için erkenden kalkıp hazırlandı. Heyecanla annesinin ona hazırladığı kahvaltıyı da güzelce yapamamış annesinin ısrarlarına rağmen şöyle bir geçirtmişti kahvaltısını. Bahçe kapısından ailesi onu dualarla uğurladılar. Nilgün sevinç ,umut ve heyecanla yollara düştü. Bu sınavı kazanmalıydı , kazanacaktı, şimdiden kendisini bir öğretmenin hayalleri gözlerinde ve gönlünde öyle gerçekleştiriyordu ki , hiç bir şey onu bundan alıkoymazdı.

O gün sınavdan büyük bir sevinçle çıktı Nilgün. Çünkü tüm soruları doğru yaptığına iyice inanıyordu. Yapmıştı da. Eve heyecan, yorgun ve acıkmış olarak döndü.

Annesi de onu heyecanla kapıda bekliyordu. Olanları bir çırpıda anlattı ve annesinin ona hazırladığı sofraya hep birlikte oturdular. O gün güzel hat da evde bir bayram havası esiyordu. Tüm aile onun sınavını konuşuyordu. Aradan günler geçti...Nilgün yine o gün heyecan içinde sabah uyanıp giyinip hazırlandı. Bu gün sınav sonuçlarını öğrenmek için çıkacaktı. Şehre indi, sınava girdiği öğretmen okulunun şimdi kapısında asılı panoda isimleri okuyup bakıyordu... işte ismi orada idi. Tekrar okudu bir daha okudu evet kazanmıştı.

Nilgün öyle sevinmişti ki koşmaya başladı babasının o çevrede bulunan iş yerine doğru koşuyordu. Caddelerde öyle heyecanla koşarak gidiyordu ki kimler bakıyor kim ne diyor o yalnız kafasındaki " kazandım kazandım " kelimelerinden başka bir şeyi görececek halde değildi.

Aradan yıllar geçti... Nilgün o günün koşusunu heyecanını ve sevincini hiç unutmadı. Bunu her hatırladığında da göz yaşları döktü. Neden mi ?.. nedenini anlatacağım.

Evet Nilgün babasının iş yerine gelip babasına müjdeyi verdiğinde o da en az Nilgün kadar sevindi. "Tamam kızım ne olursa olsun seni okutacağım" diye söz verdi.

O gün yine evde bir kişi hariç her kes mutlu ve sevinçliydi. Nilgün o gece huzurlu, mutlu hayallerle dolu bir uykuya dalmıştı.

Artık okul kayıtları başladığında Nilgün tüm hazırlıklarını yapıp kayıtlar için sabah yola çıkacakken evde bir kıyamet koptu. Babası : " Hayır kızım ben seni okutamayacağım gidemezsin " dediğinde Nilgün inanmayan gözlerle babasının yüzüne bakıyor " acaba şaka mı " diye düşünüyordu. Oysa babası şaka yapmıyor gayet ciddi ve öfkeli bağıriyordu. Nilgün babasının bu tavrını anlayamıyordu,şimdiye kadar Nilgün'e babası hiç bir şey için hayır dememişti. Evde Nilgün babasının prensesi asla onu kimseye ezdirmemiş babası şimdi ne olmuştu da hayır diyordu.

Tüm hayalleri yıkılan Nilgün annesiyle gizli konuşup ne yapacağını sorduğunda annesi :

"Git kaydını yaptır bakalım ne olacak " dedi. Nilgün babası evden çıkınca o da peşinden çıktı. Ve okula gidip müdür beyle kayıt için konuşup velisi olmadan kaydı yaptırabilecekmiydi. Ancak müdür bey bir velinin olması gerekiyor deyince Nilgün yine umutsuz yollara düştü. Bu defa o caddelerde sevinçle değil gözü yaşlı yürüyordu.

Tam bu sırada babasının bir arkadaşına rastladı ona " nereden böyle Nilgün " diye sorduğunda Nilgün tüm olanları anlattı. " Yaşar amca ne yapalım " dediğinde Yaşar bey " hemen gidip kaydı yaptıralım Nilgün kızım."

Nilgün inanmamıştı . Ve kayıt yapıldı, Şimdi ne olacaktı... evde gizli tutuyorlardı annesiyle... ya sonra ne olacaktı.

Devam edecek.

Aygün Deniz 21.10.2020

NİLGÜN - 2 -

Okul sabahı ne yapacaktı nasıl gidecekti. Günler bu düşünceler içinde biraz da stresli geçti. Diğer yandan yeni bir okulun heyecanı onu avutuyordu.

Ve böylece okul başladı. Nilgün annesinin o akşam babasına : " Nilgün yarın o okula gidecek dediğinde babası : " Peki gitsin, nasıl okursa okusun ben kitaplarını da alamam." dediğinde annesi: " Alma kitap mitap ben alırım kitaplarını. " Böylece okula başladı Nilgün. Aylar geçti evde sessiz bir fırtına esiyor , ancak Nilgün gözden uzak köşelere çekiliyor ve derslerden kafasını kaldırmıyordu. Korkuyordu da üstelik , evde bir şeyler döndüğünü hissediyordu . Ama o kafasını takmadan sadece derslerine yoğunlaşıyordu.

Günler geçti , aylar geçti okulun birinci yılı bitmeye az bir zaman kalmıştı. Yine bir okul dönüşü akşam vakti evde kıyamet koptu . Nilgün yine babasının öfkeyle kendisine bağırıp " Okula gitmeyeceksin." dediğinde inanamıyordu babasının bu tavrına, biliyordu ki onun kafasını karıştıranlar vardı.

O sabah yine Nilgün babasının çıkmasını bekleyip sonrada kendisi okula gitti. O gün Nilgün için kıyametten bir gün olmuştu... Nilgün bir öğrencinin gelip onu müdür beyin çağırdığını söyleyince içine kötü bir şeylerin doğmasından olacakları anlamıştı. İşte babası orada asık suratla oturuyordu, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Babası : " bak kızım hiç itiraz istemiyorum ben seni okuldan almaya karar verdim." dediğinde Nilgün ağlamaya başladı. Müdür bey ise o gün kaydı silmedi onlara düşünmelerini karar vermelerini söyledi, belki yeniden bu adam ikna olur diye düşündü müdür bey.

Akşam eve döndüğünde ne kimseyle konuştu ne yemek yedi Nilgün. Erkenden yattı ama uyku hiç tutmadı gözlerini. Aslında yine evdeki biri ona çoktan tuzaklarını kurmuştu.

Bir gün ona bir teklif geldi onu çok isteyen biri ile nişanlanması isteniyordu, Nilgün itiraz edince de o zaman okul da yok bu yüzük takılırsa okulunu bitireceksin diye ona bir içinden çıkılmaz şık sundular.

Nilgün kabul etti, o da kafasında başka pılanlar yaptı nasıl olsa okul bitince bir şeyler değişecekti. Ama nereden bilecekti onların planının daha korkunç olduğunu.

Aygün Deniz 24.10.2020

Devam edecek.

NİLGÜN - 3 -

Nilgün böylece yeniden okuluna başlamıştı.

Günler artık huzur içinde geçmeye hazırlanıyordu ki , bu huzuru evdeki biri ona hiç bir zaman vermemişti. Yine hangi planlar peşinde yine ona ne gibi bir tuzaklar hazırlanıyordu.

Nilgün okuldan eve gelip derslerini yapmaya başladığında hiç olmazsa evdeki çocukları bir şekilde yaramazlıklar yaptırıp ders çalışmasına engel olmak için her şeyi yapıyordu.

Nilgün ise derslerini bir şekilde çalışmak için her zorluğu yenmeye çalışıyordu. O gün de kitabını alıp bahçedeki ağaçlardan birinin üzerine çıkıp orada çalışmaya başladı. Onlar bir problem çıkardıkça Nilgün de kendine göre çareler buluyordu.

Daha nasıl ne kadar dayanacaktı bu zorlu ders çalışmaya. Ama Nilgün her zorluğu yenmeye uğraşiyor , bunu başarıyordu da. Zaten insanın içinde yaptığı işe karşı bir sevgi bir istek varsa buna engel tanımazdı. Ama ya kötü ruhlu insanlar onların da kötülük yapmak için engelleri yoktu.

Nilgün bir gün karşı komşusuna orada kendi yaşlarında her zaman birlikte oldukları arkadaşına gitti. Onlar en az kardeşleri kadar sevdiği komşuları idi. Çoğu zaman bir araya gelip bazan Nilgün'lerin bahçesinde bazan da Tülay'ların bahçesinde o kocaman ağaçların altında oturup kitap okur ders yapar sohbet edip güzel saatler geçirirlerdi. İşte yine böyle güzel bir günde Nilgün'se bu güzel günde üzüntülerini unutmak için onlara gitmiş .

Bu arada Nilgün'ün annesi ise küçük bir ameliyat geçirmiş hastahane de bulunmaktaydı.

Onlar o kocaman dut ağacının altında kitaplarına dalmış okuyor, Tülay'ın annesinin getirdiği çayı yudumluyor bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorlardı. Nilgün'ün kendi evi kadar bu evde bayağı kalabalık bir evdi. Tülay'ın annesi dört kız kardeşi, babaları ise Almanya 'da onlar ise babalarının hasreti ile günlerini geçiriyorlardı.

Nilgün ile Tülay kitaplarının sayfeleri arasında öyle dalmış okuyorlardı ki ; bahçe kapısından Nilgün'ün babasının öfke ile girdiğini görmediler.

- Sen burada ne yapıyorsun , diyen babasının ancak sesi ile irkildi Nilgün.

- Hadi eve diye... Nilgün ise : ' Baba kitap okuyoruz ne oldu ki' diyebilirdi. Babası ona : ' Bir daha buraya gelmeyeceksin !' Tülay ise rengi kaçmış bir halde : " Amca biz her gün nerdeyse hep beraberiz şimdi neden kızılıyorsun ne yaptık biz ? ' dediğinde , Nilgün'ün babası : " Artık gelmeyecek kızım o şimdi nişanlı bir kız evinde otursun işlerini yapsın. Kitaplar bitti artık ." dedi.

Nilgün inanamıyordu bu kendi babasınıydı. Artık babasını Nilgün yine onu çok seven dedesine şikayet edecekti. Dedesi onu anlıyor ancak Nilgün'e kurulan bu oyunlar , bu tuzaklar onları da değiştiriyordu.

Nilgün kitabını da alıp eve koştu. Bir şeyler olmuştu babasının kafasını değiştiren . Yine ne demişlerdi, babası asla onu kırmaz hiç kimseye de kırdırmaz dı.

Evin avlusuna girdiğinde babası ona vurmaya başladı , işte Nilgün o gün babasından ilk ve son dayağı yiyordu. Buna inanmadığı gibi üzüntüsü, hayal kırıklığı büyük oldu.

Ağlayarak odasına gidip hala inanmayan gözlerle ne yapacağını bilmezken masanın üzerinde babasının ilaç poşetini gördü. Oradan aldığı bir kutu ilacı nasıl içti nasıl kendisini yatağına attığını bilmiyordu.

Şu an düşündüğü tek şey ölmektir. Babasının bu tavrı onu öyle üzmüştü ki o yalnız ölmeyi düşünüyordu.

Şimdi uyuyacak ve bitecekti her şey. Ama öyle olmadı aradan kısa bir zaman geçmiş Nilgün midesindeki bulantıdan ağrıdan uyuyamıyor o ölmesinde bu kadar zor olduğunu bilmiyordu.

Bu arada babası ilaç almak için odaya geldiğinde Nilgün'ün rahatsızlığını ancak boş ilaç kutusunu görünce anladı.

Bir anda onu nasıl alıp hastahaneye götürdü orada Nilgün'ün midesi yıkandı . Ama hala Nilgün direniyor gitmek istemiyor onu ölmeye bıraksınlar istiyordu.

Babası pişmanlıklar içinde Nilgün'e sarılıyor" kızım affet işte bu kadın var ya senin için neler söylemedi ki o an ne yaptığımı bilemedim." Bu sözlerden Nilgün biraz teselli olmuş demek ki her şey değişecekti.

Ama değişmedi her şey daha kötü oldu. Okula her gidip geldiğinde evde kavgalar bitmedi. Şimdi ise nişanlısı onu okulun kapısında bekliyor eve hep kavgalarla dönüyordu.

Nilgün her seferinde gizli kaçıp okumaya çalışırsa da bu insanlar ona hayatı zehir ediyorlardı.

Devam edecek. Aygün Deniz 26.10.2020

NİLGÜN - 4 -

Nihayet bir gün Nilgün'ü müdür beyin çağırıldığını öğrencilerden birisi haber verdiğinde yine Nilgün'ün kalbi yerinden fırlayacak gibi müdürün odasına gitti.

Babası oradaydı Nilgün'ün kaydını sildirmeye gelmişti. Nilgün yine gözyaşları döküyor babasına yalvarıyordu . 'Hani söz vermiştin baba .' Babası : ' Olmuyor kızım nişanlın istemiyor.' diyordu. Nilgün o zaman " Sen de ver yüzüğü gitsin babacığım. " dediğinde hayır yüzük atılmazdı dedi kodu olur diye, Nilgün'ü o çok sevdiği okulundan, istikbalinden ,hayatından ettiler.

Nilgün ne kadar itiraz etse o hiç bir şey yapamadı.

Böylece evlendi Nilgün . buna evlenmek değil, işkence, karanlık bir kabus,şiddet, buna bir isim bulamadı Nilgün hiç bir zaman. Nilgün kendi evindeyken ; her şey bir masal gibiydi okulu, ailesi, kardeşleri o günlerini hep özledi.

Eğer her hayatın veya her mutlu yaşantının içinde elinde hem bir sihirli değnek bulunan peri hem de çalı süpürgesi bulunan bir cadı olmasa acaba tek perili bir sihir olsa yaşantılarımız nasıl olurdu.

Yine o cadılar ne yapar eder kötülüklerini saçarlardı her mutlu insanlara veya hayatlara...

Nilgün: " belki mutlu olurum belki bu hayatın içinde mutluluğu bulurum " diye düşünmedi değil. Düşündü...

Ama ona bu mutluluğu hiç bir zaman tatdırmadılar.

Evlendiği ilk günlerde şiddet, dayak, her gün sanki bunlar yemek saati gibi devam ediyordu.

Nilgün bu olanlara bir mana veremiyor bazen o öyle çocuk, öyle saf halinde düşünüyor " acaba ben ne yaptım da dayak yiyorum " ama bunlara bir cevap bulamıyordu.

Aradan üç ay geçmişti Nilgün'ün evlilik hayatından . Bu üç ayın sonunda yine hiç suçu yokken bir şeyler bahane edilip eşi elindeki sopa ile tam burnunun üzerine vurmıştı. O gün Nilgün burnundaki acı, yüzündeki kanlarla ilk defa bir çığlık atıp yere yığılmış ağlıyordu. Nilgün her gün ki şiddette sessizce ağlar ve öyle geçerdi günler. O gün burnunun acısı ona çığlık attırdı diye evdeki her kes onun üzerine yürüyüp bağıryorlardı.

Nilgün ise kafasında bir uğultu sadece karşısındaki yüzlerin korkunç bakışını bu uğultularla seyrediyor, "Galiba ölüyorum " diye düşünüyordu. Onlar hala bir takım sözlerle Nilgün'e işkence ediyorlardı.

Aygün Deniz 28.10.2020

Devam edecek.

NİLGÜN - 5 -

Nilgün bir an kendine geldiğinde karanlık odada yerde öylece yattığını anladı. Doğrulmaya çalışırken tüm kemiklerinin sızladığını hissedip kalkamadı. "Şuradaki yatağıma bir gidebilsem" diye düşündü ama kalkamadı.

Sanki birilerinden yardım istercesine. Odaya aniden biri girerek ışığı yakdı. Gelen kişi kardeşiydi. Bazı zamanlar kardeşi onu ziyarete gelirdi. Onlar birbirini çok seven, asla kopmayan kardeşlerdi. Nilgün onu görünce kalkmak isterken kardeşi yardım edip onu koltuğa oturttu. Yüzündeki kanları görünce şok geçirdi. Lâl oldu o an. Konuşamadı otuz saniye kadar. Çok korkmuştu! Endişe ile sordu

-- Ne oldu abla kanlar içindesin" deyince Nilgün katıla katıla ağlamaya başladı...

-- Hemen git babam gelsin yoksa ben bu evden kaçacağım." dedi kardeşine.

-- Tamam biz hemen geleceğiz. Sen sakin olmaya çalış ablam, dedi ve gitti.

Aradan bir saat geçmemişti ki; babası, dedesi ve evdeki her şeyi alt üst eden kişiyle birlikte geldiler.

Babası, Nilgün'ü o halde görünce oradakilere bağırmağa başladı.

-- Ben kızımı size her gün dayak at diye mi verdim?" dediğinde Nilgün'ün kocası arsızca cevap vermede gecikmedi.

-- Al git kızını onu istemiyorum, dedi el kol işaretleri yaparak.

Nilgün'ün babası bu sözlerine karşı gözlerini kısarak öyle bir bakış attı ki damadının üzerine. Dişlerini ve yumruğunu sıkarak,

-- Madem istemiyordun; her gün benim kapımda yatıyordun kızım için! Neden...? Neden...? Ben de seni insan sanmıştım be! Yazıklar olsun sana! dediğinde damadı,

-- Kızın yüzüğü kaç defa yüzüme attı! Ben de onun intikamını aldım! der demez sinirleri boşalan Nilgün'ün babası,

-- Alçak, şerefsiz! Demek öyle ha? Haydi kızım gidiyoruz! Bir daha dönmeyeceksin bu lânet eve!..

O hırsıyla evden ayrılarak Nilgün baba evine döndü. Acaba onu rahat bırakacaklar mıydı? Gelip babasının kapısına dayanacak mıydı? Nilgün'ün kafasını yoran bu düşünce onu hasta etti ve Nilgün günlerce hasta yattı; günden güne sararıp soluyordu. Geldiği için mutluydu ama hayatı alt üst olmuştu.

Bir gün annesi onu doktora götürüp nesi olduğunu anlamak istediğinde doktor onlara kızıp bağırıyordu!

-- Siz hiç mi acımadınız şu kadar çocuğu evlendirmişsiniz? Hamile üstelik ama maalesef bebek ölmüş! Bir yerden mi düştü, bir darbe mi oldu da bebek öldü? Hemen ameliyata almamız lazım. Değilse kızınız zehirlenebilir ve ölür. Hayati önem taşıyor!..

Ruhu ve kalbi kararmış eşi;

-- Bebeği aldırırsak şikayet ederler. Biz götürelim, onlar ne yapıyorsa yapsın" dedi. Nilgün' e bir gün bile mutluluk tattırmayan ve her gününü cehenneme çeviren zalim eşinin sözünü nedense onu dinliyordu.

Nilgün'ü hastahaneden alarak baba evine götürdüler. Babası damadını çağırarak Nilgün'ü evine götürmesini istedi. Çok geçmeden de zalim kocası hiç bir şey olmamış gibi sırtarak eve geldi. Babası ile diğer odada ikili bir görüşme yaptılar. Babası, Nilgün'ün gözlerinin içine bakarak "ben onunla konuştum, korkma!" dercesine başını salladı. Babasının bakışlarına hiç bir şey demeden boynunu sola büktü. Nilgün başına gelecekleri iyi biliyordu ama atasına karşıda gelemiyordu.

Nilgün, gözyaşları arasında istemeye istemeye evine döndü Sancıları eksilmiyor, aksine artıyordu. Önceden babası ile eşinin ayarladıkları doktor bile denmeyecek biri ile anlaşmışlardı gizlice. Nilgün dahil hiç bir aile fertlerinin haberi yoktu. Babasını telefonla eve çağırarak damadı onu evden alarak anlaştıkları doktora götürerek gizlice çocuğu aldirdılar. Nilgün, ne acılar çekmişti kürtaj yapılırken. Canı çıkıyormuş sanmıştı bir ara. O kadar kötü duruma düşmüştü ki çocuğu alırken doktor kılıklı sahtekâr. O halde, acılar içinde kıvrıla kıvrıla eve gittiler. Yatak odasına bırakıp çıkıp gittiler babası ve eşi. Ona yardım edecek hiç bir kimseyi de bırakmamışlardı eve. Annesini veya kısı kardeşlerinden birini dahi getirselerdı yarasına, sancısına merhem olurlardı ama vicdanı olmayan bir eş, duyarsız bir bana olunca kaderine razı olmak zorunda kalıyordu Nilgün!

Yemek saati Akşam olmuştu. Yemek saati de gelmişti. Aç ve susuz yatağında ölü gibi yatan Nilgün'ün yataktan kalkacak mecali kalmamıştı. Evin suratsız kızı Oya, Nilgün'ün odasına çalimla girerek yatağına bir tekme attı düşman

görmüşçesine;

-- Kalk hanım efendi! Yemek hazır; yoksa yemeğini yatağına mı istiyorsun! diye ağzından salyalar akıtarak çıktı odadan.

Nilgün yemeğe değil parmağını bile oynatacak halde değildi. Yorgun düşmüş vücudu sancılar içinde kalkması zordu, imkansızdı. Oya, onun gelmeyeceğini görünce elinde tepsiyle çorba ve iki dilim ekmeği yatağın başucundaki sehpa hızla bıraktı tepsiyi. Sinirli sinirli;

-- Al ye yemeğini! dedi ve hakaretler savurarak uzaklaştı odadan.

Onun gelmediğini görünce yine ellerinde bir tepsiyi getirip yatağının yanındaki sehpa hızla vurup " al ye yemeğini " diye daha bir çok hakaretler savurup gitti.

Nilgün kafasına çalınır gibi gelen yemeği yemedi. Kalkamadı da zaten. Ertesi gün Nilgün'ün annesi geldi. Nilgün, evde olanları anlatınca, annesi her gün evden gizli gizli Nilgün'e yemek getirip o iyileşinceye kadar bu gelip gitmeler devam etti. Evdekiler ise onun her gelişinde homurdanıyorlar, memnun olmuyorlardı.

Bir kaç hafta sonra Nilgün iyileşti ama evdekiler Nilgün'ü, Nilgün'de onları istemiyordu. Böylece Nilgün'ün babasına defalarca alıp götürmesi istemesine dayanamayarak kendi evlerinin yanında bir ev kiraladı ve onları otaya taşıyınca Nilgün evdekilerin manevi baskılarından, hakaretlerinden kurtulmuş olacaktı. Sadece eşinin şiddetine maruz kalacaktı. Buna bile sevinir duruma gelmişti Nilgün. Aslında onu da sevmiyordu. Boşanmayı çok istiyordu. Babası ve annesi her zaman " sabret kızım!" demekle geçiştiriyorlardı onun boşanma isteğini.

İşte güzel günler geliyor diye sevindi Nilgün. Eşi üç ay sonra vatani görevi için gidecekti. Gün gelip eşi askere gidince Nilgün ailesinin yanına taşındı. Uzun bir süre onlarla olacağından dolayı çok mutluymdu. Gümlleyen yüzü az da olsa gülebilecekti.

Nilgün'ü bu hayat hiç rahat bırakmayacaktı. Eşi gittikten sonra okula gitmek için araştırmalar yapmaya başladı. Yarıda kesilen okulunu nasıl tamamlayabilirdi? Ama okuma hayali suya düştü. Çünkü; Nilgün hamileydi. Çocuğunun sağlıklı doğması için kendini yormayacaktı. Okula da bu nedenle başlayamadı. Artık Nilgün çocuğunu rahat dünyaya getirme hülyası ile mesut ve mutluymdu baba evinde. Yeniden eski günlerine bir müddette olsa dönmüş yine arkadaşları geliyor güzel günler geçiriyordu. Ama o arkadaşlarının her gelişinde ağlıyor onlarla okulunu özliyordu. Annesi ise ona okul konusunda moral veriyor, destek oluyordu.

-- Sen bir doğum yap kızım. Sonra ben seni okula göndereceğim." dediğinde Nilgün inanamıyordu bir bebekle okula nasıl devam edebilirdi!

Olumsuz düşüncelere başını ağrıtırken annesinin dileği gerçekleşti Nilgün'ün. Nilgün doğumdan sonra bebeği ailesinin bakacağı sevinci ile Kız Meslek Lisesinin bazı bölümlerine kaydını yaptırdı.

Nilgün çok mutluymdu, yeniden okuldaydı işte. Yeni bir okul, yeni arkadaşlar edinmişti. Sanki rüya gibi geliyordu Nilgün'e bütün bunlar. Mutluluğu tavan yapmıştı. Bütün o acı yılları sanki o yaşamamıştı. Yüzünde mavi güller açmaya başlamıştı...

Devam edecek...

Aygün Deniz

NİLGÜN - 6 -

Nilgün sanki eski günlerine geri dönmüştü. Bu elinde bulunan çok güzel günlerin ayların değerini biliyor. Her anın , her günün güzelliklerini içine sindiriyordu.

Yaşadığı dehşet olaylar ona hayatın iyi ve kötü taraflarını gözlerinin önüne sermişti.

Bu yüzden Nilgün tüm saatlerinin saniyelerinin bile kıymetini biliyor mutlu olmaya çalışıyordu. Okulda da yeni arkadaşları olmuş onlarla da güzel sakin zamanlar geçiriyordu.

İki yıl ne çabuk gelip geçmişti işte. Bu iki yıl Nilgün'ün rüya gibi geçen okul yılları... İki yılı daha vardı henüz bitmemişti okul. O ailesi ile olduğundan bu iki yılı da zorlayarak bitirmeye çalışıyordu.

Artık eşi dönmüş , onun ne kadar okula gitmesine razı olmuyorsa da Nilgün annesinin destekleri ile bu iki yılı da kurtarmaya çalışıyordu.

Böylece okulun bu süresini de Nilgün bin bir türlü zorluklarla bazen de çok güzel günlerle bitirdi. Nilgün'e kalsa o hiç bu okul yıllarının bitmesini istemiyordu. Ama o elinden gelen imkanlarla ancak bu kadarını başarabilmişti , her zorluğa rağmen.

Nilgün bu kadar acılar zorluklara katlanırken , onu nasıl bir kurtuluş çekip alabilirdi zorlu ve şiddetli hayatından. Hep düşünüyor bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

O, abisi Almanya da olduğundan mektuplar yazıyor kendisini de oraya aldırmasını istiyordu. Tabii gidecek ümidi çöktü ama ona da engeller tuzaklar kuruluyordu.

Nasılsa Nilgün 'ün bir gün hayalleri gerçek oldu, artık yurt dışı yolu o na da açılıyordu.

Bir gün eşi eve gelerek heyecanla : " Ben bu hafta bir arkadaşımın Fransa 'ya gidiyorum bunlar benim pasaport ve kağıtlarım şunları iyi sakla bana da bir valiz hazırla bir kaç güne çıkacağım .

Evet Nilgün kendisini rüyada sanıyordu... İşte yine kurtuluş yakındı. Eşi böylece gitti.

Nilgün ertesi gün evde küçük bir arkadaş partisi hazırlayıp pastalar yaptı arkadaşlarını davet etti. O gün arkadaşları ile çok güzel bir gün geçirdi . Pastanın üzerine yaktığı bir mumla o günü kutlarken arkadaşları : "Bu gün senin doğum günün değil acaba bu kimin " dediklerinde Nilgün : " İşte bu gün benim doğum günüm onu kutluyoruz" dedi. Onunla birlikte arkadaşları da mutlu oldu.

Artık Nilgün rahat bir uyku uyuyor , rahat bir kitap okuyor ve geziyorlardı. Evet Nilgün yeniden doğmuştu. Acaba bu mutluluk daha ne kadar devam edecekti.

Aradan altı ay gibi bir zaman geçmişti , Nilgün'ü de abisi Almanya ' ya aldırmaq için hazırlıklar yapıyordu. Nilgün karar veremiyor gitmekte istemiyordu ama yine onun yerine başkaları karar veriyordu.

Bir gün Nilgün kardeşi ile birlikte Berlin'e uçtu. O burada kalacağını sanıyordu... Oysa hazırlanan planları bilemezdi.

Bir müddet burada kaldı. O na burada da rahat vermediler . Fransa ' ya diye çıkan eşi ise bazı nedenlerden Fransa' ya geçememiş Frankfurt 'ta kalmıştı.

Abisi Nilgün 'e : ' Yarın hep birlikte Frankfurt 'a gidiyoruz, seni de oraya bırakıp döneceğiz.' dedi.

Nilgün se : ' Ben size gelmiştim ağabey gitmesek olmaz mı ? O ise : Olmuyor kardeşim eşin seni istiyor götürmek zorundayım.

Ve böylece Nilgün Frankfurt 'a gitti. Acaba Nilgünü burada neler bekliyordu.

Aygün Deniz 11.11.2020

NİLGÜN - 7 -

Buradaki hareketli yaşantı Nilgün'ü oyalıyordu. Sabahın beşinde yollara düşmek henüz hava karanlıkken ve çalıştığı tekstil fabrikasında hızla geçen günler,yorgunluktan bitiyordu Nilgün. Ama yine de memnundu.

Burada Nilgün günlerce gök yüzünün mavisini görmüyor akşam ise çıktıklarında yine hava kararmış , sanki o karanlık bir dünyaya adım atmıştı. Herkesin çok istediği gelmek için ne planlar kurduğu Almanya buydu işte. Buraları sevemiyordu , bazen de sevmeye alışmaya çalışıyordu. Nedeni ise yorgun bir günün sonunda kimse kimseye çatmıyordu , sessiz ve düzenli geçiyordu günler.

Nilgün de yavaş yavaş buraların monoton yaşantısına uyum sağlamaya çalışıyor çalışmak onu mutlu ediyordu. Ama Nilgün bir müddet sonra Vatanın hasretini öyle derin duymaya başlamıştı ki gezdiği her yerde küçük çocuğunun hayali gözlerinin önüne geliyor onu çok özliyordu. Çoğu akşamlar iş dönüşü telefon kulübesi önünde saatlerce sıra bekliyor bu beklemlerden bıkmıyordu. Duyacağı annesinin babasının ve çocuğunun sesi onu o gün mutlu ediyordu. İçi rahatlamış bir halde eve gidiyordu. Nilgün'e kalsa hemen dönerdi Türkiye 'ye... Ama o gidemiyor bir çok engeller çıkarıyorlar : " Seneye gideceğiz, onun için bir yıl daha sabretmek zorundasın" diyorlardı. O ise bir yıl daha katlanırım diye düşünüyordu.

Ama Nilgün ikinci çocuğuna hamile olduğunu öğrenince bir an ümitleri suya düştü ise de o doğumdan sonra giderim diye teselli buluyordu. Neden Almancıların bir türlü gidemediklerini zamanla anlayacaktı Nilgün.

Para kazanmak hırsı ve bu yıl şu yıl diye yıllar geçiyordu. Buradaki rahatlık mı, asla rahatlık yok . Uykusuz sabahlar , karanlıklarda yollara düşmek bazen sağnak yağmurlarda ıslanarak koşmak zorundaydılar ...bazen de karlara batıp çıka işe yetişmek zorundaydılar. İnsanlar burada robot haline geliyor artık kurulmuş bir makina gibi sabah işe akşam eve koşturup duruyorlardı. Yılbaşı yaklaşırken Tekstil atelyesinin Türk iş vereni bazı işçileri çıkarıyor , sonra da isterse yılbaşı geçince geri işe alıyordu. İşçiler ses çıkarmıyor bu duruma, işsiz kalmamak için kabul ediyorlardı. Bu galiba sigortayla ilgili bir durumdu. Ama Nilgün bunları bilmiyordu. O gün çıkarılan işçilerin içinde Nilgün 'de vardı. Önceleri biraz üzülseyse de sonra memnun oldu. "Aman ben de dinlenirim bıkmıştım zaten " diye avunuyordu. Nilgün'ün işten çıkarılmasına sinirlenen eşi de işten ayrıldı. Oradaki tanıdıkları ona kızdılar : ' Bak sen de çıkarsan nasıl geçecek parasız, ne yersiniz ne içersiniz ." dediklerinde o hiç aldırış etmedi. Tabi bu durum Nilgün'ü bir çok zor durumlara itecekti.

Bir iki hafta rahat geçtiyse de artık elde avuçta para kalmamış... Nilgün bu hamile halinde evdeki elde kalan çay, bulgur, salça ile idare ediyor bir müddet sonra onlarda bitince Nilgün zor durumlara düşüyordu.

Eşi her sabah iş aramaya çıkıyor Nilgün se bütün gün altıncı katta bulunan evlerinin mutfağında tüm Fankfurt'u seyrediyor bazen bundan bıkiyordu. Artık her baktığı köşeyi gözünü kapatsa bile görüyordu.

Bazı akşamlar kuzenlerine gidiyor hiç olmazsa değişik bir akşam oluyor teselli buluyordu Nilgün.

Bir gün Nilgün yine mutfağının camında hayallere dalmış düşünürken kapının açıldığını duyup döndü. Hayal görüyor sandı işte babası karşısında duruyordu. Nilgün koştu babasının boynuna atıldı öyle ağlıyordu ki, babası da göz yaşları döküyordu...

Nilgün için güzel günler gelmişti. Artık babası ile gezmelere gidiyor bu geziler Nilgün'ü oyalıyordu. Sonra birlikte yemeklerini yapıyor günler güzel geçiyordu.

Nilgün'ün babası kısa sürede burada olmasına rağmen, iş aramaya başlamış bir işler peşinde koşmaya başlamıştı. Bir gün eve gelip " Nilgün kızım bir günlük iş buldum yarın gidelim bakalım nasılmış bir günlük paramızı alıp geliriz, sonrası Allah kerim dedi.

Ertesi gün bir inşaat işine gittiler. Temizlik yapılacaktı. Nilgün duvarların alt taraflarını sildi. Şimdi tahta bir merdivene çıkıp üst tarafları silecekti... yavaş yavaş tahta merdivene tırmanmaya başladı ki oradaki işçiler kadın ve erkek işçiler onu kolundan tutup yeniden indirdiler.

"Sen in bakalım bu hamile halinde buradan düşersen ne olur."

" Biz senin işini yaparız" diye onu bir tabureye oturtular.

Böylece o günün işleri bitti Nilgün ve babası eve dönerken Nilgün : " Babacığım şu markete girelim ekmek falan alalım ." dedi.

Ve markete girdiler Nilgün sepete altı tane ekmek koymuş hala ekmekleri seçiyordu, Babası : " Nilgün kızım çok ekmek almışsın her gün taze alalım "dediğinde Nilgün : " hayır babacığım ben hepsini alacağım evde bulunsun. "dedi. Babası ses çıkarmazken gözlerindeki nemi de Nilgün den sakladı. "İçinde vah kızım sen buralarda ne hallere

düşmüşsün." diye için için ağlıyordu.

Bir çok şeyler kahvaltılıklar olarak eve geldiler. Nilgün o gün çok güzel bir akşam kahvaltısı yapmıştı babası ile birlikte.

Günler böyle geçip giderken Nilgün'ün babası kendisine bir iş bulmuş o her gün işine gidip geliyordu.

Nilgün ise rahattı. Babası yanındaydı günler huzurlu geçiyordu.

Bu günler böyle devam edecekmiydi acaba.

Devam edecek.

N İ L G Ü N - 8 -

Nilgün, her gün penceresinden seyrettiği hemen evlerinin önündeki nehri yine kaçınıcı defa seyrediyordu. İşte evin önündeki cadde orayı geçince tren yolu, tren yolundan sonra main denilen akar su.

Mainin karşısında bahçeli çok şirin evleri her gün böyle seyrederken Nilgün'ün gözleri köprüye kaydı 'işte köprü de var, ben neden bunu farketmemişim, yarın bu köprüye oradan da karşıya gidip oraları gezeceğim.' diye düşündü. Her yer nasılda ıssız ve sessizdi. Burada zaten her kes gün içerisinde iş yerlerinde olurlar... saat dört gibi caddelere sokaklara canlılık gelir. İnsan seli gibi akarlar.

Ertesi gün Nilgün kahvaltısını yapıp hazırlandı. Bu gün nehrin karşı taraflarını geziye gidecekti. Oraları hiç görmemişti, bu ıssız yerleri hiç bir korku duymadan ,düşünmeden gitmeye karar vermişti.

Ve alt kata indi, kuzeni ile karşılaştı : " Sabah sabah nereye Nilgün " diye sorduğunda ona : "Biraz yürüyüp geleceğim " dedi. Kuzeni : " çok uzaklaşma, sen henüz buraları bilmiyorsun kaybolursun " dedi. Nilgün : " tamam uzaklaşmam hemen gelirim " dedi.

Nilgün işte köprü'nün üzerindeydi , yavaş yavaş bu güzel manzarayı gözlerine sindirerek yürüyordu. Köprü'nün tam ortasında durdu bir müddet , akan mainin sularına baktı baktı sular yemyeşil , bazen de doğanın renkleri suyun içinde renk renk güzellikler oluşturmuştu. Nilgün yola devam edip karşıya geçti. Buradaki bitkiler ordusu öbek öbek renk renk çiçekler, hele o böğürtlenler hiç bu kadar büyüğünü görmemişti.

Nilgün onlardan yemeye başladı, öyle çok yedi ki elleri mor mor dudakları mora boyanmıştı. O ' yarın geleceğim bunlardan çokca toplayacağım ve reçel yapacağım " diye düşündü.

Şu an da toplayabilirdi ama onları koyacak bir kap yoktu yanında. Nilgün geldiği yollardan bu defa hızla döndü, biraz sessizlik ve ıssızlık onu korkutmuştu. Eve geldi ellerini ve yüzünü yıkadı. Ocağa çayını koydu. Çayı kaynarken düşünüyordu : " Yarın bir kap alıp o böğürtlenlerden çokca toplayayım ." diye düşündü.

Şimdi elinde çayını yudumlarken pencerede biraz önce gittiği o karşı kıyıları seyrediyordu

O akşam huzurlu bir uyku uyurken Nilgün yine rüyalarında Türkiye 'ye gidiyor tam oradaki evlerinin kapısını çalarken uyanıyordu. Bu hemen hemen her gece aynı rüyalardan. Nilgün uyanıyor gecenin yarısı hep böyle ağlıyordu. " Neden neden o kapı açılmadı hiç olmaz sa rüyada görseydim onları .

Devam edecek... Aygün Deniz 01.12.2020

NİLGÜN - 9 -

Sabah yine aynı gün, aynı şeyler Nilgün'ü bıktırıyordu. O yine kahvaltısını yapıp sonra böğürtlenler için bir kap bulup nehrin yolunu tuttu. Köprüden geçti karşı kıyıda böğürtlenlerden bir hayli topladı . Bu defa çok hızlı hareket ediyordu... onu bu ıssızlıklar korkutuyor bazen de oradaki kuş sesleri çalılıklarda koşturan yaratıklar hoşuna gidiyordu. O böğürtlenleri toplayınca geldiği yollardan hızla evine döndü.

O gün Nilgün'ü bu böğürtlenlerin reçel işi bayağı bir oyalamıştı. İşte güzel bir reçel yapmıştı.

Babası akşam eve döndüğünde birlikte yemek yerken sofraya bu reçelden de çıkarmıştı Nilgün. Babası reçeli çok beğenmiş " Bu reçeli yeni mi aldın Nilgün, çok güzelmiş kızım" Nilgün " hayır babacığım ben yaptım " diye ona olayı anlatınca babası hayli endişelendi : " Nilgün bir daha böyle yapma bak bu ıssız yerlerde ne tehlikeli şeyler olur, söz ver bir daha gitmiyorsun." Tama demişti Nilgün. O da bir korku duydu içinde.

Her şey sessiz ve tehlikesiz gibi dursa da, o dönemler çok olaylar oluyordu. Tabii Nilgün bunları bilmiyordu.

Günler sakin gelip geçerken Nilgün'ün babası bir akşam : "Kızım ben Türkiye'ye gideceğim oradaki işlerimi bırakmak olmuyor, çocuklarda beni bekliyor... "Nilgün'ün birden neşesi kaçmıştı. "Ama baba ben burada yalnızım,sen gelince her şey çok güzeldi şimdi sen gidince ben yine yalnız olacağım "diye ağlıyordu.

Nilgün " Babacığım beklesen, bebek doğunca birlikte gideriz." Dediğinde Nilgün'ün babası : "İsterdim kızım daha çok var doğuma , oradakiler de sabırsızlıkla beni bekliyor, ben de ne karar vereceğimi bilmiyorum, seni de böyle bırakmak istemiyorum... dur bakalım biraz daha kalırım belki." Nilgün masadan fırlayıp babasının boynuna atıldı. Onu öperken ağlıyordu. "Lütfen lütfen babacığım biraz daha kal." Babası ona dayanamıyordu. " Peki kızım biraz daha kalayım bakalım ne yapacağız." Nilgün o gün çok mutlu huzurlu uyudu.

Artık babası sabah işine gidiyor,Nilgün ise evde kaldığı zamanlar okuyor, bir şeyler yazıyor sıkıntılarını unutmaya çalışıyordu. Bazende çarşıya inip oradaki alışveriş kaufalarını geziyor, boş geçen zamanını böyle değerlendiriyordu. Evde ise okuyacak kitabı kalmadığı için elindeki kitapları yeniden okuyor ama böyle hiç bir zevkini alamıyordu. Bir gün orada tanıdığı bir arkadaşına kitap nereden alacağını veya nereden bulacağını sordu. O ise bir kütüphane adresi verdi, nasıl alacağını da anlattı.

Nilgün ertesi gün ilk işi bu kütüphaneye gitmek oldu. O henüz Alman dilini iyi bilmiyordu. Bazı soracaklarını öğrenip not alıp öyle gidiyor zar - zor işlerini hallediyordu. O gün de kütüphanede zorda olsa derdini anlatıp üye oldu. Kütüphanede Türkçe kitaplar bölümünü bulup oradan bir kitap alıp evine döndü. O gün bu kitabı okudu... iki gün sonra yine gidip başka kitaplar aldı, Nilgün için bu yenilik iyi olmuştu. Ama bu Türkçe kitaplar bölümü o kadar azdı ki, bir ay geçmiş Nilgün bunları bitirmişti.

Bir gün Nilgün evdeki kendi kitaplarını bu kütüphaneye götürüp hediye etmeyi düşündü. Böylece çok az olan Türkçe bölüm biraz dolacaktı.

Devam edecek...

Aygün Deniz.

N İ L G Ü N - 10 -

Böylece kitaplarını bir çantaya doldurup kütüphaneye gitti. Oradaki görevli bayana bu kitapları hediye edeceğini söylediğinde bayan : " Olmaz alamam " deyince Nilgün ona zar zor anlatıp bu kitapları o köşeye dizmek istediğini söyleyince bayan Nilgün'ün ısrarı karşısında " Egal, ne yapmak istiyorsan yap " demişti.

Nilgün hemen kütüphanenin ikinci katına çıkıp elindeki kitapları buraya dizdi. Şimdi işte bu köşe biraz canlanmış çoğalmıştı. Sonra kitaplardan birinin ön sahifesine uzunca bir yazı yazdı. Kitap okuma aşkı ile kitap okumanın önemi ile ilgili bir yazı. Sonra onları bırakıp evine döndü. Nil gün hep merak etti acaba o kitaplar okunmuşuydu...

Aradan yine bir iki gün geçmişti ki Nilgün'ün babası artık bu defa kararlı olarak hazırlığını yaptı, gidecekti. Nilgün üzgün bazen göz yaşları döküyor mektuplar yazıyor babası ile göndermek için. Arkadaşlarına, annesine, kardeşlerine mektuplar yazarak babasına verdi. Çaresizdi Nilgün bazı istekleri olmuyor elinden bir şey gelmiyordu.

Bir sabah babası ile evin önünden geçen tren yoluna indiler. Türkiye trenini beklemeye başladılar. Nilgün ağlıyor babası onu teselli etmeye uğraşiyor. "Yine geleceğim kızım üzülme, bir gidip evdekilerin ihtiyaçlarını karşılayayım iş yerimi kontrol edeyim gelirim." O zaman Nilgün biraz teselli oluyordu : "Söz mü babacığım gelecekmisin" " Tabii kızım inşallah gelirim"

Tren gelmiş Nilgün bir türlü babasının ellerini bırakmıyor ağlıyor ağlıyordu. Babası da ağlıyordu. Böylece ayrıldılar. Nilgün evine döndü günlerce göz yaşları döktü. Çaresiz her acıya her ayrılığa dayanmak zorundaydı.

Evet insanlara ne sonsuz bir dayanma gücü vermişti Allah. Nasıl bir zorluklar içinde olursa olsun içinde bir ümidi oluyordu yaşamak dayanmak için. Bir yerde bu Nilgün 'ün Vatan hasreti bir gün Vatanına oradaki sevdiklerine kavuşmak isteği onu ayakta tutuyor ve dayanıyordu.

Bir de yakında doğacak bebeği için her şeye katlanmak zorundaydı. İşte yeni bir uğraş onunla avunup mutlu olacak, sıkıntılarını ona unutturacak bebeği.

Aylar geçti, biraz mutlu, bazen de göz yaşları ile ama hep dayanmak için içindeki umutlarla yaşadı Nilgün. Bir pazar sabahı yine heyecan ve koşturmalarla hastahaneye gitti. Öğle üzeri on ikiyi beş geçiyordu bebeği doğdu. Bir hafta hastahanedede rahat geçirdi günleri... sonra eve döndüler.

İlk zamanlar Nilgün biraz zorlandı ise de bebeğin bakımında, sonra her şeyine alıştı. Artık Nilgün boş günlerdeki üzüntülerini unutmuş , bebek bakımının bütün gününü alması ona boş bir saat bile bırakmıyordu.

Aradan bir kaç ay geçmiş Nilgün, oturdukları bu evden bebeğin bazı durumları için çıkmak zorunda kalmışlardı. Nilgün'e kalsa çıkmaz burada idare ederdi, ama burada böyle mecburi idi.

Sonra şehirden biraz uzak bir eve taşındılar... burası daha da büyük bir evdi. Nilgün hangi penceresinden baksa bir başka güzellikle karşılaşıyordu. Ama geceleri öyle olmadı, ormanlarla kaplı evin çevresinde karanlık ve korkulu manzaralar görüyordu Nilgün. Çoğu zaman bebekle zaman geçtiği için bu pencerelere artık takılmıyordu .

Aygün Deniz 17.12.2020

O SABAHLAR..

O sabahlar bahar kokuyordu. Yeşildi anılar umutlar yürekteki tutkular ak aktı.

O sabahlar leylakların ıtriyle sarhoştı şendi. Mor mor salkımları ile süslenmişti evren. Mutluydu leylaklar alabildiğine... mutluydu dallar ağırlıkları ile.

O sabahlar mutluluk kokuyordu, pembeydi evren alabildiğine toz pembe. Güller açmıştı taptaze şebnemleri üzerinde... Gülün bahar için sevinci göz yaşları olmalı diyorum şebnemler.

Umut dolu, renk dolu, neşe dolu o sabahlara ansızın sisler çöktü, yağmur yağdı... Gaddar bir el uzandı kopardı gülü , leylakları, dallarından insafsızca.

Bülbül uçuverdi son defa göz yaşlarını güle bırakarak. O sabahlar elinden alındı özgürlüğü gülün .

O sabahlar ; güzel kokuluydu baharlar... yeşillikler umut doluydu. Güneş hep ısıtacaktı evreni ...

Ama ama o gaddar eller ... o gaddar eller, nasıl gülleri leylakları kopardıysa dallarından işte öylesine kopardı çekip aldı kalplerden umutları ... kanatırcasına acımasız ve katı.

Şimdi sabahlar hep sisli , rüzgarlı , umutsuz . Dallar kuru , yapraklar sarı , kalplerde bir tek umut bile yok !

O sabahlar güzeldi , o sabahlar umut doluydu , o sabahların taze umutları da yok artık...

Aygün Deniz Eski bir hatıramdan.

SEVGİLİLER SEVGİLİSİ NE

Bu günün güzelliğini ve her günün güzelliğini kutluyorum.

BU GÜN SEVGİLİLER SEVGİLİSİ O, PEYGAMBER'E SELAM OLSUN...

KALBİMDEKİ SEVGİLİYE... SELAM OLSUN...

Bahar sesleridir gelişi karın
Bülbül sesleridir açışı gülün
Gelmen, Baharı getirir gözlerime
Ellerindeki mis kokulu güller
Uyandırır bülbülleri şen ötüşü ile
Sevgi gününe , sevgiyle güle...

Aygün Deniz 14.02.2021

SON ÜMİT BİTİNCE..

Hava hafif rüzgarlıydı. Kaldırım taşlarında yapraklar kağıtlar uçtu...oysa Sonbahar değildi.

Birkaç yeşil yaprak düşmüştü, rüzgardan olsa gerek, bu gün hava çok rüzgarlıydı.

Bu sırada karşı kaldırımda kayıtsızca yürüyen genç kızın saçları yüzüne doğru uçuşuyor, yürürken önünü göremiyordu. Bakışları dalgın , saçları dağınık, saçlarını gözlerinden çekip gök yüzüne baktı. Gök yüzü hafif bulutlarla kaplıydı. Bazı yerleri ise yağmur yüklü bulutlar sarmıştı. "Biraz sonra yağmur yağacak " diye düşündü... Gök yüzünde bir şeyler arar gibi bir daha bakındı. İçini çekti... gözleri nemliydi "Ah tek bir mavilik bile yok ... şu yağmurda yağmasa " O hep , yağmur yağacak zamanı böyle derdi. Yağmurun gelmesi havanın bozukluğu canını sıkardı genç kızın. Ama yağmur yağınca da onun camları okşayan , saçlarını ıslatan , yüzünü yıkayan damlalarından çok hoşlanırdı.

"Yağmur ıslatmadan gideyim "diye düşündü. Bir saattir kitapçılarını dolaştığı bu caddeye bir daha göz gezdirdi. Yoktu ! " Ahh... Allah'ım bir görsem onu" diye nemli gözlerle aramaya devam etti. Ağlamamak için zor tutuyordu kendisini. Bir kitapçı dükkanının önünden geçerken yine gözleri kitaplara takıldı " şunların hepsini okusam bir gün " diye düşündü.

Otobüs durağına geldiğinde , otobüsü kaçırdı. Biraz kızdı, sonra biraz da memnun beklemeye başladı. Gözleri karşı caddelerde geziniyor aradığını göremiyordu. Üzgündü çaresizdi genç kız. Hızla içini çekti dudaklarından adeta bir hıçkırık yayıldı... Onu umutsuzca sevdiğini düşündü ... yanında duran bir adam , bu genç kızın neden böyle içini seslice çektiğini anlamak ister gibi yüzüne baktı .

O bu bakışları fark ederek arkasını döndü adama. Off !.. beklemek de ne zor şeydi. Tıpkı sokaklarda görürüm diye aradığı, beklediği sevdiğini göremediği gibi.

Hava iyice can sıkıyordu. Yağmur yağıp yağmamak arasında bocalıyordu sanki ve hafiften çiselemeye başladı. Genç kız yüzünü gök yüzüne kaldırıp bu damlaları yüzüne içirmeye başladı. Bu arada gözlerinde biriken damlalar da yağmur damlaları ile birleşti. Yüzünden yağmurun soğuk suları ile sıcak göz yaşları aktı aktı.

Aradan dakikalar uzadı uzadı derken nihayet geçti bu sıkıcı zaman beklemeleri. Otobüs görünmüştü durağa iyice yaklaştı , parasını hazırladı.

Otobüste giderken yine gözleri yolları ,caddeleri tarıyor, gözleri onu arıyordu. Şu an göreceksin olsa otobüsten yeniden inip ona koşardı.Ama ümitleri bu gün de boştu.

Eve dönerken gözleri yeniden yeniden taradı sokakları. Sessizce kapıdan girip yürüdü...sonra odanın kapısını hızla vurarak içeri girdi. Çocuklar bahçede oyun oynuyorlardı... annesi neredeydi acaba, belki o da komşudaydı.

Çocukların gürültüleri iyice moralini , onları sokağa gönderdikten sonra üzerini değiştirip rahat bir kıyafet giyinip bir müddet masaya başını yaslayıp öylece yattı. Sonra bir defter ve kalem alıp yeniden oturdu ... bir şeyler yazıp yazıp durdu.

Yeniden kalkıp çaydanlığı ocağa koydu.

Çayını yudumlarken yine gözlerine yaşlar hücum etti. Yaşlar indi durmadan yanaklarından. Camlardaki, biraz önce yağın yağmurun damlaları da onun göz yaşları gibi duruyordu birer inci tanesi gibi.

O, defterine yine bir şeyler yazıp bıraktı.

Hava açılıyor bulutlar dağılıyordu. Yarın tekrar gitmeye karar vererek bahçeye çıktı, oradan da terasa ... işte akşam ezanı okunuyordu , dudakları mırıldanarak dualar ediyordu. Yeniden yaşlar belirdi gözlerinde. O şu an öyle umutsuzluk içindeydi ki. Nasıl kurtulmalıydı , nasıl çıkılmaz derdinden. Hayır hayır kurtuluş yolu yoktu.

Yatağına yattığında bir türlü uyku tutmadı.Tekrar kalkıp bir ilaçlar aradı uyumak için bulunca da onları alıp yatağına uzandı. Ertesi gün onu görecekmeydi acaba , sanki görürse ne diyebilirdi.

Neye yarardı ki zaten söylese de . Gözünden taşan sıcak yaşlar yastığını ıslattı.

DEVAM EDECEK..

SON ÜMİT BİTİNCE (SON BÖLÜM)

Ertesi gün hava güzeldi. Yürüdü yine derbeder hayatından bıkmış, gözleri yaşlı, çaresizce yürüdü. Yürürken taşlara vuruyor onları bir tarafa savuruyordu.

Onu gördü bu gün ... uzun uzun acılarını anlattı ona, ıstıraplarını anlattı. Ama bir çıkar yolu yoktu ikisinde . Ayrılmak zorundaydılar. İmkani olmayan bir aşkı bu.

Genç kız için yaşamanın anlamı kalmamıştı. Bitmeliydi bu hayat... o böyle düşünüyordu. Oysa bilseydi , hayatın ne güzellikleri doğar bunun yanında ne çekilmez kahırları olurdu. O henüz bunları bilemeyecek kadar genç, hayır çocuktuktu.

Ondan ayrılıp veda edip yürüdü, sokaklar göz yaşlarının perdelediği yüzünde sisler içinde görünüyordu. Eve geldiğinde bir karar vermişti artık bitmeliydi her şey. Yaşamak, acılar, göz yaşları, isyanlar bitmeliydi.O gün her şeye daha yakın oldu, içinde bitmeyen sevgileri, sevdiklerini bir daha görememenin acısını duydu içinde. Yaşamak güzeldi her şeye rağmen... ama acılar onun yaralı yüreğini yeniyordu.

O akşam ertesi akşam düşündü, bir çıkar yol bulamadı , yalnızlığına acılarına.

Daha ertesi akşam kararı kesindi. Yaşamak istemiyordu, yatağına uzanırken eline doldurduğu ilaçları tek tek indirdi midesine...

Artık uyuyacak ve bir daha uyanmayacaktı. O böyle düşünüyordu. Ama öyle olmadı dayanılmaz acılar çekerken ölmenin bu kadar zor olduğunu bilemezdi.

Sonra kendisini bir hastahananın ilaç kokan havasında buldu... ne zaman gelmişti, kim getirmişti. İşte kolunda serum ve yanında babası ve diğerleri...

Kurtulmuştu ölümden . Bir an sevindi ölmediğine...

Belki bu bir mucizeydi, hayata dönüşü. Babası ağlıyor kızının elini iki avuçları arasında sıkarken ona : "Kızım yavrum ne oldu sana ... şimdi bak iyisin , hadi toparlan seninle o çok sevdiğin şehre gideceğiz, kafamıza göre gezip tatil yapacağız , ister misin ? O, "isterim babacığım hemen gidelim "

Yalnız sanıyordu kendisini , oysa işte en büyük desteği babası yanındaydı. Hayat her şeye rağmen güzeldi.

Aygün Deniz 21.02.2021

NOT : Bu hikayem ilk denememdi. Orta okul son sınıfta sınavlara koştururken yazmış sonra bir gazetenin hikaye köşesine göndermişim...üç bölüm halinde yayınlanmıştı .

TUVALETEN KORKAN ADAM

Adamın biri gece tuvalete gitmeye korkarmış. Onu karısı beklermiş her gittiğinde. Karısı bir gün bıkmış adamı her gece beklemekten, kocasını tuvalette bırakarak eve girmiş.

Not : O zamanlar evler avlulu ve tuvaletler bahçede imiş.

Adam bir seslenmiş iki seslenmiş karısı yok, gitmiş. Adam çıkmış ki kimse yok avluda o zaman adamın korkudan ödü kopmuş. Böyle olunca adam bir cesaretlenmiş ki hemen kümesten cebine yumurtaları doldurup başını alıp dağa gitmiş... bakmış ki bir kulübede ışık var şöyle içeri bir göz atmış içerisi devlerle dolu. Devlerde bu sırada kokuyu alıp : " Ooo insan eti kokuyor burada" demişler. Adam korkusuz ya, hemen içeri dalmış... Onlarla konuşmaya başlamış ... devler ise : " İnsanoğlu senin burada ne işin var " demişler. Adam ise : " Sizi şimdi bu taş gibi sıkır suyunuzu çıkarırım." diye elindeki yumurtaları sıkıp duruyormuş. Devler korkmuşlar. " Bu çok kuvvetli birisi bizi öldürür onu kandıralım bakalım ne yapacak." Diye ona bir uzun halat verip : " Bize dağdan odun getir."

Adam halatı alıp gitmiş, halat çok ağırmış adam zorla taşıyormuş. Halatı ağaçlara bağlamış, dağlara sarmış . Akşam olunca adam gelmemiş . Devler aralarında bulunan arkadaşları topal devi adama bakmaya göndermişler. Topal dev dağa gelip bakmış ki adam ipi ağaçlara dağlara sarıp duruyor... dev mağaraya dönüp onlara : " Bu adam dağı sarıp eve getirecek çok kuvvetli bu adam diye yine korkmuşlar.

" Biz buna yarın daha ağır bir iş verelim de ölsün " demişler. Ertesi gün " al sana kırk tane tuluk bunları su ile doldur da getir " demişler. Adam tulukları alıp gitmiş onları üfürerek hava ile doldurmuş yalnız bir tanesine su doldurmuş. Tulukların hepsini oraya getirip su olanı içip diğerlerini de içer gibi yapmış. " Of ben çok yoruldu bu yüzden bütün suları ben içtim." Onlar da bütün suyu içti bu adam çok kuvvetli biz bunu evine gönderelim kurtulalım bundan " demişler.

Ertesi gün topal devin sırtına adamı çıkarıp " hadi bunu evine götür de kurtulalım" demişler.

Topal dev onu sırtına almış anti fıs anti fıs diye diye eve varmışlar. Dev öyle yorulmuş ki" biraz dinleneyimde giderim "demiş. O sırada evin küçük oğlu havada uçup duruyormuş tabii devin üflemesinden uçuyormuş çocuk.

Dev ise : " bu çocuk niye böyle uçuyor ki" deyince onlar : " bu çocuk bıçak arıyor seni kesecek " demişler.

Dev durur mu arkasına bakmadan kaçmış oradan.

Evin babası da korkusuz bir adam olarak hep birlikte mutlu yaşamışlar.

NOT : Korkanlar için örnek bir hikaye.

Bu hikayeyi Berlin'de abimler de misafirdim... aşağı kata inmem gerekiyordu bir akşam, o sırada kar yağıyor ve rüzgarın ıslığı bana korku veriyordu, alt kata inmeye korkunca bana bu hikayeyi anlattılar.

O günün hatırası şimdi ağabeyim yok. O günlerin anısına...

GURBETİN KARANLIK SOKAKLARI

GURBETİN KARANLIK SOKAKLARI

Birtanem

Yine bütün yalnızlığımla dökülürken bu gurbetin sokaklarına bir bıkkınlık içinde geçiriyorum günleri. Bu günlerde , her sabah rastladığım bir Alman adam, her geçişte 'Morgun' diyor...(Yani Günaydın) Yüzü bazen korkutuyor beni , neden mi ? Bir kitap okumuştum "Treblinka Cehennemi " adlı . Bu kitapta Hitlerin masum insanlara yaptıkları işkenceleri ve onları gaz odalarında boğup daha canlı iken fırınlara atıp yaktıklarını anlatıyordu.

Bu kitapta anlatılanlar müthiş korkunç...İnsanlara çocuklara bu kadar vahşet hangi tarihte varmıştı acaba diyorum. Ama işte gerçek, işte görülmüş bir gerçek .

Bu yüzden bu memleket korkutuyordu beni. Belki şimdi böyle bir olay yok ama şimdi de yabancı düşmanlığı var. Yollarda saldırılar oluyor bazen yine korkuyorum.

Ama içimdeki inançlar, dualar var ya, Allah koruyor beni.

Birtanem,

Eve döndüğüm zaman duvara astığım bayrağım oradaki resimler, biraz beni avutuyor. Bazen içim ayrılığın acısı ile öyle dolu ve yorgun geliyorum ki, önce bunlarla konuşup, yani resimlerle... biraz teselli buluyor sonra hemen yatıyorum. İyi ki uyuyorum. Yoksa dayanılmaz acılar beni yaşatmaz ! Şimdi bu satırları yazarken ellerimin ve gözlerimin nasıl yandığını bilsen.

Allah insanlara ne kadar dayanma gücü vermiş. Yoksa bu kadar acıya yorgunluğa nasıl dayanılır.

Birtanem,

Belki bu satırları artık sana yazamayacaktım. Neden mi ?

Bir akşam üzeri yine yorgun eve dönüyordum. Yolun ortasında yürüyordum nasıl oldu bilmiyorum bir kadın hem de epeyce yaşlı bir kadın bir anda kolumdan nasıl kapıp beni kenara attı, ikimiz birden savrulduk... Tramvayın altında kalmaktan kıl payı kurtulmuştum.

Evet beni her an koruyan biri vardı.

Birtanem,

Bazı hafta sonları bizden epeyce uzak olan bir yakınımıza gidiyor, erken dönemezsek orada kalıyorduk. Bilsen bu günlerde bu değişiklik bana iyi geliyor mutlu oluyordum.

Bu eve gelince kendi aileme kavuşuyordum sanki... evde beş tane kız çocuk vardı.

Onlarla birlikte aynı odada yatıyor ve bilsen o günüm bambaşka geçiyordu. Sanki bayram günü gibi. Zaten bayramlarda da onlara gidiyorduk. Başka kimsemiz yoktu buralarda.

Zaten gurbetin yalnızlığında eğer bir yakının varsa işte bu büyük bir şeydi. Hasret dolu yüreğine birazcık umutlar doluyor , mutlu oluyordum.

İşe gidiş geliş son hızla devam ediyordu. Sabah altıda iş yerini açıyordum ve sekiz buçuğa kadar burada yalnız çalışıyordum, çalışanlar gelinceye kadar.

Bu sabah saatlerinde işleri yaparken bir kaset dinliyor, onu dinlerken kahvaltımı yapıyor, her duvarı camlarla kaplı bu iş yerinde çarşının en işlek caddesinde etrafı seyrederken bu iki buçuk saat bana ait oluyor bu saatlerimi seviyordum. Sonra arkadaşlarım tek tek geliyor ve iş yorgunluğu başlıyordu.

Böylece arkadaşlarımdan destekleri , onlarla geçen bütün günüm iş yoğunluğu beni oyuyor böylece günler biraz mutlu geçiyordu.

Gurbetin soğuk buz gibi akşamlarından sımsıcak sevgi ve selamlarımı yolluyorum birtanem. Yine o hicran şarkı ile birlikte : "Gurbete Düştüğüm Günlerden Beri"

"Ömrümün Öksüzdür Zevki Kederi."

Aygün Deniz 12.04.2021

NİLGÜN - 11 -

Bebek yedi aylık olduğunda o da artık çalışmak için iş bakıyor, yalnız bebek ile nasıl bu işi yürütecek onu nasıl bir yere bakıcıya verecekti.

Yine tekstil işine başladı Nilgün. O gün bir arkadaşının tavsiyesi ile İtalyan bir bakıcıya bıraktı. O gün Nilgün için çok zor bir gündü. Bebeği ilk defa bir yabancıya bırakmış ve çok tedirgin çalışıyordu... Nihayet akşam olunca bebeği eşi almaya gittiğinde Nilgün de dış doktorunda randevusu olduğu için oraya gitmiş bebeği ve eşini orada bekliyordu. Bebek geldi evet gelmişti ama çok kötü bir halde buldu çocuğu. Çocuk ağlamaktan yüzü gözü şişlikler içindeydi. Tüm giysisi ıslaklıklar içindeydi. Nilgün ağlamaya başladı : "Ne olmuştu bu çocuğa bu nasıl bakmak ve bütün gün ağlamıştı çocuk ve bakılmamıştı "

Kontrol bitince çıktılar doktordan. Nilgün yol boyunca ağladı. Sonra yol üzerindeki bir arkadaşına uğrayıp bebek için yeni bir bakıcı sordu onlara. Arkadaşı hala ağlayan Nilgün'ü teselli edip ona : " Bak bizim burada bir bakıcı var ve hem de yabancımız değil, ona soralım " dedi. Nilgün kabul etmiş ve hemen de bu bayana gidip konuştular. Tabi Nilgün bu defa tüm şartlarını isteklerini bakıcıya sayıp o da kabul edince ertesi gün gelmek için anlaşış ayrıldılar.

Artık Nilgün içi rahat işe gidiyor dönüşte bebeğini en güzel şekilde bakılmış ve mutlu buluyordu. Bu böylece altı yedi ay devam etti. Nilgün tüm yorgunluğuna rağmen mutlu işe gidip geliyordu. Ama Nilgün yine birilerinin kurduğu planlardan habersiz... Bebeği Türkiye'ye göndermeye karar vermişler ve bunu Nilgün'e anlatıldığında o asla kabul etmemişti. "Gerekirse işe gitmem ama çocuğuda bırakmam " diyordu. Onu dinleyen kimdi.

Bir gün bebeği Berlin'den gelen Nilgün'ün kardeşi ile Türkiye'ye yolladılar. Bu yollamak değildi ... bebeğin kaçırılışı idi...

Nasıl mı ?

Bir hafta sonu Nilgün'e gelen kardeşi ve eşi küçük bebekleri o akşam Nilgün'lerde kalıp ertesi gün Türkiye'ye gideceklerdi. O akşam Nilgün'e sorduklarında o kabul etmedi..." Asla " diyordu.

" Hayır bunu benden asla istemeyin" dediğinde tamam dediler. Nilgün o gece bebeği ile odasına çekilip huzurla uyudu. Nereden bilecekti her kes onu en can alacak yerinden vuracaktı.

Ertesi sabah Nilgün ve bebeği uyurken bebeğin tüm eşyalarını arabaya yerleştirilmiş kahvaltıdan sonra da evin bahçesine inip Nilgün onlarla vedalaşıp bir de Türkiye'ye hediyeler yolluyordu. Bebek Nilgün'ün kucağında onlarla vedalaşırken yengesi : " Bebeği alabilirmiyim bakalım benim bebekle anlaşacak mı " diye bebeği arabaya yatırdı. Nilgün nereden bilecekti arabaya bıraktıktan sonra alel acele vedalaşıp arabaya geçtiler. Nilgün arabanın kapısına uzanıp bebeği almayı düşünürken araba hızla dönüp yola koyuldu.

Nilgün bir şaka sanıp araba bir tur atıp ona bebeği verecekler sanırken oysa araba hızla yola koyulmuştu. Nilgün koşmaya başladı arabanın arkasından koşuyor ve sesleniyor bağırıyordu :

"Geri dönün ne olur geri gelin." Ama onu dinleyen kimdi ?

Böylece bebeği alıp gittiler... Nilgün çekilmez bu gurbet acılarını bebeği ile unutmaya çalışıyordu. Onu bile çok görmüşlerdi Nilgün'e ...

Artık Nilgün yaşayan bir ölü gibiydi. Konuşmuyor ,yemiyor ,içmiyor ,bebeğinin eşyalarına sarılıp öyle ağlıyor, öyle uyuyordu.

Böyle acılarla geçemezdi günler, aylar. Nilgün yine kendi acılarına kendisi bir teselli bularak yaşamaya çalıştı... "Ayakta kalmalıyım dayanmalıyım, bir gün onlara kavuşmak için. Türkiye'ye ulaşmak için dayanmalıyım" diyordu.

Her şeye rağmen tüm gücü ile çalışıp günlerini işi ile evi arasında koşturup böylece acılarını içine gömüp unutmaya çalışıyordu. Ama onun unutmacağı tek şey vatani ve çocukları idi.

Devam edecek.

Aygün Deniz 21.04.2021

NİLGÜN - 12 -

Nilgün artık günleri sayıyor ,ayları sayıyordu. O na bir yıl sonra gideceğiz demişler,bir yıl daha sabret, sabır etsin veya etmesin ne fark ederdi ki beklemek zorundaydı... gidemiyor gidecek yolları bilmiyor bilse bile hiç parası yokken nasıl gidebilirdi ki.

Her sabah işe koşturuyor, akşamları ise ; her işçi dört veya beş altı gibi evlerine geliyorsa Nilgün akşamın dokuzu gibi evde oluyordu.

O'nun işi neden mi böyle idi... O sabah on bir beş otobüsü ile kendi şehrinden uzak bir bölgeye gidiyor akşam saat altı da işten çıkıyor değiştirdiği üç otobüs ile ancak eve varıyordu.

Bu işi uzak olsa da rahat olması onu mutlu ediyordu. Bir cafe de çalışıyor ve buradaki arkadaşları ile de gayet mutlu ve iyi idi...

Nilgün içindeki ayrılık acısını unutmaya da işin yoğun koşturması ile oyalanıyor zamanı böyle geçiriyor dayanmaya çalışıyordu.

Aylar geçti bu tempoda işler devam ediyordu. Nilgün fazla Alman dilini bilmiyordu iş yerinde ise tek Türk kendisi idi. Ama oradaki yabancılar da bu konu da ona çok yardımcı oluyorlardı. Nilgün ise tüm gücü ile öğrenmeye çalışıyordu.

Bir yıl geçmişti aradan. Yine Nilgün otobüste yol boyu bir şeyler okuyor bu da onu oyalamıyordu artık usanç gelmişti her gün ki bu yollardan. Oysa ilk zamanlar bu yolların güzel manzaraları onu oyalıyordu. Öyle ki bu yolların resmi artık beynine resmedilmiş gibi her dönüşte neleri bulacağını biliyordu.

İşte böyle bir günde iş yerinde iki üç saat kadar çalışmıştı ki şef: " bu gün eve gidebilirsin ve on gün işe gelme iş yerini Frankfurt'a taşıyacağız" deyince Nilgün sevinsin mi üzülün mü bilemedi.

Sevinmesi iş yerinin kendi bulunduğu yerlere gelmesi, üzüntüsü ise acaba işine son mu verildi diye. Ve böylece Nilgün evinde dinlendi gezdi okudu, ne kadar özlemişti böyle boş zamanları.

Nilgün on günün sonunda verilen adrese gitti. Evet işte cafe karşısında duruyordu , sanki oradaki iş yeri uçup gelmiş gibiydi... Cafeye girip şefi buldu şefi onun geldiğini görünce " Bu gün işe başlayabilirsin istersen " deyince sevinmişti Nilgün.

Artık Nilgün sabahları üç otobüs değiştirip tren garının yanındaki Neusenburg otobüslerine koşturmuyor akşamları ise dokuz değilde yedide evinde oluyordu. Bayramları ise daha geç geliyordu. Almanya'nın bayram günleri yoğun çalışılıyor ve cafeler geç kapanıyordu. Nilgün artık işine yürüyerek gidip geliyordu. Otobüslere koştuktan kurtulmuştu.

Devam edecek...

Aygün Deniz 01.05.2021

NİLGÜN - 13 -

Nilgün kendini şanslı hissediyordu. Çünkü; iş yeri evine en yakın bir yerde olması idi. İlk defa böyle bir şans yakalamıştı evine yakın olması. Uzak mesafelere gitmeyeceği, yorgunluk hissetmeyeceği için mutlu oluyordu. Aktarmalı otobüslerle uzaktaki iş yerlerine gitmek ona ızdırap veriyor, istemeye istemeye işe gidiyordu. Haliyle de iş de verimli olamıyordu. Akşam eve döndüğünde de yemeğini bile yemeden atıyordu yorgun vücudunu yatak odasının demir karyolasına.

İşine her sabah saat on'da gidiyorken eline geçecek paranın kendisine yetmeyeceğini düşünerek bürolarda, bankalarda sabah işi bulması gerektiğine kararına varıyordu. Memlekette bakacağı canları vardı. Durumu iş alanlarını iyi bilen komşusu Ülkü hanıma durumu anlattı bir akşam evde çay içerlerken. Ülkü, Nilgün'ü çok seviyor, ne dese hatırandan çıkmayacak kadar değer veriyordu ona. Ertesi günü Ülkü hemen iş aramaya başladı. Çok sürmeden yine eve yakın bir iş yerinde temizlik işi bulmuştu. Nasıl sevinmişti Nilgün? Mutluluğunu bir kafede kahve içerek teşekkür etti Ülkü'ye. Artık ikinci bir iş yeri vardı. Üç saatlik temizlik sabah işi onu yoracak olsa da mecburiyetten dolayı memnundu. Nilgün, sabahın beşinden akşamın altısına kadar koşuşturacaktı artık.

Ondaki çalışma hırısı yüreğindeki acıları az da olsa dindirebilmektir. Ayrıca Vatan ve memleketindeki annesine babasına, kardeşlerine ve candan okul arkadaşlarına olan hasretini yatıştırabilmektir. Onun için gurbetin koşulları zor ve ağırdır. İnsan kendini sanki Gulak Takım Adalarında esir gibi hissediyordu. Çalışmak... Çalışmak... Memlekette bu kadar çalışılsa Türkiye Almanya'dan bile çok zenginleşeceğini düşünürdü bazen başını yastığa koyduğunda...

Her gün sabahın beşinde yollara düşüyordu Nilgün şikayet etmeden kendi kendine! Hatta bazen yarım saat fazladan uykuda kalsa; "işe geç kalırım" diye kahvaltısını bile yapmadan apar topar evden dışarı çıkardı. İşine gidinceye kadar kaç kez uyku sersemliği ile esniyordu yollarda. Sabah erken kalkışları memleketteki sabah durumlarını anımsıyordu. Memlekete vardığında yatağında keyifle sabahın onuna kadar uyuyacağını, sonra da ailesi ile bal tadında kahvaltı yapacağını hülyaları ile avunuyordu. Bunun mümkün olup olmadığını zaman gösterecek, vuslat gerçekleşecek miydi? Kafasını meşgul eden sıkıntılar buna izin verecek miydi?

Nilgün dopdolu temposu ile çalışırken bir gün Cafede şefi Nilgün'ü çok yorgun hissedince yanına çağırarak oturmasını istemiş; birlikte çaylarını yudumlarırken Ona "Neden seni çok yorgun görüyorum ben Nilgün" deyince, O'da başı önünde eğik, kısık sesle " Sabahları ek işe gidiyorum şefim ihtiyacımdan dolayı! " deyince Şefi, Nilgün'ün yorgun gözlerine bakarak bir teklif yaptı. Dedi ki O'na " Kafeye erken gelip burada temizlik işini yaparsın, masaları düzenlersin ve dışarıdaki yerimizin alanındaki çiçekleri sularsın.. Bundan böyle gel burada çalış! Böylece aynı iş olduğu için de o kadar yorgunluk çekmezsin!" Nilgün o an şefinin boynuna atılmak istedi. Kanatlanıp uçacak gibi oldu. Yorgun gözleri çakmak çakmaktı. Böyle bir beklentisi yoktu, çok şaşırmıştı da... Teklifi gülümseyerek hemen Nilgün kabul etti . Onun için daha iyi olmuştu burası. Şefi hemen sabah ki işinin bürosuna telefon ederek çıkışını istedi ve çalıştığı günlerin ücretini banka hesabına yatırmalarını tembihledi. O günden sonra her sabah neşeyle kafeye gelerek memleket türküleri söyleyerek işini yapıyordu gamı, kederi başından def ederek! İş bitince de kafede kahvaltısını iç rahatlığı ile yapıyordu.

Kafenin açılış saati başladığında müşterilere en iyi hizmeti verebilmenin yarışı başlıyordu iş arkadaşları arasında. Kafe kapanıp eve döndüğünde hiç yorgunluk hissetmiyordu. O nedenle erken yatmayı unutmuştu bile. Odasına çekilerek günlüğünü açıyor, uykusu gelinceye kadar yazılar ve şiirler yazıyordu. Ve yatağına uzanarak geleceğin hayalleri ile uykusuna dalıyordu...

Devam edecek...

Aygün Deniz 25.05.2021

TÜLAY'IN MEKTUBU

O gün bana Almanya'dan Tülay mektup göndermiş ve ben sevinçten uçarak bahçemizin bir köşesindeki dut ağacına tırmanıp mektubu orada açmıştım ,mektup şöyle başlıyordu:

" Canım G...yım.

Mektubuma başlamadan önce Tanrı selamlarını sunar gözlerinden öperim.

Göndermiş olduğun güzel kartı aldım. Çok çok teşekkür ederim. Ama bizden mektup alamadığını yazıyorsun. Bu benim sana dördüncü mektubum. Hala aldığına dair bir cevap göndermedin.

Bir tane Güllü'lerin mektubunun içinde yazdım sana o mektuptan cevap bekliyorum senden... Fakat birden hiç mektup gelmiyor deyince öyle şaşırdım ki sorma. İki ay sonra evleneceğini yazıyorsun mutlumusun ? hiç sanmıyorum sen hep okumayı istiyordun , şu sıralarda öğretmen okuluna gidiyordun nereden çıktı evlilik ? Ama belki sen istiyorsun bilemiyorum. Çünkü senin duygularını biliyordum. " Ölsem okurum " diyordun , ne oldu sana... sakın okulunu bırakma.

Bakalım evlenince bize mektup yazacak mısın yoksa unuttur musun bu seni çok seven kardeşini. Ama unutmanı istemiyorum.

Fotoğraflarını bekliyorum göndermeyi unutma... ben öbür mektubumda sana resimlerimi göndereceğim.

Bu mektubumu alır almaz bana hemen yaz, olur mu çok endişe içindeyim.

Hasta olduğumu duydum , neyin var ? geçmiş olsun.

Anneler sizleri, anneleri çok özlemiş çok selamlar gönderiyor. Bazen ağlıyor 'o güzel günleri özledim' diyor.

Annem annelere çok selamını gönderiyor.

Tekrar selam G...yım . Gözlerinden öptüm. Bu mektubu aldığı gün hemen cevabını yaz olur mu ? Ben senden mektup aldığı gün, okuyup yazıyorum, bir saat bile atlamıyorum. Kardeşlerine annelere, babana selamlar, mutluluklar dilerim.

TÜLAY'IN BANA ŞİİRİ

Yine bir yolculuk

Bir beyaz mendil

İki damla göz yaşı

Ve sonra bir hıçkırık

Dolaştıkça ruhlarda

Hatırlar ılık ılık

Sevsen de sevilsen de

Sonu yine ayrılık.

UNUTAMIYORUM

Yıllar sonra yine karşıdayım

Bırak biraz yanında kalayım

Sen tek mutlu ol, başka arzum yok

Ben ise seni unutamıyorum.

Duydum bu gün evleniyormuş sun

Başkasının oluyormuş sun

Doya doya son bir defa görmek isterdim

Çok yakışmış beyaz gelinliğin

Meraklanma tekrar gideceğim

Seni görmeyeceğim

Sen tek mutlu ol, başka arzum yok

Ben seni unutamıyorum.

Tülay B.

Mektubu okumuştum. Evet biz Tülay ve onun kardeşleri ile ayrılmaz, hem dost, hem komşu, hem de çok iyi arkadaşlardık. Tülay benim yaşta olduğu için onunla biz, kardeşleri de hep yanımızda olsa biz ikimiz yapışık ikizler gibiydik.

Çoğu günlerimiz sabah - akşam birlikte geçer birlikte yemek yer, çaylarımızı birlikte içerdik.

Tülay'ın babası hep Almanya'da idi. Her yıl izne gelir biz de onlarla sevinirdik.

Bir gün Tülay babasının geldiğinin haberini alınca öyle sevinmişti ki evde beklemek ona öyle uzun gelmişti o papuçlarını giyinmeden yalın ayak koşarak gittiğini hatırlıyorum evden istasyon caddesine kadar koşmuş orada babasını bulup birlikte eve gelmişlerdi.

Tülay babasına öyle düşkündü ki ; hep babasını anlatır onun olmadığı zamanlarda birlikte Almanya mektuplarını yazar gönderirdik. Mektupların gelişi, yazılışı o zamanlar apayrı bir sevinç umut kaynağı olurdu Tülay için.

Tabii biz de onunla sevinir onunla üzülürdük.

Biz belki komşuyduk ama ; komşuluğumuz bam başka bir boyutta idi. Kardeş, akraba, arkadaş, dost.Ancak bu kadar samimi ve beklentisiz olurdu .

Tülay' ların bahçesi bizimkinden daha büyük ve ferahtı. Çoğu zaman büyük dut ağacının altında oturur kitaplarımızı okurduk. Tülay'ın annesi Emire abla, bize çaylar yemekler yapar ; hadi kızlar bırakın kitapları da yemek vakti geldi derdi. Yemeğimizi yer çaylarımızı aldığımızda kitaplar yine ellerimizde ha bire okurduk. Emire abla okumayı bilmez, hep okuduğumuz kitapları merak eder ; keşke ben de sizin gibi okusaydım acaba o kitaplarda neler yazıyor diye sorunca bir gün ona :'' Emire abla istersen sana bu romanı okuyayım, her gün bir iki sahife okurum istersen'' dediğimde çok sevinmişti ''Tamam kızım oku istemem mi hiç'' Ve ben ona romanı her gün okuyor, o dinliyor, bazen romanın hüznü yerlerinde ağlıyordu. Bana diyordu ki : ''Şimdi anlıyorum sizlerin yutacakmış gibi bu kitapları okuduğunuzu. Böyle güzel hikayeleri romanları nasıl sevdiğinizi '' derdi.

O da artık bizimle okuduğumuzu paylaşıyor ve mutlu oluyordu.

Emire ablanın çoğu zaman gözleri yaşlı idi. Kocasını ondan hep bir erkek evladı olsun diye beklemiş ama onun beş tane kız çocuğu vardı. Kocasını da Almanya'da bir Alman hanımla evlenmiş ,bu yüzden Emire abla çok üzülürdü. Hep benimle paylaşır bana anlatırdı üzüntülerini , ben de onu dinler ; üzülme bir gün istediğin olur bekle derdim.

Biz bir yandan okula koşuyor derslerimizi çalışıyor bitince de Tülay'ların bahçesinde çoğu zamanımızı geçiriyorduk. İşte böyle bir zamanlarda Tülay'lar Almanya'ya gittiler. Ben günlerce üzülp ağladım. Arkadaşlarım, kardeşlerimdi onlar. Bir anda büyük bir olay olmuştu onların gidişi ve mektuplarımız artık bizi teselli ediyor, onlarla avunuyorduk. Tülay yazıyor ben yazıyorum her hafta postacı kapımızdaydı.

İşte mektupların böyle düzgün bir şekilde gelip gitmesi o günlerde durdu. Mektup yoktu Tülay'dan, ben her gün kapıda postacıyı bekliyordum ama yoktu. Sonra o yukarda yazdığım mektup geldi. Tabii Tülay'ın amca kızının mektubunun içinde geldi bu mektup.

Tülay : '' Ben sana hep yazıyorum ama sen mektup almadığını yazıyorsun, bu yüzden mektubumu Güllü'nün mektubu ile yolladım sana'' diyordu.

Anladım ki benim evde birisi mektuplarımızı alıp yok etmişti. O an da da kim olduğunu anlamıştım.

Neden bazı kişiler bu kadar acımasız ve kötü kalpli oluyorlardı. Ne istiyorlardı bizim masum mektuplarımızdan ve arkadaşlığımızdan. Kıskaç kalpleri anlamak mümkün değildi. Hep bir kötülük peşinde koşuyorlardı. Peki ne kazanıyordu bu kişiler.

Ve böylece biz hiç bir zaman ne arkadaşlığımızı ne de mektuplarımızı bırakmadık.

Haa Tülay'ın annesi iki erkek çocuk dünyaya getirdi Almanya 'da ...sınıırım mutluluğu yakaladı. Sınırsız mutlu dostluklara, sevgilere dileğim...